SAN-ANTONIO

ARHIPELAGUL MITOCANILOR

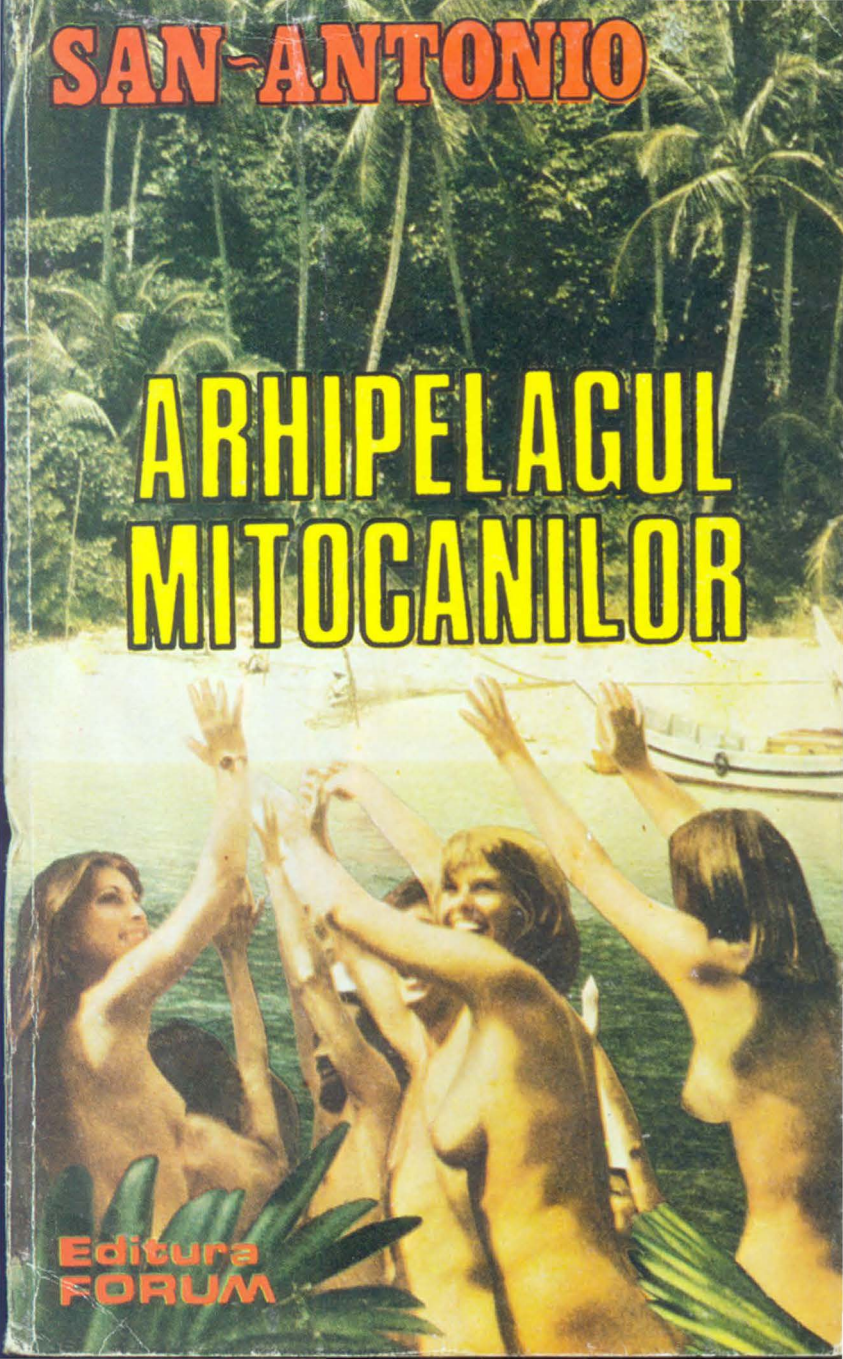

Editura FORUM

ARHIPELAGUL MITOCANILOR

Avertisment (1)

Romanul acesta, a cărui originalitate va trece neobservată doar de imbecili sau de cei care nu cunosc limba, are două părți. Prima este de factură polițistă clasică ; a doua, dimpotrivă, este delirantă la maximum. În-consecință, am considerat că e bine să le rezumăm pe amîndouă, pentru ca cititorul grăbit să poată, dacă e cazul, să citească doar partea care-i face bine la ten.

Prin urmare, datorită acestei inițiative abile, gugumanii se vor putea opri la sfîrșitul primei părți și vor găsi drept în ultima pagină a cărții rezumatul celei de-a doua părți, în timp ce citind rezumatul plasat la pagina **X** spiritele elevate vor avea posibilitatea să înceapă volumul cu partea a doua.

Acționînd în acest fel, avem sentimentul că satisfacem din nou toate gusturile și că economisim fiecăruia timpul, dacă nu și banii (2).

S.-A.

---

[1] Pe gratis, fiind în contul editorului.

[2] Nu-mi mulțumiți, oricum eu îmi încasez în întregime drepturile de autor pentru cele două părți.

FIRST CAPITOL

O infirmieră pătrunde în cameră.

E înzestrată cu tot ce trebuie pentru a face un bărbat nespus de fericit... să părăsească domiciliul conjugal : un corp cu formele la fel de armonioase ca ale anuarului telefonic, un cap de cal, o voce care-ţi stîrneşte dorinţa de a-ţi lua masca de gaze şi de-a te năpusti în adăpostul cel mai apropiat şi maniere pe lîngă care purtările lui Attila par nişte mofturi mondene.

De altfel, noi am şi poreclit-o pe această delicioasă persoană Attila, fără să ne gîndim că impetuosul barbar, atît de apreciat de huni şi atît de temut de ceilalţi, a murit la douăzeci şi unu de ani, ceea ce nu i se poate întîmpla infirmierei în chestiune, dat fiind că, de la înălţimea certificatului ei de naştere, mai mult de o jumătate de secol o contemplă.

Ea se apropie de patul în care picoteşte Berurier şi trăsneşte o palmă răsunătoare peste dosul pahidermic al Majestăţii Sale. Grăsanul rage, rîgîie, mugeşte, bolboroseşte, tuşeşte turceşte şi se ridică-n

şezut, ţintuind-o pe Attila cu o privire mai mocirloasă decît coasta bretonă în timpul mareei negre.

— Auzi, păpuşă, bombăne el, ai învăţat meserie cu spălătoresele din Portugalia sau ce mama naibii ?

— Temperatura ! anunţă Attila, luînd de pe o tăviţă un termometru pe care-l întinde Grăsanului.

— Oh ! la ce bun să-mi mai deranjezi dosul, dacă nu mai am febră !

— Hai, fără goange, mîrîie scorpia.

— Atunci în bot cu el, consimte Grasul, vîrîndu-şi termometrul în colţul gurii, gen chiştoc de ţigară.

Dar infirmiera e de altă părere. Smulge cearşaful de pe Beru cu un gest necruţător, dezvăluind un dos enorm, cel mai rotund, negru, păros, grosolan, masculin şi organic din toate cîte a adăpostit vreodată acest spital.

— Luaţi-vă temperatura aşa cum se cuvine, altfel vă pun eu termometrul, îl ameninţă Spaima Lumii.

— Nu, mersi, o dată mi-a ajuns, cedează Rotofeiul extrăgîndu-şi tubul de sticlă dintr-un orificiu pentru a-l vîrî într-altul.

Adaugă, cu o voce acră :

— Cînd luaţi dumneavoastră temperatura unui bolnav, parcă aţi încerca să înjunghiaţi un taur !

Attila scoate un hohot prelung, lugubru ca o poartă ruginită de cimitir şi trece la patul numărul 2, ocupat de un domn proaspăt operat la burtă. E destul de dărîmat, gagiul. N-aş vrea să mă audă, dar fie vorba între noi şi pompele funebre, aş paria mai degrabă pe Tirbuşon II, mîrţoaga derby-ului, decît pe şansele lui de supravieţuire. E un tip cu ten

pămîntiu, care n-a prins culoare după operație. Are buzele palide, ochii înfundați în orbite și aerul că se întreabă-ngrijorat ce caută aici. Cum e prea groggy ca să-și însurubeze singur termometrul, de problema asta se ocupă Attila, care, în cazurile disperate, abandonează stilul matador pentru a folosi gesturi mai caritabile. Eu ocup cel de-al treilea culcuș al încăperii și sînt, astfel, ultimul servit. Am parte de un surîs relativ cordial din partea Attilei.

— Pare-se că sînteți în plină formă ? îmi gîngurește ea.

— Așa-i soră, mă simt mult mai bine, încuviințez eu.

Pun termometrul pe rampa lui de lansare și las să se scurgă șaizeci de secunde după cronometrul sorei (zisă de caritate). Nu sîntem decît trei în hogeag. Pentru un spital, camera e destul de cochetă : de culoare crem, cu mobile vopsite în alb și cu o plantă verde, un soi de praz mai mare, ce pare să se simtă bine în mirosul de eter.

În timp ce urmărește mișcarea acelor pe cronometrul atîrnat de lanțul unui crucifix portativ, Attila șuieră pe sub mustață „O, dulce și smerit Iisuse", un vechi șlagăr catolic pe care ea îl împrospătează, sîncopîndu-l puțin.

— Ia zi, păpușă, lansează Oribilul, care-și pierde răbdarea, dacă într-un an și o zi n-ai venit să-ți recuperezi materialul, te previn, îmi rămîne mie, auzi ?

Attila detestă glumele Grasului, ca și familiaritatea lui deplasată.

— Te-ar durea gura să-mi zici sora Maria Îngerilor, ca toată lumea ? îl apostrofează ea.

Magistralul izbucnește în rîs.

— Ah ! auzi, cred că îngerii zboară ca vîntul cînd te-aud bombănind așa ! Văd escadrile întregi trecînd pe-aici !

— Păgînule ! exclamă Attila, oprindu-și cronometrul.

Ocara îl atinge pe Grăsan.

— Ia zi, Maria celor doi îngeri ai mei, ar trebui să vezi cum îți măsori cuvintele. Nu confunda umorul cu religia. Sînt catolic din tată-n fiu, în familia mea. Sîntem botezați, împărtășiți, tot ! Și cînd un Berurier își dă duhul, popa din sat vine să-i dea niţică împărtășanie ca să-i spele grosul păcatelor, înainte să-și ia permisul de turism pentru Paradis. Dacă nu țin Paștele și mi se întîmplă să halesc un antricot în Vinerea Mare, asta nu înseamnă că sînt exclus din biserică. Dacă vreți să știți, Bunul Dumnezeu mă cam are la inimă : de altfel, în meseria mea, trebuie să te ai bine cu bărbosu', altminteri totul se cacarisește rapid.

— Care-i meseria dumitale ? i-o taie Attila, ușor amuzată de pologhie.

Mă apucă o tuse zdravănă, menită să-i împrospăteze Năbădăiosului memoria.

Pericolul, cu Beru, este că clocotește imediat. Or, nimic nu e mai greu de ascuns decît o oală cu apă clocotită.

Violența reacției mele și reacția la violența mea îl readuc pe Grăsan cu picioarele pe pămînt.

— Mă ocup de transporturile rutinere, soro, răspunde el. Trec peste vecesitudinile drumurilor, care exact din cauza lor mă aflu acum în grija mîinilor dumitale de zînă : dar există încărcatul și descărcatul. Dacă v-aș spune că într-o zi un prieten mi-a făcut un banc ? Lipise eticheta **fragil** pe o ladă care

cîntărea două sute de kilograme. În general, ceea ce e fragil nu-i greu, vă dați seama...

— Firește, încuviință Attila, de exemplu dumneata, personal, nu ești fragil.

— Exact, face mulțumit Rotofeiul. Deci, ca să vă revin la afurisita aia de ladă, scuzați espresia, o ridic fără ezitare și o iau din loc. Dar colegul, ticălos, smulge eticheta în timpul căratului ; dintr-un foc, două sute de kile mi se prăvălesc pe spinare, my sister, vă gîndiți ce tonaj !

Sora Maria Îngerilor nu e foarte permeabilă la povestea suprarealistă ivită atît de ciudat din creierul berurian. Rîde arțăgos arătîndu-și dinții galbeni și murmură :

— Ați face mai bine să vă scoateți termometrul înainte să înceapă mercurul să fiarbă !

Grăsanul ia o poziție de contorsionist pregătindu-se să execute un triplu salt periculos și extrage instrumentul de control din străfundurile lui. Sărmanul termometru seamănă cu o plantă abia smulsă din pămînt.

— Dați-mi-l ! se impacientează Attila.

— O clipă ! mîrîie Grasul. E febra *mea*, nu ?

Șterge mîzga ce acoperă tija gradată și anunță :

— 36,8, am deci puțintică slăbiciune, sora Îngerilor mei ! Ar trebui să începeți să mă alimentați serios și, în orice caz, să-mi aduceți molan dacă vreți ca sîngele meu să-și păstreze consistența normală...

În timp ce infirmiera îi notează temperatura pe tabelul agățat la picioarele patului, dragul de Beru declară :

— Ați insistat să-mi bag fierbătorul în fund, dar o să vă demonstrez că dacă mi-l lăsam în bot, era tataia !

Sfîrșindu-și vorbele, își bagă termometrul în gură.

Deși tăbăcită de aproape treizeci de ani de oficiat în ploscă, Attila rămîne trăsnită.

— Dar e scîrboșenia întruchipată, tipul ăsta ! spune ea, luîndu-mă martor.

Îmi arăt simpatia printr-o mimică potrivită, iar demna femeie, dezinteresîndu-se de porcul ăsta subfebril, începe să se ocupe de colegul nostru de cameră. Nu știu ce anunță termometrul lui, sărmanul, dar sora face o mutră lungă, cînd citește rezultatul. Pune mîna pe fruntea transpirată a tipului.

— Merge, puiule ? îl întrebă ea blînd.

Coloratul face o mișcare aproape imperceptibilă din cap, destul de îndoit.

— Nu prea, doamnă, răspunde el, într-o franceză care ar fi fost cu siguranță sîsîită, dacă răspunsul ar fi avut consoane siflante.

— Va trece doctorul să vă vadă, promite aspra femeie.

Se întoarce spre mine :

— Cît despre dumneavoastră, puneți-vă halatul și mergeți la sala de pansamente ; puteți merge, nu-i așa, sau doriți căruciorul ?

— Pot merge, soră, pot merge...

Mă ridic din pat căscînd. Devin un adevărat șarpe boa în culcușul ăsta. Două zile de odihnă forțată m-au înmuiat de tot. Un sfat prețios, prieteni : cînd merge prost, procedați ca și cum ar merge bine, e unica metodă de a te vindeca. Bărbatul care zace este un învins, are psihologia unui învins și asta-i foarte rău. Dovada sînt eu, cel ce vă vorbește, care

nu sufăr *de nimic*, dar care, din motive pe care le veți afla ulterior, mă prefac că sufăr. Rezultatul ? mă simt deja dărîmat, fraților. Mă caramelizez, mă cauciuchez, mă cocoloșesc, mă șubrezesc, mă disloc. Intru în tangaj cînd merg. Totul se-nvîrte. Am linia de plutire nesigură.

— Știți unde e sala de pansamente ? mă întreabă Attila, smulgînd termometrul pe care-l suge Majestatea Sa. În fundul culoarului, pe stînga !

— Mulțumesc, soră.

În timp ce-mi leg cordonul halatului, îl aud pe Beru implorînd :

— Spuneți-mi, n-aș putea să trag un fum, soră ?

— Pentru nimic în lume, asta l-ar deranja pe vecinul dumitale !

— Nu mai rezist, pledează Captivul, e groaznic pentru un fumător înrăit !

— Mie-mi spuneți, oftează Attila, faceți ca mine : fumați în closet !

* * *

„Sala de pansamente"

E caligrafiat pe ușă cu niște litere la fel de groase ca obrajii Grasului.

Bat și intru înainte să fiu poftit. Sala e albă ca valea cu același nume. Pereții, mobilele, doctorul, totul e alb. Negru e numai costumul Bătrînului și pălăria lui cu boruri răsfrînte.

Boss-ul și medicul conversează. Doctorul e așezat pe masa de consultație, în timp ce șeful ocupă un

taburet jos, pe care pare să se simtă la fel de comod ca în fotoliul său directorial.

Zărindu-mă, cei doi încep să zîmbească.

— Iată-l pe complicele dumitale, dragă prietene, face doctorul, vă las să staţi la taifas.

Ne strînge labele şi o şterge discret.

— Ce mai e nou ? întreabă Directorul, netezindu-şi mănuşile de culoare gris-perle etalate pe genunchi.

— Am furnicături în picioare, patroane.

— Dar în afară de asta ?

— În afară de asta, nimic ! Omul nostru e într-aşa un hal, încît e practic imposibil să porţi cu el cea mai mică discuţie.

Bătrînul se încruntă şi îşi culege mănuşile, începînd să-şi pocnească gamba cu ele.

— Trebuie totuşi să ajungem la un rezultat, tranşează el cu asprime.

Îmi frec obrajii ţepoşi şi mă cocoţ pe masa de metal, ocupată mai devreme de doctor.

— Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, domnule director, tipul e cel care va ajunge la un rezultat. Şi rezultatul acela va fi morga spitalului. Nu mai rezistă nici măcar două zile !

— Exact ce prezice doctorul Badouin !

Mă înclin satisfăcut. Sînt fericit să constat că diagnosticul meu coincide cu cel pus de această somitate medicală.

Bătrînul îşi îndeasă mănuşile în pălărie şi o depune pe o tavă de email conţinînd instrumente ciudate. Îşi descheie haina şi scotoceşte într-unul din buzunarele vestei. De aici scoate cel mai mic flaconaş pe care l-am văzut vreodată. Acesta e doar puţin mai mare ca un bob de mazăre. Boss-ul îl răsuceşte

o clipă între degetul gros și arătător, ca pentru a găsi vreo prevestire în lichidul verzui dinăuntru. Apoi mi-l întinde.

— La boală grea remedii mari, declară el.

M-am prins. Un freamăt ușor îmi străbate mîna dreaptă în momentul în care apuc flaconașul.

— Care e doza prescrisă, doctore ? întreb cu o voce care se străduiește să pară indiferentă.

— Tot conținutul, murmură el, aproape fără să-și miște buzele subțiri.

— Mă faceți să fac niște chestii ciudate, nu mă pot stăpîni eu să oftez.

— Nu eu sînt acela, ci împrejurările, San-Antonio. Pentru a-ți liniști conștiința, permite-mi să-ți atrag atenția că, după propria dumitale estimare, acest om e pierdut !

— Dar asta riscă să... hm... precipite lucrurile ?

Se ridică, își înhață pălăria și o ține cu brațul rotunjit, ca pe un cuib mare unde o pasăre rară și-ar cloci ouăle-i fragile.

— Sincer să fiu, nu sînt capabil să-ți răspund, dragul meu. Tot ce știu este că acest drog îi face pe oameni vorbăreți. Extrem de vorbăreți. Provoacă un fel de delir.

Asemeni unui vajnic ofițer trăgîndu-și mănușile înainte de atac, onorabilul meu patron începe să și le pună pe ale lui, deget după deget, cu meticulozitatea de care dă dovadă în toate acțiunile sale.

— San-Antonio, reia el, trebuie să i-o dai cît mai poate încă vorbi, chit că acest... stimulent îi poate scurta cu cîteva ore viața, ce contează este să aflăm scopul călătoriei lui în Europa, sînt interese...

— Superioare ? propun eu, văzîndu-l că ezită, căci îi cunosc perfect vocabularul.

— Asta era : superioare, se grăbește Bătrînul să aprobe : sînt interese superioare în joc, San-Antonio.

Încuviințez.

— Voi face tot ce e necesar, patroane.

— Nu tărăgăna. Am impresia că e zor mare.

— Pot să aflu de unde vă vine impresia asta ? îndrăznesc eu, căci, mă cunoașteți doar, cînd acționez îmi place să știu cum și în ce fel stau lucrurile. Nu sînt decît o rotiță, desigur, dar țin să fiu o rotiță care gîndește.

Tunsul știe să lase de la el cînd înțelege folosul. Se apropie de mine pentru a putea coborî vocea. Miroase bine, Tataia. Proaspăt ras, curat, chelia bine aranjată (cheliosii cheltuiesc o avere la frizer), are aerul unui bătrîn director de societate informîndu-și unul dintre principalii acționari despre beneficii oculte.

— Pentru a-și continua experiențele atomice în Polinezia fără să provoace tulburări, Franța și-a ales o insulă din Pacific care face parte din Arhipelagul Mitocanilor. Unul dintre rarele arhipelaguri oceanice care nu aparțin unei mari puteri. Acest arhipelag, liber de orice tutelă străină, e guvernat de regina Bukabuna, poate că știi ?

— Am citit un reportaj pe tema asta în *Planeta*, patroane.

— Perfect, mă aprobă directorul, care iubește cultura. Savanții noștri atomiști au ales insula Miserupe pentru că întrunește toate condițiile cerute de experiențele noastre. Poziția ei izolată, direcția constantă a vînturilor, faptul că e nelocuită, o fac locul ideal pentru experimente. Guvernul nostru i-a propus deci reginei să-i închirieze acest minuscul

teritoriu. Tratativele au dat rezultate și acordul trebuia să fie semnat săptămîna trecută, dar regina a folosit o boală drept pretext pentru a-l respinge.

Ca un narator iscusit ce știe să-și dozeze efectele, boss-ul își mîngîie bila.

— Pînă aici nimic îngrijorător, reia el. Dar alaltăieri seară, în toaletele aeroportului Orly este găsit un om înjunghiat. Primise două lovituri groaznice de cuțit în burtă și trage să moară. E transportat aici. În timpul ăsta, ancheta întreprinsă abil de comisarul aeroportului dezvăluie că omul respectiv, un oarecare Kakaomare debarcase din avionul de Tahiti și se pregătea să se îmbarce în cel de Geneva. Era deci în tranzit cînd a fost înjunghiat. Acum vine partea a doua. Doctorul Badouin, care l-a operat, și care întîmplător este unul din prietenii mei, îmi dă un telefon confidențial ca să mă întrebe dacă nu cumva pacientul său este Bubata Laburiq, ministrul afacerilor externe al Majestății Sale Bukabuna. Ca și tine, citise reportajul din *Planeta* despre Arhipelagul Mitocanilor, în care se afla, se pare, și fotografia ministrului. Verific chestiunea și constat că Badouin nu s-a înșelat.

Tușește ușor în mănușă. Profit pentru a prelua ștafeta.

— Deci ați ajuns la concluzia că regina se pregătea să tragă clapa țării noastre ?

— Reiese de la sine : **primo** — respinge semnarea tratatului, **secundo** — își expediază ministrul de externe la Geneva, sub o falsă identitate !

— Într-adevăr, Bubata Laburiq se ducea probabil în Elveția ca să se întîlnească cu reprezentantul unei alte puteri, de asemenea, interesate de insula Miserupe.

— Iată de ce vreau adevărul și cît mai urgent, San-Antonio.

— Și ce se întîmplă cu ancheta ?

— Referitoare la crimă ? Își urmează în liniște cursul. Conform declarațiilor unor martori, un om de culoare ar fi intrat la toaletă pe urmele ministrului...

Își trăsese deja amîndouă mănușile, dar și-o smulge brusc pe cea dreaptă pentru a-mi oferi mîna.

— Te-am făcut să-ți pierzi destul timp, declară el.

Plin de tupeu, nu ? Are un stil de a te soma să treci la treabă, Defrișatul ăsta, care face cît greutatea lui în heroină, zău așa !

CAPITOLUL TWO

Ușa salonului nostru a rămas întredeschisă. Aud nobila voce beruriană pe cale să-și facă datoria. Al naibii de perseverent, Beru ăsta ! Ar încerca să interogheze chiar și pe-un mort, dacă i s-ar ordona să-l facă să vorbească. Starea de semiinconștiență a celui operat nu-l sperie. Trăncănește liniștit, de parcă s-ar afla la tejgheaua unei cîrciumi împreună cu vreun beţivan întîlnit întîmplător.

Tactica lui e elementară, dar de bun-simţ : povestește întîi despre el, ca să cîștige încrederea interlocutorului. Așa că le înflorește, le lungește, le detaliază. E spionul perfect.

— Mergeam cumințel cu încărcătura mea de mușstar pe care fusesem s-o iau de la Dijon. Și apoi uite că pe autostradă, tipului care mă preceda în fața mea îi vine cheful să facă stînga-mprejur. Pricepi ? Pe autostradă ! Habar n-am ce i-o fi trecut prin scăfîrlie dobitocului ăluia ! Întoarcere completă drept în fața mea care veneam ! Și rămîne pleașcă, idiotul, exact de-a curmezișul autostrăzii ! Textual ! Îmi zic : „Alexandre, nu mai ai timp să frînezi, băiatule : dacă-l izbești pe cretinul ăsta cu cele douăzeci de tone ale tale, o să-l îngroape într-o batistă". Nu vreau

să mă laud, dar noi, în familia Berurier, deşi avem sîngele iute, nu ducem lipsă de sînge-rece. Şi-ntorc volanul scurt şi sec al dracului. Ori-ori, ce naiba ! Cele şaizeci de tone ale mele se răstoarnă şi fac şaisprezece tumbe ! Şaisprezece ! E în raportul poliţiei ! Ah ! Dacă ai fi văzut scena, frăţioare ! Cincizeci de tone de muştar lăbărţate pe autostrada Sudului, din pricina unui tolomac căruia, dacă gorobeţii de la prefectură nu sînt nişte cretini, o să-i facă permisul hîrtie de şters la fund ! Circulaţiunea paralizată ore întregi ! cincizeci de mii de kile de muştar, îţi închipui aşa ceva ? În clipa asta cînd îţi povestesc, jandarmii mai dau încă găleţile mînă-n mînă ca să degajeze drumul. Şi varsă tomberoane-ntregi de nisip pe şoseaua degajată, ca să nu se alunece...

Grăsanul îşi trage cantitatea de oxigen la care are dreptul şi trece la atac :

— Dar la matale, tot un accident fuse ?

O tăcere destul de lungă. Apoi vocea subţirică şi firavă a ministrului scoate un „nu" atît de şoptit, încît ai îndoieli că l-ai fi auzit.

— Pare-se că ţi-au găurit hoitul, bătrîne, ţi s-a paradit testicula biliară sau ce ?

Jupînul Bubata Laburiq n-are putere să explice. Probabil că-i stîrneşte milă Grasului, căci acesta murmură :

— Mda ! Te cam ia apa, bătrîne Albă-ca-Zăpada, e şocul operaţional, nu trebuie să-ţi faci sînge rău. O să treacă. Dar ceea ce nu înghit eu este regimul absolut la care te-au pus. Anemic cum te văd, ştiu doar un lucru bun să-ţi dea putere : vin îndulcit ! Nu-ţi spun că bunicul meu, Ahile Berurier, care s-a

prăpădit la o sută minus unu', în toate dățile cînd l-am crezut mierlit, l-am recuperat la fix după o duşcă de molan bine-ndulcit. Mi-amintesc că-ntr-o seară, cînd îl vegheam, avea gingiile rînjite şi nu mai respira decît din obişnuinţă. „E sfîrşitul !", zicea maică-mea. Pusese deja o ramură de busuioc în apă sfinţită, mama ; şi-apoi căuta lumînări prin nişte sertare. Da' uite că apare babacul cu nişte vin îndulcit. Bătrînul a prins viaţă numai de la damf. A redeschis un ochi şi a supt licoarea. Salvat ! Avea o faţă maică-mea, cu busuiocul şi lumînările ei, de toată frumuseţea !

— Mi-e sete, suspină înjunghiatul.

În punctul ăsta îmi fac şi eu apariţia. Sprijinit într-un cot, Beru îşi priveşte compătimitor vecinul de pat.

— Il arde beregușul, îmi spune el, nu crezi că ăştia din spital sînt barbari că-i interzic biberonul ?

Mă aplec peste foaia de observaţie a ministrului. 41,6 ! Un perfuzor, ca o spînzurătoare, desenează o umbră tragică de eşafod bizar pe cearşaful nenorocitului.

— Ţine de şase, zic, o să-i dăm puţină apă.

— Nu, bătrîne, decide Beru, dacă tot eşti în treabă să te ocupi de aproapele tău, nu te meschinări !

— Adică ?

Sare din pat, merge pînă la uşă, strecoară o privire piezişă pe coridor şi revine la pat, căruia-i ridică salteaua.

— N-am aterizat aici fără trusa mea de prim-ajutor, declară Namila, fluturînd o sticlă de molan.

— Măcar nu vîn, protestez eu, turnînd pe şest drogul Bătrînului într-un pahar.

Dar îmi dau seama că lichidul e verde şi degajă un miros infect. Ştiu bine că „pacientul" nu e nici pe departe în stare să se formalizeze, cu toate acestea vinul ar constitui un mijloc mai discret de a-i administra poţiunea magică. Maschez cu mîna fundul paharului şi i-l întind lui Berurier, care oferă gîtul sticlei ca pe o mamelă generoasă.

— Foarte puţin ! comand eu.

El lasă să curgă o porţie zdravănă.

— Băiatul ăsta are nevoie de calorii, amice !

Acestea fiind zise, îşi acordă o duşcă de molan şi îşi piteşte sticloanţa. Cu paharul în mînă, mă aplec asupra lui Bubata Laburiq.

— Sete, murmură el în continuare.

Buzele lui arse de febră se întredeschid, lăsînd să se vadă un şir de dinţi de culoarea fildeşului vechi.

— Ridică-l, ca să poată bea ! îi ordon Grăsanului.

Namila se supune, dar chiar în clipa în care îi duc rănitului paharul la gură, vocea formidabilă a Attilei ne face să tresărim !

— Ce naiba faceţi !

Simt că mă pierd. Ah ! vă jur că nu sînt deloc mîndru de mine ! Ceea ce sînt pe cale să fac seamănă leit cu un asasinat, ce să ne mai ascundem după vorbe !

— Doar n-o să-i daţi vin bolnavului ăstuia ! tună sora.

Beru îşi revine mai repede decît mine pentru că ignoră partea machiavelică a operaţiunii.

— Dar cum vă puteţi închipui asta, sister a mea ? gîngureşte el. Închinam doar în sănătatea lui, bietul de el !

Îmi ia paharul cu un gest brusc şi toastează rapid în sănătatea ministrului.

— Pentru însănătoşirea ta urgentă, camarade ! zice el.

Şi, nelăsîndu-mi răgazul să intervin, înghite conţinutul paharului. Recunosc că naşul şi-a găsit la rîndu-i naşul ! Mi se zbîrleşte părul, mi se strînge stomacul, mi se deshidratează limba ! Totul mi se-nvîrteşte în ţeastă cu viteza unui giroscop. Totul mă asaltează în aceeaşi clipă ! Ce efect o să aibă drogul asupra Grasului ? E imposibil să-l informez pe doctor despre planul pus la cale de Bătrîn, n-ar admite, conştiinţa lui profesională, vă daţi seama...

Şi ministrul care agonizează încetişor ! Şi nu mai am poţiune care să-i dezlege limba ! Şi sora Attila a Îngerilor care se strofocă de parcă i-am fi pus mîna pe fund !

— Vin ! De unde aţi luat vin ? tună infirmiera.

— Am să-ţi explic, soră-mea, bravează Majestatea Sa, a cărui privire străluceşte alarmant. Era un flacon-mostră pe care l-am găsit în buzunarul pijamalei. Un flaconaş mic de tot... De bitter suedez. O reclamă. Un port-chei în formă de sticlă. Am vrut să gust...

Îşi duce mîna la tîmplă :

— Dar ce am ! teatralizează el. Ce naiba am, f..... p..... m....., D..... şi C..... !

Se lasă să cadă pe patul lui Bubata Laburiq care geme de durere subconştientă.

— Îmi arde ţeasta, soră Maria Angelica ! Am furnicături în coaste... Văd negru, văd roşu-n faţa ochilor !

— Auzi, n-ai de gînd să încetezi cu circul ăsta, beţivan nenorocit ! se ambalează sora (vitregă) de caritate.

Mă precipit :

— Cred că are o criză, soră, ar trebui anunțat doctorul !

Dar, în timp ce diagnosticele noastre se confruntă, se înfruntă și se neutralizează, Berurier continuă să delireze :

— Te-am tras în piept, răs-soră ! Am o sticloanță de puterea ursului pitită sub saltea. Și apoi trebuie să te anunț că te-am poreclit Attila, prietenul meu și cu mine, drept urmare a purtărilor dumitale de scorpie bătrînă.

Hohotește :

— Și ca să-ți spun totul, soră Maree Sîngeroasă, el și cu mine sîntem doi caralii. La fel de bolnavi ca băieții din echipa de rugby a Franței ! Ne facem doar, ca să-l tragem de limbă pe săracu' negrotei care trage să moară. Tipul ăsta, soră Moale Strîngere, s-a lăsat înjunghiat sub un nume fals. A venit în Europa într-o emisiune de secreție, adică vreau să spun într-o misiune secretă... El agonizează și noi stăm aici să-l interogăm ca niște lepădături, soră Mesia Plîngerilor. Două tîrîturi, asta sîntem, eu și comisarul San-Antonio, aici de față. Facem o treabă de căcănari, soră Malahia Răsfrîngerilor !

Sughiță. Ochii, gura, nasul îi sînt ca niște gheizere care-i scot la suprafață suferința și căința. Demna călugăriță este de-a dreptul consternată. Cît despre mine, San-Antonio, îmi fac atîtea reproșuri, încît ar trebui să închiriez Muzeul Național dacă vreau să le expun pe toate. Debandadă absolută, dragele mele. Prăbușirea totală a unei operațiuni. Nicicînd o anchetă n-a eșuat atît de lamentabil. Ajung de rîsul lumii și o rușine pentru profesia mea.

Dar inepuizabil, superb în confesiunea sa publică, hăbăucul, năucul de Beru continuă :

— Toată viața mea, soră Manie Sîngeroasă, m-am purtat ca un nemernic. Dacă v-aș spune ce strașnică pereche de coarne i-am pus Bertei, soției mele dragi ! Și meschinăria pe care o manifest în ceea ce o privește. Uite, leafa mea, soră Molia Goangelor, nu i-am suflat Bertei nici un cuvințel de ultima mărire. **In the pachet,** totul pentru pileală. Căci aveți dreptate : sînt un bețivan în ultimul grad ! Un alcoolic de 45 de grade, soră Mare Înfrîngere. Un soț prost, un funcționar prost, un prieten prost. Și dacă v-aș mărturisi că ăstuia, cel mai bun prieten al meu, chiar acu' o zi, la restaurant, cînd s-a dus să dea telefon, i-am halit jumătate din porția de cîrnați. Și i-am golit stacana de vin, soră Magie a Îngerilor ! Dar mai rău ca toate, soră Mînia Sculangelilor : la ultimele alegeri, am votat contra !

Se prăbușește la pieptul bietului ministru care geme încă și mai tare și în dialectul lui matern. Beru îi plînge pe umăr, abundent și frenetic. Îl udă, îl sărează, îl diluează.

— Sărmanul meu negrișor ! Se poate spune că agonizezi în niște condiții tare proaste ! Să vii ca să mori înconjurat de două tîrîturi ca noi, precum Iisus între cei doi tîlhari, tu care te-ai născut sub cocotieri, e mare ghinion. Să sfîrșești în pămîntul gol din cimitirul Pere Lachaise, e meschin cînd acasă ți-era plină curtea de vase, oase, haznale și angarale. O să-ți răsfăț mormîntul, puiule. Ți-o jur în fața sorei Attila a Îngerilor. O să-ți pun deasupra o grădină japoneză, pe cuvînt ! Cu cactuși și podețe de porțelan, băiete !

— E în plin delir ! decide călugărița și o întinde după ajutor.

Eu unul rămîn apatic pe patul meu.

— Și peste toate astea, n-ai supt nimic, bietul meu iepuraș, se lamentează Beru. Nu mișca, o să tragi o dușcă zdravănă de molan, ca să ne despărțim giugiuc.

Se-ntoarce să-și ia sticloanța, îi smulge dopul cu dinții pe care-i mai are-ntregi și-o duce la gura cu buze livide a lui Bubata Laburiq. Rănitul bea cu lăcomie. Tot așa sugea probabil și sînul matern cînd a făcut ochi. Și bea, și tot bea ! N-o să-și potolească-n veci cumplita lui sete. Ar trebui să intervin, dar îmi lipsește curajul. Dintre noi trei, e cert că eu sînt cel mai slab, cel mai distrus.

— Mizerabile ! Asasinule !

Este sora Maria Îngerilor, care se-ntoarce, însoțită de un infirmier atletic.

— Și dumneata care stai și asiști, nefericitule ! Dar ce fel de oameni mai sînt ăștia, Paștele lor !

Împreună, îi smulg Grasului sticla, imobilizează malacul și-l tîrăsc către ținuturi în care cămașa de forță e stăpînă și unde haloperidolul curge rîuri.

— Iar pe tine, nenorocitule, o să te aranjez eu în doi timpi și trei mișcări ! îmi aruncă Furia din ușă.

Nenorocit ! Bine zis ! Chiar că sînt un fraier cu cioc, pe onoarea mea ! Dar cum aș fi putut ghici că porcul ăsta gras urma să înghită poțiunea magică !

— Vreau să mă scol, sînt așteptat, trebuie să merg la Geneva, ajutați-mă ! bolborosește muribundul.

Tresar !

Poțiunea magică ! Ai zice că poșirca Grasului e la fel de eficace ca și scîrnăvia de drog a Bătrînului.

Ochii ministrului au căpătat un luciu nou. Pomeții pămîntii i s-au colorat. Se sforțează să se ridice.

— Veți pleca la Geneva, cînd veți fi vindecat, domnule ministru !

Nu reacționează cînd mă aude rostindu-i titlul. Plutește în nori (deja). Realitatea și-a strîns ancora : acum intră în viteza de croazieră, cu destinația Sfîntului Petru City, fără escală.

— Nu, sînt așteptat...

— Am să anunț că Excelența Voastră va întîrzia...

— Da...

Pare halucinat. Mă privește de parcă nu m-ar vedea. Nu mai simte durerea. Capul i se rostogolește de la dreapta la stînga, din față spre spate, de parcă ar avea vertebre cervicale din cauciuc. Căpățîna lui este un **punching-ball** antrenat de propria-i greutate.

— Unde trebuia să aibă loc întîlnirea ?

— La Hotel Intermondial...

— Pe cine trebuie să anunț ?

Privirea i se tulbură, devine inexpresivă și sticloasă. În loc să-l compătimesc, mă apucă toți dracii. Ah, nu ! mi-ajunge, n-o să-mi crape în brațe înainte să dea cărțile pe față.

Numai în filmele de duzină gorobeții ciripesc și își dau sufletul exact în momentul pronunțării numelui fatidic ce ar duce la descîlcirea țelor. Țineți cont că-i înțeleg perfect pe autori. Dacă la prima bobină, un complice hăituit ar spune : „Fazanu' este șeful filierei", filmul n-ar mai avea nici un rost.

Și-atunci, obligat, autorul îl omoară fix în clipa marii revelații, astfel încît ancheta să dureze o oră și jumătate de proiecție.

Eu, dacă vă spun că Bubata Laburiq dă ochii peste cap chiar în momentul în care dă să scuipe numele omonimului său şvaiţerian, o fac pentru că e purul adevăr. Să nu credeţi că e vreun subterfugiu de mitoman handicapat. Doar mă cunoaşteţi, nu ? Aş fi găsit ceva mai de Doamne-ajută. Dacă aveţi îndoieli, îl scol din morţi pe ministru, la fel de iute cum l-a reînviat Iisus pe Lazăr. Îl fac să-mi spună toată tărăşenia şi o să vedeţi că totuşi acţiunea cărţii o să continue. Nu vă frecaţi mîinile de bucurie, şmecherilor, n-o să aveţi două sute de pagini albe ca să vă notaţi gîndurile sau, şi mai probabil, socotelile.

Căci oamenii fac întotdeauna mai mult calcule decît poezie, din păcate ! Remarcaţi că ar fi o găselniţă să lansezi o carte albă. Albă cu adevărat. Ştiu nişte autori, pe care, după ce-i citesc, mă întreb de ce i-au mai tipărit. Îmi spun : doar coperta, ca să se masturbeze văzîndu-şi numele în toată splendoarea lui, ar fi mai mult decît suficientă. Şi înăuntru : nimic. Pagini imaculate precum Concepţia cu acelaşi nume ! Pun pariu că aşa ceva ar plăcea, ar face ravagii. S-ar alcătui biblioteci complete de felul ăsta. Rafturi întregi pline ochi. Amicii voştri apucă o carte la întîmplare, atraşi de titlul : „Zece ani pe closet sau memoriile unui constipat" de Ieronim Tonazal, membru al Academiei Besedes. Răsfoiesc ei presupusa capodoperă şi ce găsesc ? Chitanţa de la curăţătorie, consumul de benzină pe luna în curs, evoluţia hemoroizilor de care suferiţi, reţeta de golaş (sau gulaş) de Transilvania şi cîntăririle succesive ale lui ăla micu', de la primul pojar pînă la ultima blenoragie. Mult mai pasionantă decît „El deschise uşa şi intră" a jupînului Tonazal, nu-i aşa ? Foarte variată, cel puţin ! Emoţionantă, plină de neprevăzut :

viața însăși, ce mai ! Cea adevărată : cea care mișcă, nu cea care mușcă. Viața ta trecătoare, care fuge și chiar galopează, mai repede decît crezi. Realistă ! Ar cuprinde tot : calendarul coanei-mari, adresele secrete ale caselor de toleranță, cursul la Bursă, rezultatele loteriei... Cred că am să mai sap la idee și-o s-o brevetez.

Dar să revin la Bubata Laburiq, care, în schimb, nu-și revine. Am elipsat puțin, tot pisînd-o cu intrarea lui în comă. Căci, fix înainte să-și piardă cunoștința, la întrebarea mea : „Pe cine trebuie să anunț ?", a bîiguit :

— Sora... Sora Maria... Îngerilor.

Și apoi, **bye-bye** ! Capul i-a căzut din nou și doar o respirație horcăitoare stă mărturie că mai trăiește încă.

Cînd sora Maria Îngerilor se întoarce fierbînd, clocotind, făcînd clăbuci și gata să-și dea drumul (Crucii), îi deturnez atenția spre muribund.

— Ocupați-vă întîi de el, soră, tocmai v-a strigat, săracu'.

Conștiința profesională se dovedește a fi mai puternică decît mînia.

Demna femeie se apleacă asupra misteriosului mesager al reginei Bukabuna și scoate un mîrîit de profundă nemulțumire.

— Iată un sărman băiat care se va prezenta curînd în fața creatorului său ! anunță ea.

Și se repede la telefon pentru a chema de urgență doctorul și preotul.

Cred că a sosit timpul administrării ministerialei împărtășanii.

CAPITOLUL NUMBER THREE

Hunii mei prieteni, există tipi care-şi închipuie că obiectele neînsufleţite au un suflet. Am cunoscut un holtei bătrîn, atins rău de filoxeră, care, de îndată ce făcea rost de ceva bani, fugea să cumpere baloane roşii ca să le redea libertatea. Le lua drept păsări sau poate chiar drept spirite reinsuflate. Seamănă cu o poveste de Marcel Ayme, şi totuşi e real.

Ceea ce simţim noi, ca urmare a întregii tărăşenii, cînd ne regăsim în biroul şefului pentru marea beşteleală, este un sentiment cu totul opus. Întîlnind privirea Tunsului, ne spunem, scumpul Beru şi preaplecatul dumneavoastră servitor (3), că Bătrînul este un obiect cu siguranţă însufleţit (de cele mai rele intenţii, printre altele), dar că e absolut lipsit de suflet.

Mecla lui este la fel de inexpresivă ca vitrina unui magazin în renovare, ochii lui mijiţi seamănă cu fotografia unui fulger, iar degetele sale palide mîngîie pielea trusei de birou ca şi cum şi-ar ascuţi simţul tactil pentru a-l folosi în scopuri ucigaşe (4).

3. Ceea ce e un fel de a spune, pentru că eu nu sînt servitorul nimănui.

4. Nu ştiu dacă-o să fiţi de acord cu mine, susceptibili cum sînteţi, dar cred că individul care e capabil să se exprime astfel îşi stăpîneşte pe deplin meseria.

O tăcere înghețată ne face să simțim prematur ce înseamnă rigiditatea morții.

Nu mă aventurez s-o întrerup.

Îl simt pe director atît de aproape de limita exploziei, încît îmi țin respirația. Se pare că amoebele (amoebele amicilor noștri sînt și amoebele noastre) se reproduc prin sciziparitate, nu vedeți că dintr-o dată Bossului i-ar fi totuna și că ne-am pomeni cu doi în loc de unul !

Ca să-mi expulzez angoasa, să-mi cruț sistemul nervos, mă gîndesc la altceva : la holde de grîu pline de maci și albăstrele, la pubisuri savuroase, la pepeni parfumați, la pini japonezi, la porumbei albi pe pervazul unei ferestre, la „Scrisori din Moara mea" și la o sumedenie de alte chestii delicate care dau o clipă senzația că viața e frumoasă.

Dar tăcerea este prea feroce, prea inumană, pentru a te putea gîndi cu adevărat la altceva. Intuiesc că șeful e pe cale să prepare cuvinte care ard ca fierul roșu. Le selectează, le asamblează, le împletește. Vrea să ni le înfigă pînă-n prăsele cu toată priceperea cuvenită. În mintea lui avem un singur rost : de mort tăciune ! Își elaborează pedeapsa. O vrea capitală. Nimic nu va fi prea tăios, prea veninos, prea contondent pentru noi. Visează să ne biciuiască cu epitetele lui ! Să ne sfîrtece cu calificativele, să ne vitrioleze cu verbele, să ne înjunghie cu adverbele, să ne sugrume cu metaforele, să ne otrăvească distilînd neologisme perfide. Ne dorește o moarte cerebrală lungă și cu multe variațiuni. Se hotărăște greu. Nimic din vocabular nu e îndeajuns de acid.

Îmi arunc un ochi spre scumpetea de Beru, abia refăcut după delirul provocat. Îi cedează nervii. Nu mai rezistă. Se declară învins.

— Haideți, nu ne mai faceți să tînjim atît, dom' director. Dați-i drumu' la ce-aveți pe suflet.

O, ce minune, asta-i taie macaroana șefului. Namila i-a distrus tăcerea pregătitoare, rupînd-o el însuși. A spart tensiunea oribilă care făcea din nervii noștri strune-ntinse.

— Berurier ! zbiară big șeful.

Dar urletul său nu e decît jalnicul muget al boului căruia vaca îi aruncă o ocheadă. Avîntat, stoic, eloc-vent, pocăit, plin de abnegație, martir delectîndu-se cu propriile suferințe, voluntar al morții oferindu-și pieptul păros celor mai dure silabe, Beru înfruntă furia directorială. Pornește pe firul mîniei Bătrînului, așa cum urcă un vapor cu aburi pe Mississippi.

— Dacă vreți să beșteliți pe cineva, dom' director, mai bine să fiu eu, doar eu ăla, că superiorul meu, aici de față, nu-i divină nici un plic în povestea asta. E ca urmare dintr-o neînțelegere că s-a-ntîmplat totul.

Descrie vinul, sosirea surioarei, reflexul lui.

De fiecare dată cînd Tunsul vrea să vorbească, Umflatul ridică tonul. Se răzvrătește. Îmi aranjează scăparea, pe altarul jertfei sale. Va plăti. E pregătit. Burgheziidincalais-ează. Să plătească el cu capul, fie, pentru a răscumpăra greșeala, dar cel puțin al meu să strălucească de aureola datoriei împlinite.

În cele din urmă, Bătrînul își mătură cu un gest violent trusa de birou, suportul de stilou cu soclu-ștampilă, cutia cu timbre poștale, cuțitul de tăiat hîrtie, greutatea pentru hîrtii, grenada-scrumieră, tamponul-sugativă, mica pendulă la fel de marmoreană ca și craniul lui, telefonul, fotografia (cu dedicație) a lui Napoleon IV, precum și vechea tabacheră de fildeș în care ține cheia pendulei și tună :

— Berurier, nu mă mai regula la cap. Ieşi !

O vorbă porcoasă ieşită din gura Bossului ! E pentru prima dată cînd timpanele noastre sînt şocate de ce aud. Beru rămîne înlemnit, cu botul mai larg căscat decît craterul Etnei. Se ridică ca un automat, se împiedică de obiectele precipitate care împînzesc podeaua, sfărîmă tabachera sub tălpi şi iese.

Pe mine cade măgăreaţa. O ridic şi o aranjez pe biroul şefului. E groaznic de jenat de izbucnirea avută, umilit de scăpările vocabularului său. Îşi vîră două degete între gulerul său apretat şi gîtlej.

— Bădăranul ăsta m-ar face-ntr-o zi să-mi ies complet din fire, geme el.

Profit de ocazie să-i plasez un dulceag :

— Sînt dezolat să vă văd în starea asta, domnule director.

...care ar da fiori unui întreg patinoar. Bătrînul mă-nvăluie într-o privire vagă. Profit ca să scot asul din mînecă.

— Sigur, zic, cu un calm teatral, e regretabil că acest penibil incident a alterat relaţiile dumneavoastră cu profesorul Badouin...

— Vrei să spui că sînt compromise, se lamentează şeful meu venerat (şi desigur venerabil). Badouin ţine prea mult la meseria lui ca să-mi ierte un astfel de scandal ! Sora şefă a alertat tot personalul şi...

— Aşa e, ştiu prea bine, spun eu amintindu-mi tărăboiul sorei Maria Îngerilor ; în orice caz, cît priveşte ancheta, nimic nu-i pierdut.

Asta îi redă un fir de energie :

— Cum aşa ?

Îi povestesc embrionul de conversație cu Bubata Laburiq.

— Știm că avea întîlnire la Hotelul Intermondial din Geneva, patroane. În consecință, trebuie să ne repezim pînă acolo ca să încercăm să descoperim cine-l așteaptă pe ministru. Presa n-a vorbit despre adevărata identitate a rănitului, din motive întemeiate. Se prea poate ca personajul cu care avea întîlnire trimisul reginei Bukabuna să se mai afle încă la Intermondial. Întîlnirea trebuind să aibă loc ieri, probabil că interlocutorul mai așteaptă încă venirea ministrului.

— Nu ți-a destăinuit numele acestui om ?

— Nu, a strigat-o doar pe soră și a intrat în comă.

Sînt și cazuri în care șeful își uită pompozitatea obișnuită.

— Acționează, San-Antonio !

— Îndată, patroane, n-așteptam decît să-mi dați semnalul verde.

Și atunci, ușa se deschide fără ca nici un deget s-o fi ciocănit. Un Beru livid își face apariția.

— Dom' director, spune el, v-am adus demisia mea. Dat fiindcă vă regulez la cap, nu mai are nici un rost să mai frec țiparul pe-aici !

— Ți-o refuz ! scrîșnește Scalpatul.

Ca un mare domn, Grasul se-ntoarce spre mine.

— În acest context, ce trebuie eu să fac ? mă interpelează el.

— Ce face negrul, răspund eu, să continui.

— Ce să continui ?

— Ancheta, firește, Nătăfleață !

— Făcînd ce ?

Zîmbesc :

— Făcînd chiar pe negrul, Beru.

* * *

Eu, doar mă cunoașteți ! Dacă lansez o glumă de genul ăsta în fața Bătrînului, o fac pentru că mi-a bubuit o idee și a făcut pîrtie.

Căpățîna mea, îmi zic eu uneori, e ca o seră în care cresc, încolțesc și rodesc gîndurile cele mai rare și mai delicate. Ar trebui să mă hotărăsc să-mi las moștenire creierul Științei, fraților. Cînd voi fi proaspăt răposat, bisturienii, pasionații encefalului, înverșunații bulbului rahidian vor zburda prin circumvoluțiunile celor două emisfere ale mele. Cu lupa le vor scotoci. Cu o tăietură savantă, le vor explora pentru a dibui chestia misterioasă care se pitește ca un crab cu pîntece fragil într-o cochilie goală. Ce vor găsi, oare, acești cercetători înverșunați, în vastul meu creier ? Vă spun eu : o migrenă !

O migrenă rebelă, nonconformist cum mă știu !

Deci, bancul făcut Grașului este în fond, fără să pară, un adevărat plan de bătaie. Iată de ce, patru ore și zece minute mai tîrziu, Majestatea Sa și cu mine pășim cu capul sus peste pragul Hotelului Intermondial.

Această instituție magnifică e situată în afara Genevei, pe drumul spre aeroport. Își înalță cele numai-știu-cîte-etaje într-o insulă de verdeață mamelonată și constituie singură un soi de orășel autonom, cu propriile sale magazine, restaurante, baruri, cinematografe, terenuri de sport.

O scară rulantă ne suie pînă la holul recepției, unde sîntem întîmpinați de persoane foarte amabile. De ne-ați vedea, nebunaticilor, v-ați umple copanele de vînătăi, atît de tare vi le-ați plesni rîzînd ! Eu port un costum albastru la două rînduri, clasic. Am

o pălărie cu boruri răsfrînte, stil **Big** Șef, o cravată neagră și o geantă-diplomat în mînă. Fac pe secretarul servil, învîrtindu-mă în jurul unui Beru fenomenal, transformat în om politic negru. Mathias, roșcovanul de la laborator, l-a negroidizat magnific pe Malac ! Pentru o treabă bună, e bună treaba. Întîi de toate culoarea, of corso : un brun foarte închis. Urmează coama : o perucă creață, coborîtă pe fruntea de taur a devotatului meu însoțitor. Și apoi, nasul : i-au fost dilatate nările cu ajutorul unor biluțe de cauciuc. Pentru a încununa totul, Beru poartă ochelari cu ramă de aur și un ghiul enorm, reprezentînd un elefant pe cale să-și înșele nevasta.

Un costum negru. O cămașă cu gulerul răsfrînt, pantofi galbeni. Este întruchiparea neo-diplomatului negru în mirifica floare a vîrstei. Ce reușită, scumpelor ! De nerecunoscut ! Demn ! Merită văzut, cu umbrela strînsă bine sub braț, cu o mapă finuță de crocodil în mîna cu mănușa neagră de bumbac.

Mă îndrept spre recepționer, cu privirea de gheață și gura severă.

— Apartamentul domnului Kakaomare ! spun eu scurt.

Tipul încuviințează și consultă un registru puțintel mai mic decît Piața Concordiei.

— Apartamentul fusese rezervat pentru ziua de ieri, obiectează el.

— Excelența Sa a fost reținută ! arunc eu cu o voce morocănoasă.

Beru întărește, aprobînd vehement.

— Nimeni nu ne-a informat de această întîrziere, continuă totuși să obiecteze funcționarul.

Atitudinea lui îl agasează pe „Excelența Sa", care bombăne agresiv :

— Lasă coiala, bătrîne, o să plătim hogeacul ca şi cum l-am fi ocupat !

Limbajul lui ciudat îl face pe interlocutorul nostru să-şi înalţe sprîncenele.

— În orice caz, n-a fost reţinută decît o singură cameră, declară el.

Îi trag un zîmbet diplomatic, care-i redă puţin optimism.

— Dar vom aranja problema asta, promite amabilul băiat.

Consultă nişte fişe, examinează nişte grafice, de parcă ar studia refacerea totală a exploatării Intermondialului.

— Apropo, fac eu, probabil că Excelenţa Sa a fost căutată de mai multe ori, presupun ?

— Am să mă informez, zice el, abătîndu-se către centrala telefonică.

O clipă mai tîrziu reapare, cu o expresie afirmativă.

— Într-adevăr, a fost căutat telefonic de două ori în cursul zilei de ieri.

— De cine ?

— Persoana nu şi-a spus numele.

— Trebuie să mai revină ?

— N-a precizat.

N-are nici o importanţă, simt că sîntem pe drumul cel bun, căci dacă falsul Kakaomare a fost căutat, va mai fi, fără îndoială, cu excepţia cazului, firesc, în care enigmaticul său corespondent a aflat despre atentatul de la Orly.

Cîteva minute mai tîrziu, ne aflăm în două camere comunicante, luxoase şi agreabile. Am comandat un whisky pentru mine (dublu, vă daţi seama) şi o sticlă de vin pentru Beru.

Am întins plasa, nu ne mai rămîne decît să aşteptăm.

E plăcut să aştepţi.

Dar durează.

Timpul e mai greu de umplut decît paharele.

Cînd aştepţi ca să aştepţi, ajungi repede să te întrebi ce aştepţi şi să înţelegi că în viaţă nu există decît un singur lucru într-adevăr înţelept de încercat : să uiţi cum trece timpul. Cum naiba să uiţi asta cînd aştepţi ?

Beru propune un joc de cărţi. Accept. Nu-mi place jocul, dar îmi place cum arată cărţile. Dacă aş fi plin de bani, mi-aş comanda cărţi de joc pictate de Picasso şi Buffet ; doar cele îmbrăcate. Le-aş pune în ramă. Ar fi nostim, nu ?

Cum am oroare de joc, trişez ca să se termine mai repede. Sau fac special să pierd.

Depinde de stare. A trişa înseamnă a da atenţie cărţilor de joc. A le acorda o distincţie pe care n-o merită.

Ca să-i fac plăcere Grasului, acumulez nefle după nefle. Aşa că „merg" la cupă cu un simplu şeptar, chestie destul de riscantă, să recunoaştem. Totuşi, bafta se încăpăţînează să mă pocnească şi cîştig. După-amiaza se scurge de bine de rău ! Degeaba arunc ocheade telefonului că tot nu se hotărăşte. Şi totuşi rar se-ntîmplă ca o ciripitoare să nu zbîrnîie cînd o priveşti într-un anume mod.

Într-un tîrziu, arunc cartonaşele pe masă.

— Scuze, Grasule, mi se rupe !

— Dacă-ţi închipui că nu mi-am dat seama, fatalizează el.

Adună cărţile, le face să scîrţîie între degetele lui groase şi oftează :

— Vezi tu, San-Antonio, am impresia că nu ne prea iese combinația.

— Explică-te, Doctore...

— Ministrul negrotei ți-a zis că avea-ntîlnire aici și iată-ne, perfect, foarte bine, hockey ! Mă deghizez în Mă-bate-Seseseko, iar bravo. Dar atunci, omule, nu mă-nchide între patru pereți ca să bunghesc dacă aparatele telefonice șvaițereze sînt mai perfecționate decît cele franțuzești ! La ce servește să mă fi metaformozat în Leo Senghor dacă e să stau poprit aici ? E o chestie de care nu ții cont, Coane, că întîlnirea cu vîrf trebuia să aibă loc în hotel. Eu îți pariez un pumn de dolari contra a doi bani într-o punguță că tipul se usucă printr-un bar din hotel pîndindu-mă !

— Uiți c-a telefonat ca să afle dacă a sosit Kakaomare.

— Tocmai, Monseniore, și ce i s-a răspuns ? Că nu-s aici, mi-o întoarce Beru, care se identifică total cu personajul pe care-l întruchipează.

— Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, recunosc eu cinstit.

— Nu-ți dai seama pentru că ești dus cu pluta de la ședința cu Moșul, afirmă Valorosul meu. Chitește-te aici, Bătrîne. Am o întîlnire la hotel cu un tip de nu ne cunoaștem neam. E la Intermondial și mă așteaptă. Nevăzîndu-mă că apar, își pierde răbdarea și sună la recepție ca să afle dacă nu m-aș fi strecurat pe șest.

— De ce, dacă e aici, ar telefona în loc să te caute personal ?

Namila mă măsoară cu o privire mustind de dispreț compătimitor.

— Măi Băiete, fără să te jignesc, azi ai cîlți în

loc de creier. Ia să vedem, dacă ministrul și-a dat osteneala să-și dea alt nume ca să vină la întîlnirea asta, înseamnă deci că discuțiile trebuie să se desfășoare în cuvinte cu perdea și în spatele unui paravan, în toiul nopții, în timpul unei pene de curent !

Începe să mă intereseze, Butia. Nu-i chiar fără noimă ce scoate din el. La ce-o să mai folosească să fii intelectual, dacă tolomacii încep să gîndească !

— Un ministru, obligat, nu se deranjează ca să se-ntîlnească cu ucenicul măcelarului din colț ! Are automat întîlnire cu cineva sus-pus, de unde și precauțiile incluse alăturat ! Dar să-mi reiau demonstrația, comisare : terlocutorul misterios mă caută. Caută o dată. Caută de două ori. Nimeni ! Ce se-ntîmplă atunci în scăfîrlia lui ? Vrei să ți-o zic ?

— **Yes,** Grasule, zi-mi-o !

Beru își cercetează paharul gol, sticla goală și alungă tristețea consecutivă acestei duble constatări.

— Își spune textual fraza de mai jos, San-A., mesagerul : „Negroteiul meu întîrzie și, dintr-un motiv pe care nu mi-l explic, n-a putut să mă prevenească. Cel mai cuminte lucru ar fi să mai rabd încă o zi sau trei și să aștept să fie el ăla care să mă cheme. Pe de altă parte, pe partea cealaltă, avînd în vedere că e negru, o să-l remarc probabil. Atunci, comisare, omul pe care vrei să-l întîlnești ne așteaptă jos. Și tu, fraier cu cioc, în timpul ăsta, te silești să faci o carte într-o cameră fără să ai cel mai mic chef.

— Impecabil gîndit, Beru, îl aprob eu. O să-ți poți reface provizia de fosfor, căci am impresia că ai ras-o complet !

Se ridică, își îndreaptă cravata neagră și-și pune haina.

— Dacă există fosfor în antricotul de viţel forestier pe care l-am depistat în menu, sînt amator să merg să-mi refac plinul de carburant.

E un tip cumsecade Beru, asta o ştiţi şi voi, dar care se dă niţel mare atunci cînd tocmai a spus vreun lucru ceva mai puţin cretin decît ce spune în mod obişnuit. E bine deci să-l strunești pe loc, înainte ca fărîma lui de creier să intre în efervescenţă.

— Şterge-ţi buzele de borhot, Grasule, că semeni cu Wilhelm al II-lea, şi-apoi închide-ţi şliţul, arată tare trist.

Se supune, dar îmi aruncă o privire cruntă.

— Oh ! auzi, Lumină a Poterei, mai slăbeşte-mă. Dacă sînt negricios, asta nu înseamnă că trebuie să mă iei drept sclav !

* * *

Optăm pentru restaurantul cel mai gastronomic al complexului Intermondialului şi Beru pune stăpînire pe vastul meniu, precum naufragiatul pe-o epavă. Îl deschide cu o asemenea reculegere încît îmi pare că aud frînturi de orgă dincolo de larma ameţitoare a luxoasei săli.

„Ficat de gîscă, pateu de prepeliţă cu stafide..."

Îl las să-şi recite rugăciunea şi mă bunghesc cu atenţie la comesenii din jur. Încerc să-i depistez pe acei ce par interesaţi de Beru ; dar trebuie să recunosc că nimeni nu ne dă atenţie. Fără să fie propriuzis un oraş cosmopolit, Geneva este un centru al întîlnirilor şi al vizitatorilor de toate rasele. Beru este poate unicul fals negru din restaurant, dar nu e singurul negru. Toate culorile de piele sînt reprezentate : de la negrul lucios ca smoala, pînă la albul cel mai lăptos, ocru, verde şi cocleală.

„...găină îndopată specialitatea casei, rinichi flambați, ghind de vițel cu smîntînă, cotlet de vită...' O să iau un cotlet de vită, decide Grasul, căci dacă mă gîndesc bine e mai avantajos decît un cotlet de vițel".

O baltă de salivă pătează meniul.

— Vezi că porția de cotlet e pentru două persoane ! îl avertizez eu.

— Ei bine ! o să iau două, ținînd cont că mănînc cît patru ! ripostează Domnul-Haleală. Și o să-ncep cu un picior de porc în vin de Madeira, ca să-mi plombez cariile înaintea marii ofensive !

Pe cînd îi face semn chelnerului, apare un comisionar ce flutură o tăbliță încadrată în catifea roșie și prevăzută cu o sonerie de bicicletă pe care-o acționează pentru a atrage atenția. Merge de la o masă la alta, arătînd dreptunghiul negru pe care o mînă conștiincioasă a scris cu cretă galbenă și litere de tipar : „Sir Harry Hanger".

— Nu-i pentru noi, bătrîne ! îi spune amabil Berurier comisionarului cînd acesta trece prin apropiere.

E voios, nevoie mare, Grăsanul, în pragul unei mese bune. Haleala îl stimulează de jos în sus. Îl euforizează, îl galvanizează. Devine lipicios de-atîta blîndețe, Berurier. Are tremolouri în tubul digestiv, frisoane în stomac, muzică în intestinul gros, zgîndăreli în pancreas, licori în vezică, palpitații în rectum. E generos și sublim, se gîndește la micuții indieni subnutriți, le dedică cu ardoare potolul așteptat, li-l benedictizează. După masă, va rosti Slăvire Ție (sau mai degrabă slăbire !). Slăvirile sînt, în fond, bicarbonatul de sodiu al rugăciunii, nu-i așa ? Sucul gastric se caramelizează, la Dolofan.

— Și pentru matale ? se informează el. Căci, nu numai că e pasionat de haleala lui, dar se interesează în plus și de a ta. Poftește atît de mult la tot ceea ce e comestibil ! Merită să-l vezi cum trage cu ochiul în farfuria ta în timp ce absoarbe conținutul farfuriei lui ! Nostalgia îi invadează ochii. Lăcomia îi țîșnește din toți porii. Rîvnește atît de mult la mîncarea ta încît și-o regretă pe-a lui și o înghite mașinal. Și-apoi brusc, nu se mai poate controla, Purcelul. Cu o magistrală împungere de baionetă, îți înhață friptura, scuzîndu-se cu un șoptit : „E bună, asta ?“ ce seamănă deja cu geamătul unui orgasm paroxistic. Furculița e o armă periculoasă în mîna lui Berurier. Expresia „se bat turcii la gura lui“ a fost creată special pentru el. Căci toate loviturile sînt permise !

Văzîndu-mă dus pe gînduri, rade ultimele măsline aflate în fața noastră. Apoi scuipă sîmburii în diferite direcții și pe diverse persoane, cu gura măiastră și propulsoare.

— Ce privești acolo, San-Antonio ?

— Stai așa, Grasule...

Ceva îmi produce neliniște. Ezitant, incipient, ascuns. Comisionarul cu tăblița este cauza. De ce ? Băiatul e un tînăr italian cu părul creț, cu o privire tristă de căprioară speriată... Nu l-am mai văzut niciodată înainte... Nu, nu vine de la el senzația asta de alertă. Acest **Achtung** silențios al corpului meu. Și totuși, am avut un sentiment ciudat, de „mobilizare“, cînd a trecut prin fața mesei noastre.

Forțe secrete se concentrează în mine. Îl urmăresc pe comisionar cu privirea. Face ocolul sălii, apoi o ia pe altă cale, care-l readuce în sectorul nostru.

Citesc, pentru a doua oară, textul tăbliței. *Sir Harry Hanger.*

— Dumnezeule mare ! strig eu foarte politicos, dat fiind locul select în care ne aflăm.

— Dumnezeii mă-sii ! răspunde Beru, pe care strigătul meu brusc l-a făcut să înghită patru sîmburi de măslină în același timp.

Din fericire, chelnerul ne aduce o carafă de vin, ceea ce-i permite Namilei să-și desfunde canalizarea.

— Ce-ți veni să scoți răcnetul ăsta ? mă întrebă el cu reproș.

— A apărut omul nostru, Grasule !

— Tipul cu care negrul...

— Da. Cînd ministrul a dat ochii peste cap, mi-a destăinuit că avea o întîlnire aici. L-am întrebat cu cine, a bolborosit : sora Maria Îngerilor... Cel puțin, așa am crezut. De fapt a spus : „Sir Harry Hanger !"

— Și ce-i cu numele ăsta ?

— Ginește tăblița pe care-o plimbă comisionarul !

Majestatea Sa aruncă o privire obiectului indicat.

— Brici, bătrîne ! apreciază el.

Apoi tace, căci tipul solicitat de tăbliță își observă numele și se ridică în picioare. Nu e deloc genul de conspirator, sir Harry Hanger. E un bătrîn masiv, cu părul de culoarea zăpezii (ce frumos sună un stereotip de calitatea asta !) și cu tenul roșu cărămiziu. E foarte înalt, foarte lat în umeri și, cu tot aerul lui aristocratic, dacă nu poartă 56 la pantofi, sînt gata să mă las expus în vitrina măcelăriei cu fire de pătrunjel în nas.

Ocupă o masă în compania unui tip tînăr cu față de reptilă care, dacă mai posedă vreun fir de păr, și-l crește pe dinăuntru, avînd în vedere că țeasta lui seamănă cu o imensă măslină verde.

Nonşalant, îmi părăsesc locul şi fac un ocol mare ca să ajung la cabinele telefonice.

Sir Harry Hanger tocmai intră în cea din fund. Mă năpustesc în cea vecină şi-mi deschid larg pîlniile ca să captez indiscreţii şi porcările, dar afurisitele astea de cabine sînt atît de bine insonorizate, încît dacă s-ar pune simultan banda sonoră a filmului „Tunurile din Navarone" în fiecare dintre ele, centralista nici n-ar clipi măcar.

Înţelegînd că operaţiunea „trage cu urechea" este inoperantă, mă îndrept spre recepţie.

— Sir Hanger a sosit de mult la dumneavoastră ? îl întreb eu pe recepţionerul menţionat mai sus.

Băiatul cel bun îşi consultă registrul imens.

— E aici de alaltăieri seara, de ce ?

— Atunci înseamnă că azi dimineaţă, la Paris, m-am întîlnit cu vărul lui, arunc eu peste umăr.

Această mică informaţie îmi confirmă certitudinea că englezul este chiar omul pe care-l căutam. Acum nu ne mai rămîne de făcut decît un singur lucru : să-l tragem de limbă, dar asta riscă să nu fie prea uşor, avînd în vedere că, în general, cu cît un rosbif e mai bătrîn şi mai aristocrat, cu atît e mai puţin vorbăreţ.

Întorcîndu-mă în restaurant, dau nas în nas cu Hanger. E congestionat la faţă. Furnizorul ideal pentru lipitori. Mie-mi cunoaşteţi impulsivitatea, nu ? Fără să mai cîntăresc pe balanţa personală pro şi contra, îl abordez pe naşparliu (e clar că nu e un haios).

— Scuzaţi-mă, domnule, nu cumva sînteţi sir Harry Hanger ? îi îndrug eu cu nespusă politeţe, cu vîrful limbii pe cusătura pantalonului.

Era dus pe gînduri, supusul Grațioasei Sale Majestăți. Lasă să treacă un timp și privirea lui albăstrie sfîrșește prin a se fixa pe mine, după un magistral zbor planat deasupra holului.

— Exact, aruncă el cu ostilitate.

Dacă i s-ar fi dublat vocea în acest moment, ar fi putut părea că spune „rahat", fără probleme, atît e de conformă expresia lui.

— Să mă prezint : Alcid Citric, fac eu frîngîndu-mă în două, sînt secretarul domnului...ăă, Kakaomare, dacă înțelegeți ce vreau să zic !

Pare că înțelege, într-adevăr, căci un licăr de interes face ca ochii lui să nu mai pară niște stridii alterate.

— Oh, perfect, scoate Hanger într-un oftat.

Cobor vocea.

— Sîntem oarecum în întîrziere datorită unei probleme mecanice a avionului nostru, care a trebuit să fie deviat pe altă rută.

— **Sorry** ! aruncă Sir.

— Excelența Sa dorește să vă întîlnească cît mai curînd posibil, adaug, coborînd și mai mult vocea.

— Firește, mi-o întoarce englezul. Unde este ?

Indic sala restaurantului.

— Tocmai ia masa. Poate că ne-am putea bea cafeaua împreună ?

Precaut, Sir meditează o clipă. Aproape că nu clipește. Privește un tablou agățat pe perete care reprezintă o porție de brînză topită turnată peste gem de portocale și care se intitulează „Apus de soare pe lacul Leman".

— Hotelul nu e foarte indicat : prea mulți curioși, face el într-un tîrziu.

Încerc ceea ce chimiștii numesc o pură fericire.

Uite că hazardul și doxa mea proverbială mi-au permis să pun mîna pe interlocutorul ministrului doar în cîteva ore ! Bravo, San-Antonio ! Încă o performanță la activul tău !

— Ce propuneți, în acest caz, Sir ? insist eu.

— Unul din prietenii mei are o proprietate pe malul lacului, acolo o să putem vorbi mai bine.

— Adresa, vă rog, Sir ?

Își mîngîie un fir de păr lung și alb crescut la extremitatea nasului său stacojiu.

— Cel mai simplu ar fi ca secretarul meu să vă conducă acolo, decide el. Vă va aștepta peste o oră în parcarea hotelului. O să-l recunoașteți : stă acum la masa mea.

Intră primul în sală și nu mă mai bagă în seamă. Îi răspund cu aceeași monedă, nemaibăgîndu-l nici eu.

— A ținut ? mă întreabă Beru, a cărui gură unsuroasă seamănă cu un calup de margarină.

— Cred că da : aveam dreptate, e chiar omul nostru.

Grasul tresare :

— Dacă-mi permiteți, Baroane, mai degrabă cetățeanul Berurier e cel care a avut dreptate. Dacă ar fi fost după tine, mai stăteam și-acum la coteț făcînd contemplație telefonică nițeluș bolnav vicioasă.

Aduc omagii instinctului infailibil ce l-a făcut să aleagă acest restaurant.

— Avem întîlnire într-o oră pentru o conferință la vîrf, Grasule. Nu uita că ai de jucat un rol capital ! Intră bine în pielea unui ministru. Tact, abilitate, diplomație !

— Ete cetera și ete cetera ! încheie Namila. Parcă nu m-ai cunoaște, San-Antonio.

Dă drumul unei rîgîieli năprasnice, care face să se-ntoarcă o jumătate de sală.

— În privința educației, continuă înțeleptul meu prieten, nu un ministru ar putea să mă învețe pe mine, țin să subliniez, dacă ți-a scăpat cumva.

Apoi, ștergîndu-și gura cu partea cea mai lată a cravatei, adaugă, în treacăt :

— Ai face bine să-ți mai comanzi o porție de calcan, Bătrîne ; avînd în vedere că mi-am permis s-o halesc pe-a ta, care s-ar fi răcit.

CAPITOLUL FOR (BA CHIAR ÎNALT FOR)

Se crede despre unii oameni că sînt inteligenţi, cînd ei, de fapt, au doar memorie. Despre alţii că sînt proşti pentru că se mulţumesc să gîndească. În viaţă, domnii mei, trebuie să alegi : sau să te-auzi vorbind, sau să te faci ascultat !

Un restaurant oferă întotdeauna o gamă foarte variată de fanfaroni. Le ascult lăudăroşeniile doar cu o ureche, privind cum dispare sir Hanger, însoţit de complicele său pleşuv. Beru, ghiftuit, îşi transpiră prînzul, tot atît pe cît şi-l digeră, ciugulind firimiturile mai mari din cele care împînzesc faţa de masă. Pentru asta, îşi umezeşte un deget şi-l aplică pe prada cronţănitoare. Apoi îl duce la gură, totul cu promptitudinea limbii de cameleon.

Încă îi mai e foame, Grasului. Şi îi va fi veşnic.

— Ce-ai căzut în melancolie ? mă întreabă el după ce-a curăţat conştiincios toată masa.

Îi zîmbesc :

— Eram pe cale să-mi spun că toată lumea se face că trăieşte, Grasule, dar că, în fond, nimeni nu prea are chef.

Îşi încruntă sprîncenele stufoase, de brută incomplet divorţată de regnul animal.

— Ai constipație la bibilică, Coane ! exclamă prietenul meu ; sau atunci e glandular !

Mă bate pe umăr, își trage scaunul înapoi și, satisfăcut, se auto-indică cu amîndouă mîinile.

— N-am chef de viață, eu ? întreabă el stăpînindu-și cel mai copios și mai sfidător rîs din lume.

— Tu, da, accept eu, dar tu ești o excepție. Ceilalți se forțează ; n-au tragere de inimă, sînt plini de „nici un chef", vîrîți pînă-n gît în afacerile lor păcătoase, împovărați de problemele pe care și le-au creat. Ajunge să-i auzi vorbind, să-i vezi tăcînd, să le contempli acțiunile. Uite, mă gîndesc la problema noastră, Beru, și o găsesc destul de tristă.

— Care-i baiul ? întrebă Dolofanul.

— Reiau geneza, fac eu. Franța și bombele ei pentru nunți și banchete, tocmai bune să-i plesnească pe oamenii fericiți din Pacific, dar total incapabile să-i impresioneze pe mai-marii răi ai acestei lumi ! Franța, deci, maștera noastră patrie, vrea să instaleze noi baze de lansare pe niște teritorii care nu-i aparțin. Pînă acum, se trăia în liniște și pace în Arhipelagul Mitocanilor. Nuci de cocos la toate etajele, floricele în păr, marea, de culoarea mărilor Sudului ! Nisipuri de aur. Soare ! O adevărată reclamă de „Club Mediterranee". Și apoi apar scumpii de occidentali cu materialul lor mortal ! Ah ! mi-e rușine, Grasule, să-i văd pe contemporanii mei atît de imbecili ; atît de neasemănători, semenii mei ! atît de devastatori ! de distrugători ! de poluanți ! Distrug ceea ce au clădit și — ce-i mai rău — ceea ce Dumnezeu a clădit. Contaminează spațiul. Decimează urmașii ! Bizari vor fi toți, copiii viitorului. Descompuși înainte de-a se naște. Condamnați ! Damnați ! Fericiți cei ce vor fi nimiciți din prima zi ! Vai

de cei ce vor sfîrși în același timp cu specia, informi și inconsistenți, monștri și moluște, victime întîrziate ale bătrînilor negustori de fulgere ale căror schelete prezentabile vor triumfa încă și se vor împăuna în mausoleele rămase neatinse.

— Ar trebui să-ți fie sete tot dînd așa din gură, mă întrerupe Beru, hai să mai comandăm o sticloanță.

— Comandă ! Dar lasă-mă să continuu, simt nevoia să mă descarc, să mă descurc ! Devin singurul meu interlocutor valabil, Grasule.

— Nu te da mare, mă dăscălește ființa asta echilibrată, pocnind din degete ca să cheme ospătarul. Dar înainte să te fi încurcatără și pierdutără în perifraze, începuseși o trecere-n revistă a problemei ?

— Da, mă gîndeam la insulele acelea, tot atît de pacifice ca și oceanul care le scaldă și cărora li se va oferi un splendid foc de artificii, în virtutea faptului că nu poți opri progresul. Pe aripile avîntului ! Liniștea acestor oameni cumsecade a luat sfîrșit. Pentru ei, nu mai e vorba decît să afle la al cîtelea suflu vor fi dezintegrați. O vor face atomizoarele americane, englezești, egiptene sau ale celei de-a cincea noastre, bezmetice republici ? Guvernanții lor, momiți cu promisiuni strălucitoare, s-au hotărît pentru focul de artifese. Dar cînd să negocieze cu Franța, uite că se-mpotmolesc. E trimis pe șestache ministrul afacerilor (și ce afaceri !) externe la Geneva pentru a se întîlni cu un englez bătrîn. Ministrul este înjunghiat la Orly.

Mă întrerup. Namila, care mă urmărea, docil, mă atîță :

— Și atunci ?

— Atunci, consider că fițele astea sînt dezolante, Grasule. Există deja o victimă. Bubata Laburiq a fost sacrificat, în fond, pe altarul cercetării nucleare. După toate probabilitățile, suverana Mitocanilor a luat contact cu Marea Britanie.

— Din cauză că e un sir, corespondentul căutat ?

— Firește.

— Și de ce te roade asta ?

— Pentru că nu s-a schimbat nimic. Alianțele se desfac cînd e interesul în joc. Strînsa prietenie franco-britanică se destramă pentru o bucată de teritoriu pierdut în ocean. Subit, sîngele vărsat în comun, marile momente istorice, demonstrațiile de tandrețe se evaporă ca să lase loc loviturilor sub centură, șiretlicurilor perfide și înjunghierilor discrete.

— Și atunci, face Grasul, smulgînd sticla din mîinile chelnerului pentru a o destupa personal, și atunci, te surprinde că două țări se contrează, cînd e plină lumea de frați care se păruiesc pentru a-și împărți boarfele babacului cînd crapă ? Vrei să-ți spun, San-Antonio ? Ai hachițe. Parcă ai fi o muiere ! Te apucă, din cînd în cînd, stenahoria. Vezi totul în negru, totul îți pute. Devii al naibii de cîrcotaș. Mamă-mamă, ce jale ! Dacă ai fi lăsat să refaci lumea, tare-aș vrea să văd ce față ar avea !

Își golește sticla cît te-ai șterge la fund.

— Hai, valea, n-a venit timpul să-l fraierim pe rosbiful tău ?

— A zis peste o oră.

— Se dă misterios, banditul ! Ție nu ți se pare că e ceva dubios ?

— Tipul e probabil cunoscut în cercurile internaționale și vrea să acționeze cu discreție. Genul ăsta de tranzacție nu se încheie pe un scaun de bar !

— Mda, gen de cor pretențios, nu ? Pluș roșu cu mape de birou și carafa cu apă ! Fără a mai socoti clopoțelul președintelui. Dar nu-ți fă probleme, o să fiu la altitudine.

* * *

E o frumoasă noapte elvețiană, puțin cam rece și vîntoasă. Steagurile hotelului fîlfîie vioi.

Un Boeing luminat decolează din împrejurimi și virează peste casele vecine pentru a lua înălțime deasupra lacului Leman.

Cînd ajungem în parking, o siluetă iese din umbră și se-ndreaptă spre noi. E tipul chel care-l însoțea pe sir Hanger.

— Vă rog să poftiți ! ne spune el cu un ușor accent.

Deschide portiera unui Bentley negru, al cărui compartiment posterior e separat prin geamuri culisante de cel din față.

Cu mapa sub braț (ca să pară mai diplomat), Beru se cațără în solemnul vehicul și se lasă să cadă pe bancheta moale de piele.

Îi închid portiera și merg să mă instalez în față, lîngă șofer.

— Nu vă urcați lîngă Excelența Sa ? se miră secretarul lui Hanger.

— Nu mă tolerează decît la masa lui, pentru că nu-i place să mănînce singur, îi explic eu.

Omul are o înclinare a bărbiei și demarează. Nu vorbim. Deși aș avea o grămadă de întrebări să-i pun. Dar prudența cere să-mi țin gura. Stau extrem de țeapăn în scaun, cu atitudinea riguroasă a perfectului secretar de ministru.

Partida ce urmează să se joace este extrem de delicată. Cît timp vom reuși să ne prefacem, Beru și cu mine ?

L-am dăscălit bine pe Slănină al meu, l-am pus să-și repete rolul pînă la ultima silabă, dar cu firea lui generoasă, te poți aștepta la cotituri redutabile.

Coborîm spre centru și, ajunși în fața gării, facem la stînga. Curînd ne aflăm în afara patriei lui Calvin. Lacul sclipește în lumina lunii. Pe malul celălalt, **the french mountains** își decupează uriașele umbre cenușii pe cerul lăptos.

— E departe ? întreb eu pe un ton indiferent.

— Cîțiva kilometri, aruncă reptila.

Poartă mănuși cînd conduce. Are un costum de culoare închisă, foarte sobru și gesturile-i sînt pline de nonșalanță.

Un nu-știu-ce puțin disprețuitor se degajă din persoana lui. Nu m-ar mira peste măsură ca gușterul să aibă sentimente rasiste.

Beru face să culiseze un geam și-l bate pe umăr pe șofer.

— Ia spune, puiule, interpelează el. Deschizînd dulăpașul care e sub tembelizor, tocmai am dibuit o sticlă fără etichetă, ce-o fi conținînd ?

Celălalt tresărise și schițase o mică mișcare de rotație ca să scape de mîna Grasului.

— Whisky ! laconizează el.

— Nu l-ar deranja pe mahărul tău dacă aș rade un păhăruț ? Am omușorul beregușului care mă rîcîie niţel pe sofag.

Secretarul ridică ușor din umeri :

— Serviți-vă !

— Mersi, amice, ești un tip cît se poate de înțelegător !

Acestea fiind spuse, Dolofanul trage geamul la loc. Îngrijorat, strecor ocheade către spatele mașinii. Îl văd pe Grăsan trăgînd fără fasoane dintr-un flacon de cristal. Biberonează o dușcă cazonă și-mi aruncă o privire fericită. Degetul lui mare ridicat îmi spune că whisky-ul englezului este first quality. Cum Beru se pregătește să-și mai facă o injecție, îmi încrunt sprîncenele. Atunci, impertinentul purcel îmi scoate limba, ceea ce mentorul nostru surprinde în retrovizor. Își zice probabil că șeful diplomației mitocane are maniere nu prea protocolare. Cine însă se posomorăște rău de tot și simte cum îi crește îngrijorarea, este mult-iubitul vostru San-Antonio, frumoasele mele. Își spune că, în ritmul în care merg lucrurile, falsul său ministru va fi un afumat autentic, la sosire.

Hotărăsc să-l ignor pe Grăsan, sforțîndu-mă totuși să-mi exprim, cu spatele, cea mai adîncă dezaprobare, ceea ce e doar la îndemîna marilor actori, a pederaștilor și a cocoșaților.

Regret că am făcut pe subordonatul slugarnic. Ar fi trebuit să mă așez lîngă Grăsan ; dar puteam eu să bănuiesc că Bentley-ul posedă un bar atît de bine dotat ?

Cîțiva kilometri mai departe, un cîntec viguros izbucnește din caleașcă : „Marșul Cartoforilor". Asta

nu înșală. Imnul este un termometru infailibil care indică concentrația de alcool a Grăsanului.

„Să pokerim cu spor
Pînă la ultimul sfert de or' !"

...muge organul, gros.

— E vesel, ministrul vostru ! murmură ironic jumulitul în punctul culminant.

— E un om foarte simplu. În Arhipelagul Mitocanilor, viața nu e la fel ca în alte părți. Lumea e veselă...

Bentley-ul părăsește șoseaua națională pentru a o coti pe un drum îngust care coboară lin spre lac. Spre marea mea surpriză, văd că depășim toate proprietățile și o luăm pe un dig de beton la extremitatea căruia se leagănă un vas de agrement.

— E vreo schimbare în program ? mă mir eu.

Tînărul chel zîmbește :

— Într-adevăr, prietenul lui sir Hanger dă o recepție astă-seară, dar ne-a propus să ne folosim de vasul lui.

De data asta îmi spun că se împute treaba. Cam suspectă, întîlnirea asta pe lac, nu ? Să se fi prins oare „interlocutorii" noștri de mica înscenare ce le era destinată ?

Din fericire, îl am pe amicul meu PacPac vîrît în brăcinarul nădragilor, plus un șiș într-o șosetă, stil pumnal scoțian. Căci, o știți prea bine, eu nu mă lansez niciodată într-o aventură de genul ăsta fără o provizie serioasă de muniție.

Îi deschid portiera Grasului.

— Dacă faci pe nebunul, îți rup urechile ! îi strecor eu, profitînd de o plecăciune ceremonioasă.

Îmi suflă în față o respirație atît de încărcată de alcool, încît dacă aș fi avut o țigară aprinsă-n bot în

acel moment, am fi sărit amîndoi în aer ca niște papagali.

— Sînt gata de manevră, Bătrîne ! îmi afirmă Excelența.

Se apropie de șofer și-i murmură, strecurîndu-i o monedă de zece centime elveține în mînă.

— Ține, puiule, ca să umpli butelca Bătrînului, avînd în vedere că și-a dat duhul în timpul drumului.

Satisfăcut, își îndreaptă nodul la cravată și întreabă :

— Bun, unde se face mînăria cu bătrînul rosbif ?

— Dacă vreți să mă urmați, răspunde Gușterul fără să clipească, dar îndreptîndu-se totuși spre pasarelă, cum ar fi scris Alexandre Dumas într-una din zilele în care n-ar fi avut timp să-și citească proza.

Vasul la care s-a făcut aluzie cîteva rînduri mai sus este un Alainbom Bard de 25 de metri pe unde lungi și 4 în lățime, chila cu fórma tare, pontaj ejectabil, cîrmă predominantă cu piruetă inversată, linie de plutire termostatică, stabilizator cu dop, balizor în derivă pe rotule dințoase, pupă cu cremalieră, motor faringizat cu arbore bifurcat, celulă de apel biconvexă, elice cu fisură manșonată, conductor de perenitate, scurgere de ulei extralucidă, apă, gaz, electricitate, plancton spontan, cală capilară, buletin parohial proxim, stigmate progresive, centru de gravitate etanș, pungă de aer laterală, detector ihtiologic cu raze infraroșii și post de comandă automat. O minune ! Tot confortul ! Vaporul posedă un pîrguitor de banane, o sală de gimnastică, trei spălătorii, o popicărie, șaisprezece hublouri și o probă exten-

sibilă care se poate transforma în plută. În plus, ceea ce e foarte rar, mai e dotat cu o binecuvîntare episcopală și cu o scrisoare de recomandare din partea ministrului marinei elveţiene pentru a-l feri de naufragiu.

Se vede lumină la bord și percepem frînturi de muzică. Îmi închipui că puntea e pustie, dar imediat cum străbat pasarela, zăresc pîlpîind o luminiţă roșie în stînga bastingajului, cum privești spre Evian. Un trabuc enorm înaintează spre noi, ţinut în lesă de sir Hanger.

E extrem de tipic, Britișul. Pantaloni vărgaţi, vestă neagră, cravată gris-perle. Poartă o garoafă enormă la butonieră și își ţine o mînă vîrîtă în buzunarul hainei, cu degetul mare afară.

Mă grăbesc să-mi reiau rolul de secretar diplomatic.

— Permiteţi-mi, Excelenţă, îi lansez eu Grasului, să vă prezint pe Sir Harry Hanger !

Apoi, către bătrînul rosbif :

— Excelenţa Sa, domnul Bubata Laburiq.

— Respectele mele, Excelenţă, face Hanger, scoţîndu-și mîna din buzunar și trabucul din gură.

— Încîntat ! declară Grasul zdrobindu-i mîna. Luaţi aer, sir al meu ? Băgaţi de seamă, nopţile sînt friguroase pe apă : la vîrsta dumitale, dacă n-ai inhalatorul la tine, riști să-ţi blochezi foalele.

— Drumul a fost bun, Excelenţă ? întrebă flegmaticul englez.

— Extrem de bun, i-o întoarce Malacul. Doar că zburătoarea noastră a căzut în pană între Caracas și Naiba S-o Pieptene, ceea ce ne-a obligat să facem o escadră tehnică pe lîngă Borneo, obligat-

forțat ! De unde și întîrzierea, apropo de pentru care țin să cer scuze.

— Eu îmi cer scuze, murmură Hanger, deschizînd ușa cabinei, nu credeam că va trebui să vă chem în Elveția, dar poliția engleză ne supraveghează cam prea strîns activitățile.

Ia te uită, discuțiile încep să devină interesante din start. Harry Hanger nu pare să se înconjoare peste măsură de mistere.

— Nu mă mir din partea ei, încuviințează Berurier, nimic nu-i mai antipatic ca englezii.

Luăm loc în niște confortabile fotolii de piele. Cît privește șoferul, acesta a rămas pe mal. Sir Hanger își scufundă trabucul incandescent în trapa unei scrumiere cu picior.

— Sînteți, poate, un fumător amator, scumpul meu sir ? se alarmează Beru recuperînd ciotul de trabuc. Să arunci o asemenea mahorcă, înseamnă să-ți faci un păcat : dintr-o bîtă ca asta fumez pînă mă satur !

Zicînd acestea, scutură scrumul opulentului chiștoc și și-l plantează-n cioc.

— Ziceați că poterașii Grasuliei Sale Majestăți Rugina vă căutau pricină ?

— Să zicem că deveneau puțin cam curioși, continuă moșul, de parcă limbajul lui Beru i-ar părea firesc.

— Cec este ! (5) spune Dolofanul, lansînd în cameră un nor de fum mai dens decît cel scos de un coș de fabrică. Ați trebuitără în consecință să vă abateți prin Elveția, fratele meu, vreau să zic sir al meu ?

---

[5] Berurier a vrut probabil să exclame „ce chestie !". Nota (de plată) a traducătorului.

— Va trebui să mă reorganizez complet, oftează Hanger, aprinzîndu-şi alt trabuc. Cu toate acestea, continuă el, am fost capabil să vă dau satisfacţie.

Curiozitatea mea e stîrnită. Vă descriu scena în mod fidel şi din motive de probitate profesională fac abstracţie de persoana mea. Dar să fiţi convinşi că fosforez din greu.

Complet derutat din mental, scumpul San-Antonio îl luase pe bătrînul Hanger drept un mesager secret al guvernului britanic şi realizează că în realitate nu e decît un nea pricopsit (6). Chiar mă-ntreb în ce ne-am băgat labele ?

— Chiar aşa ! face Grasul drept răspuns la promiţătoarea afirmaţie a interlocutorului său.

Cu toate lipsurile vocabularului său, trebuie să recunosc că Beru nu se descurcă prea rău.

— Cel puţin aşa sper, declară sir-ul impasibil, suflînd fum în fumul Grasului.

O scurtă tăcere. Îmi storc meningele ca să ghicesc despre ce e vorba. Brusc îmi spun : „Şi dacă totul n-a fost decît o confuzie ? Dacă baza de lansare proiectată pentru insula Miserupe n-are nici o legătură cu tot mişmaşul ăsta ?"

Asta chiar ar fi rîsul dracului, nu ?

Crezi că ai cumpărat sardele şi eşti încălţat cu piper măcinat. Tot Grouchy, tot Blucher ! (A)

Bătrînul englez se ridică. E mai înalt în picioare decît stînd jos.

— Veniţi, Excelenţă !

---

[6] Se poate spune şi nepricopsit, cu toate că această ultimă expresie nu prea mai e folosită.

(A) Mareşalul francez Grouchy nu a putut împiedica, la Waterloo, joncţiunea armatelor generalului Wellington şi a mareşalului prusac Blucher (N. tr.)

Și-l trage pe prietenul meu pe coridor. Mă pregătesc să-i urmez, dar sir Hanger mă oprește cu o privire de gheață.

— Cred că e preferabil ca Excelența Sa să vină singur !

E, categoric, inutil să mai insist.

Mîngîi crosa compostorului meu, de parcă m-aș masa pe „duo de nuni" (ar zice Beru vorbind de duoden) și mă apropii de hublou. Lacul este de-o liniște lamartiniană. Sclipește fremătînd în lumina lunii, ca un pește mare (aduce a compunere de școală primară, dar proza mea cîștigă în prospețime). Pe chei, Bentley-ul pare anacronic. E lumină înăuntru și zăresc silueta Guşterului, prăbușit în spatele volanului, cu un braț scos în afara portierei.

Timpul trece. Încep să mă plimb în sus și-n jos prin salonul luxos plin de bibelouri chinezești, de piele fină și de flori. Covoarele sînt moi ca fesele unei mezelărese, iar aerul pe care-l respir e mai amețitor decît un decolteu de fată tînără. Cum absența „domnilor" se prelungește, decid să întreprind o misiune de recunoaștere, căci toate astea nu-mi spun nimic bun. Pătrund deci în coridor, cu urechea mai întinsă decît un cearșaf sub ferestrele unei case în flăcări.

Pe loc, organul tunător al Grasului ajunge pînă la mine.

— Formidabil ! strigă el. De toată frumusețea ! Ah ! complimente, sir al meu, astea nu sînt imitații. Podoabe de calibrul ăsta n-a văzut nici Parisul !

— Încîntat că vă sînt pe plac, murmură flegmaticul Hanger. Intenționați să cumpărați tot lotul ?

— Se poate, nepoate ! răspunde excelenta Excelență.

— Am putea discuta, în acest caz, despre... hm... modalităţi ?

— Discutaţi aceste chestiuni cu secretarul meu pentru afaceri străineze, replică Grasul, foarte **gentleman.**

Mă întorc în salon, unde Harry Hanger nu întîrzie să mi se alăture.

— Excelenţa Sa e mulţumită ? mă interesez eu.

— Aşa s-ar spune, răspunse Bătrînul **steak.** Mi-a spus că discutarea condiţiilor se va face prin dumneavoastră.

— Întotdeauna ! confirm eu întrebîndu-mă din ce în ce mai disperat despre ce-i vorba.

— În acest caz, voi trece direct la subiect, nu pot ceda lotul cu mai puţin de patru sute de mii de dolari !

— E scump, afirm eu, întărind cu o strîmbătură.

— Calitatea se plăteşte, amice ! Pot să vă certific că suverana dumneavoastră va fi femeia cea mai invidiată din Pacific.

Dar despre ce e vorba, mii şi milioane de draci, meloane de vraci, muiane de traci ! Despre ce ?

Mă hazardez :

— Cîte ? întreb.

— Opt ! răspunde englezul.

M-am lămurit buştean, scumpetelor !

Frumos dialog, nu ?

— Patru sute de mii de dolari pentru opt ! strig eu pe un ton mînios, fără să ştiu dacă e vorba de diamante sau de borcane cu muştar. Vă daţi seama, sir ?

— Desigur !

— Dar patru sute de mii de dolari, asta înseamnă...

— Două miliarde de cocari în moneda mitocană, aprobă și mă informează Hanger. În ce mod intenționați să-i achitați ?

— Scuzați-mă, sir, dar mi-e imposibil să accept prețul dumneavoastră fără să fi văzut marfa.

— A fost recepționată de Excelența Sa, obiectează moșul.

— Și totuși eu sînt cel care negociază, sir. Cunosc firea entuziastă a Excelenței Sale și rolul meu constă tocmai în a-l tempera.

Departe de a-l încînta pe britanic, vorbele mele par să-l irite peste măsură.

— Ascultă, băiete, face el cu sprîncenele la fel de unite ca și regatul căruia îi este un fidel supus (bănuielii), am mai avut ocazia să tratez cu mesageri ai reginei Bukabuna și niciodată nu mi s-a discutat prețul. Știți cît de specială e... marfa în chestiune.

— Desigur, îmi permit eu.

— Atunci, nu mă tocmesc. Patru sute de mii de dolari : e ultimul meu cuvînt !

Își stinge din nou trabucul pe jumătate consumat și își oferă altul, pe care-l freacă-ncet între degete, în timp ce și-l trece, iar și iar, pe sub nas.

— În acest caz, cedez eu, fie și patru sute de mii ! N-am ce să risc, nu ? Din moment ce totul e banc !

— Cum plătiți ? reia ființa asta hrăpăreață.

— Fondurile vi se vor vira la ce bancă doriți și în contul pe care-l veți indica.

— Cînd asta ?

— Și mîine.

— Perfect !

That's all ! Am făcut-o pe marele businessman în joacă, ca atunci cînd eram puşti şi-i vindeam verişorului meu turnul Eiffel, gara Lyon şi mormîntul lui Napoleon, la preţuri sfidînd orice concurenţă.

— Ce face Excelenţa Sa ? mă neliniştesc eu brusc.

— E aşa de greu de ghicit ? răspunde celălalt.

Salvez situaţia dînd blazat din cap.

— Şi asta riscă să dureze ! declară sir Hanger.

— Într-adevăr, adaug eu, dacă n-aveţi nimic împotrivă, aş dori să mă întorc la hotel.

— Nimic mai simplu, William vă va conduce.

Mă concediază cu un gest, spunînd :

— Veţi avea mîine dimineaţă toate coordonatele mele necesare tranzacţiei bancare.

— Perfect.

Nu încearcă să mă shakehandeze, aşa că ies cu o dezinvoltură maximă.

Ce face Beru ? Mister...

Ciudat lucru, nu sînt îngrijorat pentru el. E drept că oamenii ăştia nu sînt periculoşi. Dar, pe coarnele tuturor încornoraţilor din Franţa (cincizeci de milioane la ultimul recensămînt), ce naiba poate să fie marfa pe care Harry Hanger i-o furnizează reginei Arhipelagului Mitocanilor ?

FIFTH CAPITOL

Alungați conștiința profesională dintr-un tip ca mine, prieteni, și ea se-ntoarce în galop. Atunci cînd un bun cîine de vînătoare este trimis să depisteze un iepure, dacă întîlnește în cale o potîrniche, îi va lua urma, fiindcă nu se poate stăpîni.

Cît despre San-Antonio, lui i se-ntîmplă ceva amuzant : primește strict ordinul să descopere naționalitatea tipului cu care urma să se-ntîlnească ministrul mitocan al afacerilor externe ; și dă peste un tip ieșit din comun, care merge în Bentley și ai cărui amici posedă un yacht pe lacul Leman. Omul respectiv furnizează nu știu ce chestie rarissimă (și deci costisitoare) reginei Bukabuna. Fleacul respectiv trebuie să fie cam dubios, din moment ce ministrul suveranei se împopoțona cu un pseudonim ca să întreprindă călătoria. Și-atunci, cum reacționează San-Antonio ? Ca un prepelicar, fraților, ca un setter sau un grifon. Ia urma vînatului într-o viteză. Vrea să descopere cum și în ce felul chestiunii. De ce ? Pentru că tot ce e dubios îl fascinează și, de asemenea, pentru că își spune, șmecherul (tot despre mine vorbesc), că dacă se descoperă o mișculație necurată în care să se fi băgat regina Bukabuna, gu-

vernul francez îi va cădea cu tronc suficient de mult pentru a-i forța lăbuța în cazul în care ea ar ezita să semneze.

Chelul de William mă lasă în fața intrării hotelului, răspunde la mulțumirile mele cu o înclinare a capului și pleacă imediat înapoi spre lac.

Mă benoclez la ceas. Am făcut paisprezece minute de la dig pînă la Intermondial. Deci, dispun de cel puțin douăzeci și opt de minute ca să acționez. E arhisuficient.

E un tip nou la recepție.

Mă reped la el, cu un aer foarte preocupat.

— Sir Harry Hanger, spun eu cu o voce întretăiată, e la 528, nu-i așa ?

Luat repede, se uită imediat în registru.

— Nicidecum, e la 842 !

— Atunci mă-nșel, declar eu făcînd stînga-mprejur înainte să aibă prezența de spirit de a-mi pune vreo întrebare.

Îmi iau cheia și urc în propriul meu hogeag. Nu știu ce soi de presimțire m-a împins să mă înarmez cu o sumedenie de drăcovenii gen James Bond, eu care lucrez de-obicei la inspirație. Scot din geanta mea de voiaj o cutiuță pătrată, nici măcar cît o cutie mare de chibrituri. E vorba de un mic aparat de înregistrat, care nu funcționează decît atunci cînd se vorbește la mai puțin de trei metri. E magnetizat și stă pe orice fel de suprafață metalică.

Asigurat cu acest prețios colaborator, o pornesc spre 842, deschid fără nici o dificultate, grație șperaclului meu proverbial, și pătrund în camera lui sir Hanger. Seamănă cu a mea, așa cum seamănă o soră Kessler cu cealaltă soră Kessler. Mă reped spre telefon și încep să examinez peretele din această zonă.

Dar vai ! nu-i nimic metalic care să-mi permită să cazez plăcuța înregistratoare. Perplex, bunghesc camera și privirea mea desțelenitoare se așază ca o pasăre pe lustra ultramodernă, compusă din cuburi asamblate într-un ciorchine savant. Trei dintre fețetele fiecărui cub sînt din sticlă, ultima fiind din fier forjat pentru a da ansamblului o ciudată înfățișare de careu de cuvinte încrucișate în relief.

Cum plăcuța mea e neagră, o plasez în colțul unui pătrat negru și sînt gata să pariez o duzină de mumii contra unei fîșii de pansament că nimeni n-o să-și dea vreodată seama de prezența ei.

Tare-aș mai trage o mică percheziție, dar mă tem că făcînd-o, i-aș atrage atenția bătrînului sir. Cred că e tare pedant și reperează urgent obiectele deplasate, rosbiful ! Mă retrag deci prompt și mă duc să fumez cîteva țigări într-un fotoliu din hol așteptînd întoarcerea Grasului.

* * *

Vajnicul meu însoțitor reapare o oră mai tîrziu. Nu știu dacă a tras iar la măsea, dar are mersul cam nesigur, individul. Ai zice că are picioare telescopice și că la fiecare pas se mai strîng puțin.

Are ochii spălăciți și roșii, brațele atîrnînd fără vlagă, pălăria pe-o ureche, cravata în buzunar, pantofii încălțați invers ; o pulpană de cămașă îi spînzură peste nădragi ca un șorț masonic. E palid sub rețeaua de vinișoare violete din obraji. William, care-l însoțește, își ia rămas bun. Aștept ca promontoriul lui jupuit să dispară înainte să emit acel fluierat ușor pe care timpanele beruriene îl cunosc bine.

Burduhănosul se întoarce și mă zărește în fotoliu. Are o înclinare a capului sau mai degrabă o împleticire a capului, căci țeasta-i pare brusc prea grea pentru gîtul (totuși robust) care o susține. Cu siguranță, nu gîndurile Grasului au îngreunat-o așa !

— Măi să ie ! face el apropiindu-se de mine. Măi să iie !

Zicînd așa, dă să se așeze pe imensa scrumieră de metal, întinsă ca o tavă, luînd-o probabil drept un taburet modern. Dar obiectul e montat pe un soclu hemisferic care sustrage scaunul improvizat de sub monumentalul fesier.

Namila se lățește pe covor.

Milos din fire, îl ajut să-și recapete echilibrul.

Cu gura burdușită de scrum și de chiștoace, se sufocă, se înecă, expectorează violent.

— Mi te taie picioarele, se lamentează el prăbușindu-se în fotoliul pe care-l ocupasem mai devreme.

— Ce ți s-a întîmplat, o, omule invincibil ?

Fața lui masivă se despică precum un pepene căzut din căruțul unui vînzător ambulant.

— Dacă știai, amice, interpretai tu rolul negroteiului.

— **Because ?**

— Nu-mi mai spune, că mă ia amețeala. Ce ședință, nepoate !

— O ședință de ce, cremă de îndobitocire ? Solidificare a gîndirii umane ! Putrefacție a inteligenței ! Avarie a materiei cenușii ! Duhoare permanentă ! Elogiu viu al idioțeniei !

Avalanșa asta de calificative trece mult deasupra capului său.

— O ședință de babardeală, moșule, așa de ne-

maipomenit de formidabilă că o să-mi trebuiască o damigeană de întăritoare ca să mă reconstitui.

Dacă ansamblul Sfîntul Radetutot ar interpreta „Dă-mi papiț" în momentul culminant al liturghiei oficiate la catedrala Sartre, n-ar stîrni o uimire mai mare.

— Cee ! concăn eu, căci nu mai am nici măcar puterea să-l pronunț pe „r" ca să croncăn.

Cum Beru vorbește curent croncănit, nu rămîne dator, cum se spune în bănci :

— De-ai fi ginit armada asta de gagici, Bătrîne, și-n plus le-ai fi utilizat, în cîrje te-ai fi dus la culcare. Blonde ! Toate ! Nemoaice și scandinave ! Niște frumusețe magistrate ! Și ce tehnică, sfinte doamne (și domnișoare !). În viața mea n-am văzut așa o poteză. Opt pițipoance care se ocupă de tine, te enervează ! Ce precizie, Christoase ! Fiecare la postul ei ! Un adevărat mic echipaj de meseriașe. Nici un gest în plus ! Nici un cuvînt (de altfel damele astea nu vorbesc franceză). Niciodată-n viața mea esenzorială n-am dibuit niște gagici atît de expertize. Să înnebunești, bătrîne ! Să înnebunești, nu alta !

— Povestește !

— Să povestesc ! Dar ce fac eu acuma ? zbiară tunătorul. Astea sînt niște sclave, San-Antonio. Sclave blonde recrutate și dresate ca să-i îndulcească nopțile reginei Bukabuna. Așa, ca din întîmplare, la întoarcere, am conversaționat cu englishul, l-am tîrît de limbă. Pare-se că pseudosuverana mea organizează mari serate însuflețite la curte. Pasiunea ei este să se bunghească la cavalerii ei balaoacheși cum și-o trag cu blonde drăguțe. Amorul negru pe alb, ăsta-i viciul ei. Plătește averi ca să-și formeze șep-

teluri dezmățate. E văduvă, regina. După constituția țării ei, n-are dreptul să se recăsătorească. Nici măcar să fie tăvălită prin hățișuri de vreun șan bălan. Ce obiceiuri dragonice, nu ? Singurul ei lux e să privească. Supliciul lui Tanti Ala, pe scurt. Iată de ce sărăcuța organizează delicii pentru alții. Se reprofilează pe vizual. Regina gaura-cheii, ce mai ! După-n funcție de ce-am zis că-nțeleg, fufele care pleacă la Mitocani nu se mai întorc niciodată. Majestatea Sa le lichidează ca să nu povestească la Factulități cum se trăiește la curtea lui Bukabuna. De unde și dificultatea de a recruta puștoaicele. Trebuie să dai de muieri degajate de orice obligații familiale și capabile să dispară fără ca cineva să chirăie !

— Nebunie curată, murmur eu. Astfel deci, Bubata Laburiq venea aici doar pentru a dobîndi o turmă de parașute ! Și noi care ne băteam capul cu ipoteze de-o înaltă strategie...

Uneori, Grasul dă din el cugetări filozofice :

— Viața nu-i decît praf în ochi, afirmă omul ăsta marcat de clemența zeilor.

— Totuși, obiectez eu...

— Ce-o să mai scoți de data asta ? cedează Beru.

— Totuși, ministrul a fost asasinat, amice.

— Și ce dacă ?

— Și deduc că trebuia încheiată o afacere mai importantă decît racolarea de tîrfe.

Asta-l cam ciufulește pe falsul negru, care roșește sub fondul de ten.

— Vreau să-ți subliniez două lucruri, San-Antonio. Primul, că ai putea să folosești alt cuvînt cînd vorbești despre fete formidabil de dotate și pe care mi-am permis să le onorez toate opt !

Se cotrobăie-ntre picioare cu degetele făcute greblă.

— Al doilea, că asasinarea ministrului se lămurește. Probabil că era burdușit de dolari ca să trateze afacerea, s-a prins vreun șmecher și l-a ușurat de lovele în closetul de la Orly, înțepîndu-l ca să-l facă să stea liniștit.

Încă o dată sînt obligat să accept versiunea Dolofanului. Ce spune el are rezonanță... Ca tot ce e găunos !

E nouă fără patru minute dimineața (notați asta cu grijă, ca să nu uitați), cînd ies din cameră a doua zi.

Un soare magnific luminează Geneva și mă simt într-o dispoziție delicioasă. Devastat de performanța din ajun, Grasul doarme cu așa o energie încît nu îndrăznesc să-l scol.

Cînd ajung în hol, îl zăresc pe sir Harry Hanger, aflat într-o discuție pasionată cu secretarul său și cu un al treilea individ purtînd pe reverul hainei insigna companiei *Swissair*. Intru într-unul din magazinele hotelului ca să-i observ în voie pe acești domni. Îi văd făcînd schimb de hîrtii și cecuri. După care se despart. Hanger și acolitul său se îndreaptă spre restaurant **for the breakfast**, cum zice un amic al meu, care e întrucîtva englez, dar care nu se laudă.

Și iată-l pe vajnicul San-Antonio că o tunde din magazin atunci cînd fermecătoarea vînzătoare îi arată bulanele ei elveține (căci prăvălia era de suveniruri, acei dintre voi mai puțin fleți și-au dat seama). Se cațără iar la etaj, San-Antonio. Cu ajutorul unui lift ultrarapid asta nu reprezintă o croazieră de lungă durată. Aleargă pînă la camera furnizorului Majestății Sale Bukabuna. Ghinion, ușa e larg deschisă și două femei de serviciu italience dau un

aspirator-party fredonînd „O sole mio". Ce-i de făcut ?

Doar mă cunoașteți, nu ?

Iau un pumn de mărunțiș și-l azvîrl pe mocheta de pe coridor. După care le interpelez pe doamne. Ele înțeleg greu franceza, dar ascultă de indexul meu în formă de cîrlig zvîcnitor. Curioase, ies pe coridor.

— Ce ? mă întreabă amabil cea mai tînără, care e mai puțin bătrînă decît cealaltă.

Le arăt banii împrăștiați.

— Bani ! spun eu... **Molto** biștari, copila mea. **It is for you,** dacă-i adunați !

Ea înțelege și moștenește împreună cu colega ei, trecînd la recoltarea rapidă a marafeților împrăștiați.

Banul e magic. Nu-i niciodată lăsat să zacă. În timp ce ele îngenunchează, intru în hogeagul lui Hanger în mai puțin timp decît mi-ar lua s-o scriu în malgașă cu ajutorul unui dicționar franco-japonez, îmi recuperez micul meu mag magnetizat.

Reapar exact atunci cînd ultima dintre monedele mele dispare în buzunarele lacome ale schimbătoarelor de cearșafuri. Ne zîmbim și aspiratoasele se întorc la aspirat, mai bogate cu cîțiva franci elvețieni pe care îi vor trimite cu siguranță bătrînei lor **mamma.**

Coțofană hoață, captator de zgomote private, San-Antonio, acest mîndru cavaler al erei moderne, galopează către vastele sale apartamente, ținînd strîns la pieptu-i de aramă micul aparat indiscret.

Ridic capacul și constat că minuscula casetă e plină de sunătoare, mai ceva decît un ceai. Pornesc aparatul. Și ascult cuvintele de mai jos, pe care țin

să vi le transcriu cu maximum de autenticitate. O voce cu accent italian :

— Domnul a sunat ?

Vocea (cu accent englez) a lui Hanger :

— Aş dori un scotch dublu.

— Îndată, domnule !

Şi, pe loc, ceea ce e foarte amuzant ca efect (dar nu uitaţi că înregistrarea nu se declanşează decît la vocea omenească) :

— Intră !

— Cu sau fără sifon, domnule ?

— Doar **on the rocks** !

— Mulţumesc foarte mult, domnule ! Noapte bună !

Şi aparatul face scurt continuarea :

— Daţi-mi Mayfair 65—78, Londra '

Şi apoi, tot într-o viteză, căci celula audio-electro-impulsivă a magului nu înregistrează momentele de tăcere, vocea lui Hanger în engleză :

— Numărul 88, **please** !

Formidabil ca efect acest whisky obţinut imediat ce a fost comandat, această legătură instantanee cu Londra. Un vis !

— Morrisson ? Aici Harry, totul a mers strună. Am cerut patru sute de mii de dolari acestor cretini care mi-au promis că-i vor achita. Cred că acum sînt satisfăcuţi şi se vor întoarce să dea raportul. Bine că m-aţi prevenit de... hm... accidentul întîmplat ministrului, altfel riscam să iau plasă. A fost o potrivire de cîteva minute, căci unul dintre aceşti **gentlemen** m-a abordat chiar cînd mă-ntorceam de la telefon.

„Ah, bun, regina e la curent ? Dacă e nevoie ! Aveţi orarul ? Trebuie să trec prin Paris ? Mîine la 3, ora Genevei ? Şi-l iau pe William ? Pe toată lu-

mea ? O să arăt ca naiba ! Majestatea Sa pare să fie un personaj ciudat ! Nu, n-am văzut-o niciodată !"

„E sensibilă la complimente ? Ce-i cu protocolul ? Ah, **well** (7) ! **Very well !** Patruzeci de ore de zbor, n-o să fiu prea vioi la sosire ! Uitați ce vîrstă am, **my dear** (8). În fine, voi încerca să duc la bun sfîrșit negocierile. Da, trebuie s-o rezolvăm o dată ! Contați pe mine. **Good bye !**

Ce ziceți, cîrcotașilor, nu-i pasionant ce se întîmplă ? N-a fost tîmpit, San-Antonio al vostru, cînd și-a plasat cîrligul sonor în hogeagul sir-ului, nu-i așa ? Deci Hanger ne-a dus cu prețul (și cu iahtul, trebuie să recunoaștem). Cînd l-am contactat, bătrînul domn tocmai aflase de atentatul comis împotriva lui Bubata Laburiq. S-a prins imediat ce gen de oameni sîntem și ne-a făcut să credem că nu-i decît un simplu furnizor de fese ! Bravo lui, bine jucat. Nu-i de mirare că ne-a făcut cretini. În locul lui, aș fi zis la fel. Acum, convins că o să ne-ntoarcem la coteț, o să-și ia zborul spre Arhipelagul Mitocanilor ca să ducă tratative cu regina.

Cred că a sosit momentul ca Tunsul să fie informat. Se plictisește, probabil, tataia, îndărătul biroului ! O să-i mucezească timpanele, tot așteptînd să-l sun !

Ascult și restul înregistrării. Sînt o grămadă de ordine date juveților de la hotel apropo de cămăși apretate și de ouă cu șuncă. Apoi un apel de la Swissair referitor la niște titluri de transport pentru zborul Geneva — Obscen-Laculme (capitala Mitocanilor), via Paris și Los Angeles. Apoi Hanger își informează secretarul că la căderea serii vor lua avionul

[7] Am scris, „ah well" în loc de „ah, bine", ca să vă reamintesc că această discuție se poartă în rosbif.

[8] Idem.

spre Arhipelagul Mitocanilor şi-i ordonă să facă bagajele. Nimic interesant, ce mai, n-are rost să vă supun unei relatări în detaliu. Iau telefonul pentru a-l suna pe Bătrîn şi, graţie automatizării, îi obţin vocea armonioasă în mai puţin de nu prea mult timp.

— Aha ! totuşi ! explodează Defrişatul. Începusem să mă-ntreb... Ai fi putut să mă suni mai devreme !

— Mai devreme nu înseamnă la vreme, patroane, obiectez eu, dacă v-aş fi telefonat ieri, v-aş fi indus în eroare, căci iată ce s-a întîmplat.

Şi-i povestesc totul, dar nu vi-l retransmit aici avînd în vedere că ştiţi deja unde am ajuns. Îi povestesc cum am făcut confuzia între sora Maria Îngerilor şi Sir Harry Hanger. Seara nebunatică a Grasului. Magul meu bine plasat. Şi-i pun înregistrarea.

Chicoteşte :

— Am intuit just, San-Antonio. Mayfair 65—78 este linia privată a Foreign Office-ului, deci britanicii încearcă într-adevăr să ne zboare baza de sub picioare.

O pauză. Bătrînul fosforează şi eu îl las să chibzuiască în linişte, ca să-i evit o distorsie a celulelor.

— O să previn Sediul şi Centrul de cercetări, oftează el.

Ceea ce echivalează în fond cu un anunţ de capitulare.

— Şi ce-o să facă ? mîrîi eu.

— Contra-propuneri, presupun, dar mi se pare că treaba începe prost pentru noi. Probabil că Marea Britanie a plătit cît nu face ca să cîştige piaţa.

— N-a cîştigat-o încă ! obiectează neobositul San-Antonio, cel la care şi cea mai virtuoasă femeie visează în taină (9).

— Poate, dar asta se va-ntîmpla în curînd, se resemnează şeful.

— Şi nu încercăm nimic ?

— Ce naiba ai vrea să încerci ! mormăie Pietrificatul din culmea unui ton în care urechea mea antrenată detectează totuşi un embrion de speranţă.

Simt că tocmai am spus ce-şi dorea Bătrînul să audă de la mine. Asta îl unge pe suflet.

Şi, cum nu mai scot o vorbă, insistă :

— Ei, San-Antonio ? Ce-ai vrea să-ncerci ?

Chicotesc încetişor :

— Păi... imposibilul, patroane, ca de-obicei !

[9] Lăsaţi, sînt unii pe care asta-i impresionează. S.-A.

CAPITOLUL ŞASE

Mă spăl pe mîini !

Asta a spus Bătrînul, închizînd telefonul. Pilat din Pont, ce mai !

Instigator, dar prudent. „Dă-i drumul, Puiule, eu te-aştept aici." Asta-i politica lui, a Tunsului !

Îţi dă mînă liberă tocmai pentru ca numele lui să nu figureze în operaţiune.

„Dacă reuşeşti, dragul meu, pot să te asigur de pe-acum..."

Să mă asigure de ce ?

Să mă asigure de nimic ! Tot ce promite, scalpatul ăsta cu normă-ntreagă, constă în puncte, puncte. Nimic mai elocvent, mai promiţător decît aceste puncte, puncte. Asta dă frîu liber imaginaţiei. Bagi aici tot ce vrei.

La asta mă gîndesc, căscînd în fotoliul meu din hol de-i trosnesc arcurile. Ceasul meu zice că-i zece şi douăzeci şi cinci în cifre romane.

Cu o privire posacă supraveghez intrările şi ieşirile din hotel. Îl aştept pe Hanger. Nu ştiu ce-o să fac, n-am nici cea mai mică idee, fraţilor. Depinde pur şi simplu de împrejurări. Va trebui să improvizez... Planul meu nu e un plan adevărat „e doar un

proiect nebunesc." De altfel, asta mă excită. Ador să brodez pe-o temă dată, exact ca bătrînele dantelărese. Singurul lucru care mă sîcîie cu adevărat este problema timpului. O să am oare vreme să-mi îndeplinesc programul ?

Parcurg distrat titlurile din „Tribuna Genevei", aflat pe o măsuță joasă : conform acestui onorabil ziar, izbucnirea războiului este doar o chestiune de zile. Tot făcînd pe nebunii, oamenii o s-o mai încaseze o dată urît de tot. O să facem piure de chinezuci, marmeladă de ricani, chisăliță de rusnaci și chiar jeleu de neutri, băieți. E inevitabil, cu sporirea populației într-un mod atît de vertiginos, încît pînă termin eu fraza asta, lumea a fost împovărată de o grămadă de tipi noi. Se amăgesc prostește cei care-și închipuie că e loc pentru toată lumea. Nu-i așa. O-pun o dezmințire. Spațiul vital e distribuit, Pîrliților ! Nu depășiți doza prescrisă ! Sînteți rugați să vă descotorosiți de bagajul excedentar !

Dar, din fericire pentru voi, apariția lui Hanger și a acolitului său pune capăt digresiunii mele. În timp ce secretarul său se duce la casierie, formidabilul San-Antonio ezită timp de un strănut și se ia după bătrînul rosbif. Iau celălalt lift și debarc la etajul lui chiar în momentul în care se închide ușa camerei. Galopez pînă la ea și bat discret.

— Go in ! face bătrînul șmecher în franceză. Eu, cînd bat la o ușă și mi se strigă să intru, nu trebuie să mi se spună de două ori.

Hanger șade deja în fața unei mese și își aranjează niște hîrtii într-o geantă diplomat. Zărindu-mă, își stăpînește o înălțare uimită a sprîncenelor. Dar e un tip care știe să se controleze, credeți-mă.

— Oh ! bună ziua, aruncă el.

Degeaba se dă amabil, simt cum i se prăbușește pe țeastă o avalanșă de semne de-ntrebare. Nu mai pricepe nimic ! Ne credea deja plecați, taica Harry, cărăbăniți ca niște limbrici.

— Respectele mele, sir, articulez eu avansînd. Sper că nu vă deranjez ?

— Cîtuși de puțin, mă pregăteam să vă caut, minte el cu nerușinare. Excelența Sa a petrecut o noapte liniștită ?

— Îi e greu s-o încheie, zîmbesc eu. Cred că a avut o seară obositoare.

— Atunci, în ce stadiu se află micile noastre tranzacții ?

— V-am adus ordinul de virament, sir, afirmă nechibzuitul San-Antonio, strecurîndu-și o mînă în buzunar.

Apuc bîta mea de cauciuc cu armătura metalică și-i trag scurt lovitura iepurelui. Trebuie să fii extrem de temerar ca să procedezi în felul ăsta, nu-i așa, tolomacilor ? Nu sînteți voi ăia care să facă așa ceva, timorați cum vă știu ; mereu dîrdîind de frică. Luîndu-vă sughițul la primul fluierat al unui polițist !

Ah ! prăpădiților, recunoașteți că metodele mele vă transformă măduva oaselor în jeleu de coacăze ! O să vă dau o consolare : și eu sînt trăsnit de comportamentul aprigului San-Antonio. Uneori îmi zic că trebuie să aibă gărgăuni la cap dacă procedează-n felul ăsta. E demențial, nu ? Să păcălești un diplomat britiș în cel mai modern hotel din calvinista Genevă !

Moșul zace acum cu nasul în geanta lui diplomat. Îl ridic de subțiori și-l întind pe culcușul său. Chiar cînd termin cu manipularea, iată că se-aud bătăi în ușă.

Mă asigur că taica Hanger nu poate fi văzut de la intrare și în loc să răspund, merg să deschid. E William. Zărindu-mă, cască niște ochi ca două ferestre.

Dacă ați vedea continuarea acțiunii san-antonă-tînge, v-ați imaginarisi (cum zice Grasul) că vedeți un film cu Chaplin. Fără a-i lăsa secretarului timp să se destupefieze, îl înhață de cravată cu mîna stîngă, îl trag în cameră, închid ușa cu o lovitură de picior și-l trăsnesc pe amicul William cu un croșeu de dreapta la bărbie capabil să demoleze arenele din Nîmes. Și totul în trei secunde și o zecime, nu-i chiar floare la ureche !

Îl car pe William pînă la patul venerabilului său patron ; în timp ce acești doi domni își joacă rolul de neînsuflețiți, aliniați ordonat, în mine se petrece o reacție. Încep să-mi tremure zgaibaracele și un pic de sudoare mi se prelinge pe gît.

N-am timp să dau ochii peste cap, căci iată că iar bate cineva. Ușa asta e o adevărată tobă pe care fiecare vine să-și facă numărul.

Dominînd melancolia care mă cuprinde, mă întorc să deschid. De data asta e un hamal.

— Am venit să iau bagajele ! declară acest om de bine și la toate, dar care într-o zi va fi cineva.

— Secretarul meu v-a făcut să veniți prea devreme, nu sînt încă făcute, îi spun strecurîndu-i, de emoție, o hîrtie de cincizeci de franci, al cărei revers reprezintă o fetiță bucălată, cu o coroniță de flori pe cap și al cărei zîmbet tîmp îți face milă. Cărătorul de valize aproape că dă ochii peste cap. Nu știu dacă e răscolit de zîmbetul puștoaicei sau de cele două cifre plasate lîngă ea, fapt e că începe să contemple hîrtia ca și cum ar fi vorba de o poză porno

înfățișînd-o pe nevastă-sa cu vecinul de deasupra. Îl concediez cu un gest și închid.

Pe culcușul lor democratic, sir-ul și subordonatul său visează în consens. Ridic receptorul telefonului și, adoptînd din prudență accentul englez al lui Hanger, cer propriul meu apartament. Țîrîie un moment, după care bubuie organul Grasului.

— Ce mai e ?

— Sînt eu, Bebe roz, mai dormeai ?

— Mă rădeam !

— Lasă-ți pămătuful și cosorul și vino să ne-ntîlnim la 842.

— Lasă-mă cinci minute, Bătrîne. Trebuie să-mi întind gazonul.

— O să-ți termini secerișul mai tîrziu, e urgent.

După care închid și, ca să mă dezenervez, aprind o țigară.

* * *

Un semi-negru cu o semi-barbă albă e postat în prag. Beru ! Și-a ras unul din obraji, ceea ce i-a șters fondul de ten acaju de pe această parte a feței. Celălalt obraz săpunit prezintă smocuri de patriarh. Încă-și mai ține aparatul de ras cu o mînă și pantalonul cu cealaltă. Poartă un maieu cu găurele dintre care principalele n-au fost prevăzute de fabricant.

— Ce-nvîrți pe-aici ? mă întreabă.

— Vino să vezi, îl invit eu.

Se șterge și mă urmează în interiorul apartamentului. Ajuns la picioarele patului, privește cu ochi noroioși la cei doi englezi **out.** Ceea ce-l caracterizează pe Malac este că nu se emoționează niciodată.

— Nu știi dacă se prefac, dar e o imitație reușită, declară prietenul meu.

— Puterea mea hipnotică, îi explic eu arătîndu-i bulanul.

— Ești mai tare ca dicționarul, complimentează Beru. Ai avut necazuri cu ei ?

— Nu, ei au făcut nazuri cu mine, îl corectez eu, dar sînt cazuri mai dificile.

— Ce-ți veni să-i mătrășești, Bătrîne ?

— Am făcut-o mașinal, Grasule.

— Nu crezi că trezirea lor o să fie cu probleme ?

— Ba da, și de asta te-am chemat, colega. Trebuie neapărat să ne organizăm în doi timpi și trei mișcări. Trebuie să-i scoatem pe sticleții ăștia din hotel pe șest, să-i poprim cîteva zile la loc sigur și să plecăm în misiune, dîndu-ne drept ei.

— Și totul se termină în cămașă de forță, nu ? bombăne nerasul. Ce șarade poți să scoți din tine dimineața, parcă ai fi vreun Remus !

William scoate un geamăt și se ridică în șezut, holbîndu-se în jurul lui cu o privire rătăcită.

— Ah ! nu, nu-i momentul, declară Beru, lasă-ne să cugetăm, amice, gîndim și pentru tine !

Și-l expediază din nou în inconștiență cu un șut în plină tîmplă.

— Știi ceva, cugetă Majestatea Sa, sistemele de evacuare discretă a mătrășiților nu sînt prea variate ; nu văd decît cufărul. Dacă vrei, dau o fugă să cumpăr două ?

— Halal discreție. Băieții de la hotel o să ți le care pînă aici ca să le scoată imediat după aceea burdușite de hoituri ! Unde ai citit asta, amice, în Tintin ?

Expresia Mastodontului devine severă.

— Oh ! auzi, las-o jos. Dacă te-ai fi organizat un pic în loc să-ţi verşi năduful cînd ţi-a trăsnit, n-am fi avut nevoie să ne scărpinăm în ochi ce put cum s-o ştergem de aici !

Îi contemplă pe cei doi gentlemeni lungiţi în pat, apoi, cu antebraţul îl măsoară pe cel mai înalt, adică sir Hanger.

— Ce tot mişculezi acolo, Grasule ?

— Măsor, amice, trebuie să le găsesc o capsulă pe măsură dacă vrem să-i expediem în spaţii. Eu, dacă aş fi tu, i-aş lega, le-aş pune căluş şi mi-aş stoarce creierii începînd cu ăla mic, ca să aflu unde pot să-i pitesc.

— Şi tu, în timpul ăsta ?

— Eu, răspunde semi-negrul, o să mă ocup de transport. Se rezolvă într-un ceas.

— Ce plănuieşte Excelenţa Sa ?

— Să-ţi repare tîmpeniile, bătrîne, asta plănuieşte, mă încredinţează semi-bărbosul ieşind.

Nu că m-aş prosterna zi şi noapte în faţa cerebelului lui Beru, mulţumind cerului că a permis naşterea unui asemenea geniu, dar am totuşi încredere în spiritul lui inventiv. În cazurile grave, inteligenţa nu serveşte la nimic, ceea ce contează este tupeul, iar Namilei tupeul chiar îi prisoseşte cu cîteva butoaie.

Îi execut deci indicaţiile (căci nici nu poate fi vorba de ordine din partea unui inferior ierarhic) şi, folosind curelele din interiorul valizelor sir-ului, îi priponesc pe cei doi neînsufleţiţi cu un entuziasm de îmbălsămător.

Acestea fiind făcute, le astup pliscurile cu ajutorul unei role de leucoplast, ceea ce îi va scuti să înghită muşte. După ce au fost neutralizaţi cum se cuvine,

nu-mi mai rămîne decît să mă conformez ultimului triptic al misiunii mele : adică să dibuiesc un loc unde să-i găzduiesc pe cei doi pehlivani. Asta nu-i deloc floare la ureche, mai ales că nu pot conta pe sprijinul Bătrînului, prea grijuliu să n-aibă nici un amestec.

Nu mai știu cine a spus că, într-o crimă, cel mai greu e să scapi de cadavru ! Amicul respectiv poate că-și mătrășise preceptorul, dar nu-l răpise. Să ascunzi un om viu, e altă mîncare de pește, vă rog să mă credeți. Un mort poate fi înfășurat, tranșat, cimentat, scufundat, plonjat în var nestins, spălat într-o baie de acid, ars, îngropat, desfigurat, mutilat și chiar mîncat, dacă faci parte din secția canibală a franc-mîncăilor, în timp ce cu un om viu sînt o sumedenie de circumstanțe enervante de care trebuie ținut cont. Un om viu respiră, mănîncă, bea, urinează, țipă, mișcă, votează, secretă ! Și mai ales, da, mai ales, te deranjează. Ce de-a mai ființe vii îi deranjează pe ceilalți, frățioare ! De la Cain la Abel ! Deja o crimă ! Primii copii s-au ucis între ei, cel puțin așa susține Biblia. Erau doi, unul îl deranja pe celălalt. Asta-i soarta !

Îmi răsfoiesc agenda cu adrese, în căutarea unei inspirații, în căutarea unui contemporan susceptibil să mă ajute în loc să mă deranjeze. E problematic ! Dacă clienții mei ar fi niște borfași, ar fi mai simplu. Dar niște diplomați ! Precis că la capătul detenției lor o să dezlănțuie un tămbălău de pomină ! Un sir al afacerilor externe, ăsta nu se lasă în păstrare ca un hamster cînd pleci în vacanță.

Tot chibzuind abundent, dau paginile agendei cu coperți crocodilești. Știu ceva oameni ! De la A pînă la Z (am printre cunoștințe un anume Zwickovic).

În tot cursul vieții mele, cunoștințe, bune sau rele. Tipi formidabili, ticăloși, fanfaroni, generoși, dar în principal bătrîni, jegoși, oribili, jalnici, robuști, săraci, mofluzi și prostovani. Încercați să vă răsfoiți agendele, șmecherilor, caracterizînd fiecare interesat pe rînd. Vă pot oferi o listă de abrevieri, cum sînt cele de la începutul dicționarelor sau ghidurilor turistice. Uite, de exemplu : d.s. ar însemna dobitoc sinistru ; b.b ar însemna băiat bun ; p.p.l., pui de lele ; e.x.l., escroc de prim rang ; am renunțat la ideea de a nota tîmpiții cu steluțe, altfel agenda ar ajunge să semene cu Calea Lactee.

Și uite că dau de numele Gaston Kurly. Mă fascinează din trei motive, pe care o să vi le enumăr. Primo, e elvețian și locuiește la douăzeci și cinci de kilometri de Geneva, doio, i-am făcut un anumit serviciu, cum se zice încă în unele foiletoane, treio, am impresia că e un tip eficient. Remarcați că am făcut adeseori servicii contemporanilor mei, deci nu de asta mi-ar veni ideea să le cer și eu unul. Dimpotrivă, indivizii cărora le-ai dat o mînă de ajutor sînt ultimii la care ar trebui să apelezi, căci te detestă copios. Dar cît despre Gaston, e o diferență. Chiar dacă încă-mi mai poartă pică pentru că l-am scos din rahat, cred că poate să mă ajute.

Fără să mai zăbovesc, cum scrie întotdeauna în romanele cu preț fix, cer numărul amicului de care vă zic și, giniți aici ce bine se potrivesc lucrurile pentru mine în această **morning**, chiar el îmi și răspunde. Îmi spun numele, el exclamă, ne zicem salut și el mă informează că tocmai își tundea trandafirii. Pentru Gaston, de asemenea, important e trandafirul. Are două sute de soiuri în grădina lui și la baza fie-

cărui arbust există o plăcuță pe un țăruș metalic ce poartă **pedigree**-ul trandafirului.

E o formă de poezie, în fond ! Fiecare cu dadaismul lui, cum spunea recent Yves Saint-Martin (10).

— Și ce faceți în Elveția, domnule comisar ? întreabă vocea lui plăcută cu accent un pic tărăgănat.

— Turism, prietene.

— Sper că veniți să mă vedeți, nu ?

— Cu mare bucurie, mă grăbesc eu. Dar sînt cu niște amici, și...

— Aduceți-i ! aduceți-i ! strigă nesăbuitul personaj. Veniți să cinăm (11), cîți sînteți ?

— Patru, dar nu întindeți masă mare, căci o să fim destul de grăbiți.

— Veniți, totuși !

— Cam în două ore o să ne vedeți debarcînd cu .cățel și cu purcel, promit eu.

Închid și, așteptînd întoarcerea eficace a Grasului, mă apuc să fac inventarul bagajelor sir-ului.

* * *

Îmi ceruse o oră, Beru. Cincizeci și opt de minute mai tîrziu, își face apariția. S-a des-negrizat și-i stă mult mai bine.

— Sînt pregătit, Bătrîne, mă anunță el, indicîndu-mi niște obiecte sprijinite de peretele coridorului. Îmi aplec superbul cap dincolo de cadrul ușii și zăresc două imense cutii de contrabas.

---

[10]. Un ilustru cititor mi-a scris recent, reproșîndu-mi referirile la actualitatea imediată. „Trebuie să vă gîndiți la viitor", îmi spunea el în principal. „Multe dintre personajele sau faptele pe care le citați vor fi necunoscute viitorilor dumneavoastră cititori". Sînt măgulit de observație și îi mulțumesc pentru ea, dar cum scriu de azi pe mîine, fără ideea posterității, continuu să-mi aliniez literatura la cea din „France-Soir".

[11]. În Elveția, ca și în multe provincii, franceze, se folosește „cină" în loc de „prînz".

— Ce-ai de spus ? întrebă Genialul, scociorîndu-şi portul liber.

— Brici ! declar eu.

Neştiind dacă e banc sau vrăjeală, îşi mijeşte un ochi ca să mă măsoare mai bine.

— Trebuia să-ţi treacă prin cap, este ?

— **Yes,** trebuia ! răspund eu înşfăcînd una din monumentalele cutii.

Începusem să-i băgăm în cutie.

— Exact măsura lor ! jubilează Berurier. Să mai zici că n-am ochiul format, San-Antonio !

— Eşti un adevărat ochiometru, scumpule. Şi pe urmă, te-ai gîndit la evacuare ?

— Totul e organizat amice, se fericeşte prietenul meu, nici la Cook nu ţi-ar fi făcut mai bine. Am adus Bentley-ul domnilor în faţa intrării de serviciu, că pică bine, mai ales că avea cheia de contact la locul ei. Îţi propun următorul sistem de evacuare. Ducem cele două cutii în hogeacul nostru. Apoi, vorbeşti cu portarul să trimită bagajele lordului la aer raport. Pe-urmă vii şi ne-ntîlnim în apartamentul nostru. În prealabil eu voi fi deşurubat stingătoarele de la etajul de sub noi. Nu ştiu dacă ai văzut vreodată spumă carbonizată de la aparatele astea, dar eu pot să-ţi promit că asta-ţi trage o zăpadă a-ntîia. Tocmai bună să stîrnească o panică nebună în toată şandramaua. O să profităm de agitaţie ca să o ştergem cu liftul de serviciu, care ştiu unde se află. Băgăm cutiile în Bentley şi, mînă şofer, ne luăm tălpăşiţa.

E atît de magnific, prieteni, că ajung să mă-ntreb dacă Beru n-ar fi mai bun în rolul meu de comisar decît mine. Şi ajung să-mi răspund că da.

* * *

Se exclamă, se declamă, se reclamă, se proclamă, se aclamă în tot hotelul, credeți-mă. Trei stingătoare enorme a deșurubat Grasul, în furia sa de a face totul ca la carte. Merită văzută revărsarea carbonică peste etaje, mareea asta albă ! Formidabila proliferare de spumă ! Niagara asta de cremă de ras ! Se galopează ! Se interpelează printr-o ceață de zăpadă. Se organizează, scuipînd, expediții. Sînt copii care-și cheamă mamele, femei care-și cheamă amanții, benedictini ce și-au pierdut flaconul de benedictină, bătrînei care strigă „mamă !", salariați care demisionează, tineri care cheamă pompierii, servitoare care nu mai servesc nici arieni, nici evrei, furnizori care desfurnizează, băștinași care emigrează, firi dîrze care-și pierd forțele, atei care se grăbesc să se roage, bancheri care înapoiază banii, astmatici care agonizează, virgine care-și pierd capul, îndrăgostiți care juisează, spălătorese care cred că e din vina lor ! Siluete bezmetice gesticulează în spumă. O ceață albă fulguiește cît poate, crește și se înmulțește. Se umflă, se destinde, se degajă, emană, invadează, acoperă, absoarbe, neutralizează, stinge chiștoacele, înăbușă pasiunile, face totul opac.

Temerarii strigă că trebuie păstrat calmul. Bărbații și căpitanii mai întîi.

— Vino ! îmi face semn antrenorul de înnor, e timpul.

Înșfăcăm fiecare cîte un contrabas și ne luăm valea în direcția liftului mai mult decît disponibil, din moment ce nici dracu' nu se mai gîndește să urce sau să încarce ceva.

Pentru un **kidnapping** de mare anvergură, trebuie să recunoașteți că noi tocmai am izbutit două.

Este că așa e, adormiților ?

CAPITOLUL ŞAPTE

Proprietatea lui Gaston Kurly este o mică fermă care se înalţă pe o parcelă plantată cu viţă-de-vie. Nu e prea mare şi se compune din două corpuri de clădire.

E înconjurată de o peluză pe care cresc faimoasele tufe de trandafiri ale stăpînului locurilor.

Poate ar trebui să vă zic două vorbe despre Kurly, dacă tot aveţi timp, nu ? Şi dacă n-aveţi, daţi o fugă să m-aşteptaţi cîteva rînduri mai jos ; n-am să întîrzii mult.

Kurly este un om de cincizeci de ani care s-a retras din afaceri din pricina unui infarct şi a unei mînării. Locuia la Paris şi se-nsurase cu o franţuzoaică. Ţinea un bar în Montmartre. Bătrîna lui mamă locuia lîngă noi, la Saint-Cloud, şi se-mprietenise cu Felicia, buna mea mamă. Ţinea mult la bătrînica lui, Gaston, şi-i amenajase un cuibuşor drăguţ, ca să-şi mai uite puţin bătrîna Elveţie natală. Într-o zi, brigada antidrog a făcut o descindere la Kurly. Au dibuit o valiză plină cu heroină în dulapul cu mături din crîşmă. El susţinea că i-a lăsat-o un client în custodie, ceea ce i-a distrat grozav pe caraliii de la antidrog. Cînd a fost băgat la răcoare, nevastă-sa

a venit să ne vadă, cum că omul ei e cel mai cinstit cetățean cu putință, victima unei grave erori judiciare și tot restul. Asta a impresionat-o într-atît pe mama, că mi-a cerut să intervin, ea care de-obicei nu se bagă, orice-ar fi. Trebuie spus că maica Kurly era cam șubrezită. O veste ca asta putea s-o omoare.

Atunci am dat din mîini și din picioare, și mai mult din mîini decît din picioare, credeți-mă, într-așa o măsură, încît s-a închis dosarul Kurly de la Poliție, cu condiția să se repatrieze de urgență și să toarne filiera.

Cîteva luni mai tîrziu, Gaston își trage un infarct de toată frumusețea, datorită emoțiilor. Se-ntoarce acasă foarte slăbit și se lansează cu prudență în cultivarea și cultul trandafirilor. E drept că trandafirii au o grămadă de spini, dar nu sînt așa de perfizi ca cei din viață. Cel puțin, sînt la vedere. Ajunge să fii atent de unde apuci tulpina.

Ne așteaptă, înțolit în **gentleman-farmer** : costum croit sport, dintr-un material cu brăduți (potrivit pentru o zonă muntoasă), cu nasturi de piele. Poartă un pulover bej, ochelari mari cu ramă de baga și fumează pipă, ca să-și dea un aer englezesc. E tot numai zîmbet. Găsesc că arată bine și i-o spun, ceea ce-l umple de satisfacție. Cînd un tip și-a tras o criză cardiacă sau o operație mai de soi, nimic nu-l bucură mai mult decît să-i spui că plesnește de sănătate și că poate servi drept model pentru un afiș dedicat sporturilor de iarnă.

— Îți prezint pe eminentul meu colaborator, inspectorul Berurier ! oficializez eu.

Gaston îl asigură pe Grăsan că e încîntat și își lasă luxată o mînă de falange.

— Comisare, m-ați anunțat că sînteți patru ? se miră el după ce-și masează mîna rănită cu mîna teafără.

— Sîntem patru, confirm eu.

Și-i indic cele două cutii de contrabas care ocupă toată partea din spate a Bentley-ului.

Cască niște ochi mari ca două farfurii zburătoare.

— Nu înțeleg, mărturisește gazda noastră, v-ați apucat de muzică de cameră ?

— Oarecum, Gaston.

Și, pe nepusă masă, trec la atac :

— Cîți sînteți, pe-aici ?

— Soția și cu mine, zice, mama a murit anul trecut.

— Condoleanțele mele, Gaston. Și nu aveți servitori ?

Dă din cap.

— Nu, ducem o viață simplă. O știți pe Matilda, nu ? E grozav de activă !

— Perfect, perfect, văd că am bătut la ușa care trebuia, Gaston !

Mă fixează cu o privire nehotărîtă și simt că ceva se ofilește-n el, în regiunea amabilității.

— De... de ce ? se-mpiedică el.

— Pentru că o să-i puteți răsfăța în toată siguranța pe cei doi chiriași pe care vi i-am adus. Pariez că aveți o pivniță strașnică la ferma voastră ? În mijlocul viei, e inevitabil !

— Chiriași ?

E îngrozit. Grasul hohotește ca toată familia Quasimodo la un loc.

— Șeful meu venerat uită să vă spună că instrumentele noastre cu coarde au coarde vocale, amice !

Părîndu-mi-se că a sosit momentul explicațiilor, îl pun la curent în linii mari pe Kurly.

— Înțelegi, închei eu, oamenii ăștia mă-ncurcă foarte rău. Trebuie să-i neutralizez ușurel pentru cîteva zile și nu văd pe altcineva în afara dumitale capabil să-i adăpostească.

— Diplomați englezi ! se-ncurcă șvaițerezul, nu vă gîndiți un pic !

— O să-i tratezi cum se cuvine. Cel mult într-o săptămînă, trec să-i recuperez. Ca să le aduceți mîncarea, să-ți pui o mască sau un simplu ciorap de damă tras pe fața dumitale voioasă, Gaston. N-o să te vadă. Cînd mă-ntorc, o să-i trambalez la capătul celălalt ai Elveției ca să-i eliberez și n-o să afle niciodată cine i-a găzduit.

Dar argumentele mele au tot atîta efect ca un genunchi de femeie frecîndu-se de un picior de lemn.

— Nu, nu, e imposibil. Intelligence Service o să cerceteze și sînt tipii cei mai șmecheri din toate polițiile. O să dea de mine și...

— N-o să dea de tine, garantez eu agasat. A trecut mai mult de o oră de cînd gușterii noștri sînt băgați la cutie. Am făcut cel puțin optzeci de kilometri cu mașina înainte de-ai aduce aici. N-o să știe niciodată că erau atît de aproape de Geneva. Și cum o să-i eliberez chiar mai departe, o să fie complet zăpăciți.

„Cred că ți-am dovedit recent că poți avea încredere în mine, nu ?"

Această aducere-aminte a datoriei față de mine nu-l face să cedeze. Continuă să bălăngăne o moacă îngrozită, făcînd „nu, nu" ca o tînără fecioară căreia un vagabond i-ar propune să nu mai fie. Mă cam

calcă pe nervi, sfîntul ăsta. Vorba Feliciei : „Faci un bine unui rău și se cacă-n nasul tău !"

În timpul ăsta își face apariția și dna Kurly, radiind. S-a-ngrășat ceva, cumătra, de cînd și-a părăsit crîșma din Montmartre. E încărunțită și fibromatoasă. Țîțele-i dau bir cu fugiții. Sutienul ei are ceva de furcă ca să le-aducă pe indisciplinatele astea pe drumul cel bun.

Zîmbetul îi îngheață cînd observă fața descompusă a bărbatului ei.

— Ce se-ntîmplă, Gaston ? exclamă demna rentieră.

O liniștesc cu un zîmbet.

— Nimic grav.

Și-i rezum motivul vizitei mele. Neliniștea îi boțește fața, totuși, o încasează mai bine decît pămpălăul ei.

— Dacă asta vă ajută la ceva, comisare. Avem o datorie față de dumneavoastră.

— Mulțumesc, draga mea prietenă, știam eu că pot conta pe ajutorul vostru, o încredințez eu. Vă dau cuvîntul meu că n-aveți de ce vă teme.

— Complicitate la **kidnapping** ! Nu avem de ce ne teme ! scheaună Gaston. Și kidnappații care sînt diplomați englezi ! Vă bateți joc de oameni ! N-o să accept niciodată să intru într-o astfel de combinație, auziți ? Niciodată, niciodată, niciodată !

— Gaston ! murmură nevastă-sa, foarte încurcată.

Dar el se-ncăpățînează, devine muiere nevricoasă, Gaston ăsta. Se cramponează de liniștea lui burgheză. Vrea să fie lăsat să crape în pace, înconjurat de trandafirii lui. Aerul Elveției natale l-a regenerat. Departe de Pigalle, și-a regăsit plăcerea vieții simple

și liniștite. Nu vrea să mai aibă probleme, niciodată-n viața lui ! A devenit un neutru îndîrjit, Gaston, asta-i !

Simt că s-a dus dracului. Turbez. Hîrîi, mîrîi, pîrîi, sfîrîi și îl bîrîi !

— Nu-mi place să amintesc de binefacerile mele, Gaston, dar dă-mi voie să-ți spun că fără mine, acum ai fi la închisoarea din Poissy, asamblînd obiecte din plastic.

— Dumneata spui asta, eram nevinovat și mi-aș fi dovedit nevinovăția !

Uite unde am ajuns, dragele mele. Ce silă mi-e ! Oamenii pe care i-ai depanat ajung întotdeauna să-ți conteste serviciile. Sau să pretindă că n-au folosit la nimic. Ah ! îndurare cerească, bine că există gagici. Ele, cel puțin, au recunoștința pîntecului !

— Foarte bine, Gaston, îți mulțumesc, îngrijește-te și fii fericit, cîrîi eu îndreptîndu-mă spre Bentley.

Ce-o să fac acum cu gorobeții mei ? Trebuie să găsesc o soluție de schimb și încă repede, căci e trecut de prînz. În trei ore ne decolează avionul.

— Îmi dai voie o clipă ? îmi aruncă Namila, îndreptîndu-se către Kurly.

— Oh ! lasă, Grasule, lehamisesc eu. Dar el nu se lasă stopat.

— Am spus numai o clipă, se ambalează Mamutul.

Îi atinge brațul lui Gaston.

— Dom'le Gaston, dacă-mi dați voie, aș dori să vă spun o vorbă în particular.

Are un zîmbet larg și-mbietor, Beru. Fizionomia lui reflectă blîndețea cea mai prietenoasă, bunătatea cea mai consecventă.

Celălalt cade în cursă. Beru îl apuca familiar de o aripă și cele două personaje dispar în labirintul parfumat al tufelor de trandafiri.

— Scuzați-l pe soțul meu, domnule comisar, se smiorcăie Matilda. De cînd cu infarctul, cu moartea mamei lui și tot restul, a devenit chițibușar. E un fel de tînăr bătrînel.

— Bine-nțeles, murmur eu sinistru. E foarte clar. Ea își șterge un șuvoi de lacrimi.

— Sînt dezolată că vă refuză serviciul ăsta, sughiță ea.

— Și eu cu atît mai mult că mi-l refuzați !

O las să-și verse umilința, fumînd o țigară. Mumificații contrabaselor încep să se agite în cutiile lor. Aud zgrepțănituri, gemete. Un adevărat concert... de lamentări.

Cum Grasul întîrzie, trag două claxoane nerăbdătoare. Ce naiba face Beru ?

Deodată, tufele de trandafiri care se înalță la marginea aleii se escamotează și cad. Apare Grasul, cu o coasă-n mîini. A trasat o cărare ușchită prin boschețiile lui Gaston. În spatele lui, Kurly trepidează. Cît e de măreț, Beru, cu gestul cosașului, la fel de semeț ca cel al semănătorului. Cam roșu, transpirat, cu pălăria pe ceafă și mînecile cămășii suflecate. Se oprește la capătul brazdei, se reazemă în mînerul coasei.

Mort de furie și de amărăciune. Gaston îi sare în spate și îl scutură horcăind : „Mizerabile ! O să chem poliția".

Atunci Beru aruncă coasa, își trage fruntea și declară :

— Asta, amice, e prima sancțiune.

După care îi arată ceasul cu brățară metalică :

— Vezi ceasul ăsta, măi fund de șobolan ! Este un Difor, deci e solid. Ei bine ! îmi deformez Diforul pe botul tău dacă te încăpățînezi să mai faci pe nerecunoscătorul. Și asta nu-i tot, neică. Am o grămadă de prieteni care se dau și peste cap, numai să-mi intre-n voie. Le tutuiesc **pedigree**-ul tău în canalul urechii și, la fel de clar pe cît e de mult gheață la Polul Nord, n-ai să mai ai niciodată vreo noapte de odihnă, Gaston. Dacă vrei să faci din viața cuiva un rahat, degeaba se-nconjoară el de caralii și se baricadează-n frigider, nimic nu ajută, bagă-ți asta-n cap !

Mai trage o coasă jucăușă într-o somptuoasă tufă de polymorphus coleus.

— Ce hotărăști ? face Beru scuipîndu-și în palme.

— Bun, de acord, o să vă păzesc tipii, dar vă previn, dacă vreodată se împute treaba, spun cine mi i-a adus !

— N-o să se împută, Gaston, îi promite Grasul. Kurly este excelent utilat pentru a găzdui doi kidnappați. Chiar în spatele micii ferme se află o cuvă cu presa ei. În această presă de struguri dezafectată îi culcăm pe pacienții noștri.

— Acum, **gentlemen,** le spun eu, o să stați liniștiți cîtva timp. După ce ne îndeplinim misiunea, veți fi eliberați.

Englezii ăștia sînt ei cum sînt — și în principal englezi — dar trebuie să recunoaștem că în privința **self**-controlului nu-i întrece nimeni. Legați fedeleș pe piatra rece a unei prese își păstrează un calm edificator. Dacă sir Hanger s-ar afla acum la clubul lui din Londra, n-ar arbora o nonșalanță mai glumeață.

— **Well,** face el, ceva îmi spune că ne vom revedea curînd, dragul meu.

— Îmi va face întotdeauna o mare plăcere, sir. rofitați de aceste cîteva zile de claustrare pentru a ă relaxa. În universul trepidant în care ne mișcăm necesar cîteodată să te mai și retragi.

Acestea fiind spuse, mergem să savurăm mîncarea reparată de coana Kurly. Cine nici nu se atinge de nîncare e soțul ei. Afișează o mutră de parastas pe ploaie. Se gîndește la trandafirii lui seceraţi, la amenințările care planează asupra inimii sale fragile.

Înainte de plecare, Beru îl apucă de guler și-i aruncă, nas în nas, ochi în ochi :

— Am uitat, moșule, o precizare importantă : ai mare grijă să-i mai găsim pe domnii ăștia la întoarcere, da ?

— Și dacă nu vă mai întoarceți ? obiectează nefericitul rentier.

— În cazul ăsta, pufnește Grasul, după un an și-o zi, sînt ai tăi ! Legea-i lege, amice !

Bagajele lui sir Harry Hanger și ale secretarului său se găsesc la biroul de bagaje al aeroportului, conform indicațiilor mele. Am în buzunar actele sir-ului și biletele de avion. Habar n-aveți cît de bine dă fotografia mea pe pașaportul lui, mult mai bine decît cea originală. Și cum l-am întinerit cu douăzeci de ani pe scumpul de Harry, schimbînd doar o cifră la data nașterii.

Difuzorul anunță apropiata plecare a zborului nostru. Îmi spun că totul merge uns. În clipa aceea, un cîrd de fete încîntătoare năvălește peste noi. Se îmbulzesc în jurul Grasului și-l potopesc cu giugiuleli în diverse limbi.

— Ce-i asta, Grasule ? mă neliniștesc eu, deși bănuiesc răspunsul.

— Gagicile de ieri, răspunse Excelența Sa. Dracu s-o ia de treabă, deci vin și ele cu noi în excursie !

O iau la-ntrebări pe una dintre fete, o englezoaică blondă, frumoasă de pică, cu ochi verzi ca primăvara.

— Se confirmă, domnișoarele se îmbarcă într-adevăr împreună cu noi spre Arhipelagul Mitocanilor.

Beru pare să le fi făcut o impresie grozavă ieri. Un singur lucru le sîcîie : ar vrea să știe de ce nu mai e negru. Le explic că și-a schimbat culoarea politică și asta le satisface. Damele, cu cît sînt mai frumoase, cu atît mai puțin încearcă să-nțeleagă.

Acestea fiind zise, vă anunț că prima parte a lucrării a luat sfîrșit. Recitiți-o cu mintea odihnită, în timp ce eu o să vi-o fat pe-a doua.

Pe curînd !

EFECTIV :

SFÎRȘITUL PRIMEI PĂRȚI

Rezumatul primei părți :

După peripețiile pe care tocmai nu le-ați citit, San-Antonio și Berurier își iau zborul, dîndu-se drept plenipotențiari britanici. Scopul lor ? Să facă tot posibilul ca regina Bukabuna să cedeze Franței și nu Marii Britanii, insula Miserupe, unde guvernul nostru ar dori să-și continue faimoasele experiențe atomice care stîrnesc admirația unor popoare primitive și a deputaților majorității.

DECI, PARTEA A DOUA

CAPITOLUL ÎNTÎI

O călătorie lungă, asta nu mai există. Lumea devine din ce în ce mai minusculă pentru noi ăştia, „drumeţi pe calea vieţii". Învingem fusele orare pe propriul lor teren, dacă pot să mă exprim aşa. Uneori ajungem înainte de-a fi plecat, în funcţie de direcţia adoptată.

Astfel, Arhipelagul Mitocanilor, cînd îl căutaţi pe o hartă sau pe un glob, sărmani zevzeci înecaţi în albastrul uniformelor de pacifist, vă pare fabulos de inaccesibil ; atît de departe de orice, încît ar scîrbi pe toţi noii Vasco da Gama, Cristofor Columb, Magellan şi compania, pe toţi împătimiţii evadării, pe toţi navigatorii cu pînze, cu mînze şi cu aburi. Îţi spui : pînă şi Alain Bombard ar renunţa. Aceşti minusculi căcăţei de muscă pierduţi în fundul planetei, trebuie să ţinteşti bine ca să îi atingi. Ajunge o eroare de o sutime de grad în calcule şi te trezeşti la Polul Sud sau în Australia, la marsupialele care au avut o contribuţie atît de importantă la slipul masculin. Vi-l citam pe Bombard, iată unul care şi-a riscat pielea pe de-a moaca. Performanţa celei de-a doua jumătăţi a secolului, după mine, îi aparţine. După asta, Alain merita o pensie pe viaţă, o afirm răspicat.

Doar a fost acordată unor foşti parlamentari decrepiţi care n-au făcut decît să-şi umple buzunarele pe cînd se aflau în exerciţiu. Eu, pe Bombard, îl salut cu respect. Ar putea să-i ia gîtul gazdei, să-şi arate ştromeleangul fetiţelor care învaţă catehismul sau să vîndă Turnul Eiffel la fiare vechi, tot n-ar schimba nimic, eu i-aş păstra aceeaşi admiraţie de neşters. Performanţa lui aparţine omenirii ; ca cea a lui Lindbergh, este un frumos cadou ; mulţumesc, Alain, şi moarte cretinilor care confundă curajul cu reclama, literatura cu Academia Franceză, geniul cu nebunia...

Deci, deşi sînt minuscule şi greu de depistat, insulele Mitocanilor există şi, după ore-n şir de ghiftuială şi de somnolenţă în avionul companiei Swissair, sfîrşim prin a ateriza pe aeroportul din Obscen-Laculme, capitala mult-rîvnitului arhipelag. Aeroportul a fost construit de americani în timpul ultimului (deocamdată) război mondial. Particularitatea sa constă în faptul că e amenajat pe creasta unui lanţ muntos, insula Kacaberu, unde se află oraşul Obscen-Laculme, neavînd în chip de şes decît Piaţa Parlamentului, care măsoară şaptezeci de metri în lung şi cincizeci şi cinci în larg, ceea ce n-ar oferi marja de siguranţă necesară aterizării unor Boeinguri.

E o operă de artă extrem de îndrăzneaţă aerogara asta, cocoţată la o mie cinci sute de metri altitudine. E construită din dale de beton armat susţinute de traverse formidabile. Cînd debarci din avion, nu înseamnă că ai şi ajuns la destinaţie, căci coborîrea se face cu telefericul. În fond, această pistă constituie un imens acoperiş, sub care s-au instalat dezmoştenîţii soartei din insulă. Aceştia (dezmoşteniţii) se compun în principal din păstorii care păzesc turmele

de șopîrle din rasa Hermes, care sînt, cum știe toată lumea, cele mai căutate.

În momentul în care avionul nostru își începe aterizarea, degeaba ne holbăm prin hublouri de ne ies ochii din cap, nu zărim decît imensul Pacific vălurit ; și ne întrebăm, cu oarecare îngrijorare, dacă aterizarea asta nu riscă să devină, în fapt, o amerizare. Dar nu : în ultimul moment, pista răsare deasupra valurilor. Flamuri și steaguri de semnalizare fîlfîie în briză. Coliba de control și radarul ei strălucesc în bătaia soarelui. În timpul ăsta poți citi giganticele litere fluorescente pictate pe pistă, ce formează cuvîntul Haicaramba, care e numele aeroportului.

Boeing-ul aterizează impecabil. În clipa aceea, vocea comandantului de bord anunță în engleză :

— Sir Harry Hanger e invitat să iasă primul din avion.

Îmi desfac centura. De m-ați vedea, sobru, într-o haină neagră și pantaloni vărgați, cu o garoafă roșie la butonieră, favoriții grizonați bicoz i-am pudrat cu talc, cravată gris-perle, melonul bine așezat pe creștet, ați spune, prea scumpele mele, că San-Antonio al vostru se duce la un bal mascat, atît e de incredibil.

Fermecătoarea stewardesă, toată numai zîmbet, se apropie.

— Cred că sînteți așteptat, sir, îmi spune ea, în timp ce stewardul îmi descuie ușa de la clasa întîi.

O căldură fremătătoare năvălește în avion. Niște tipi ciocolatii, purtînd șorțuri albe și șepci cu numele aeroportului aduc scara pînă la noi.

În spatele lor, o fanfară se așază în formație. Am senzația că sînt muzicanții gărzii regale.

Ţinuta lor e impecabilă : o bucată de pînză roşie cu dungi albe şi aurii în jurul şalelor, tenişi, mănuşi albe, şapcă albă încununată de o liră. Epoleţii le sînt pictaţi direct pe umerii goi. Nu cîntă decît la două instrumente : tam-tam şi trompetă, dar merită să auzi cum !

De-ndată ce-mi fac apariţia, cu grăsanul Beru pe urmele mele, izbucneşte un imn, bubuitor, zdrobitor, care domină ultimul vuiet al reactoarelor.

Ciulindu-mi urechile, concentrîndu-mă, mobilizîndu-mi complet trompele lui Eustache, ajung să identific melodia „Găozarii", atît de dragă regretatului Sidney Bechet. Un personaj pe care nu-l remarcasem încă se desprinde din grup şi înaintează spre pasarelă. Are pantofi de lac, un şort negru, o haină neagră, o cravată albă cu picăţele roşii legată direct în jurul gîtului (căci nu poartă cămaşă) şi un joben.

Cobor scara. Omul se desţobenează, eu mă desmelonez. E gras, slinos şi cu ceea ce şi-a dat pe laţe ca să şi le întindă, s-ar putea tencui liniştit toată partea de vest a primăriei din Paris. Mi se adresează în franceză, nicidecum pentru a ne înţelege mai bine, ci pentru că franceza este limba oficială în Arhipelagul Mitocanilor.

— În numili Majestăţii Sale Ricina Bukabuna, io am mare cinste să întîmpin misager al altei mari suverane. Fii bini vinit la Mitocani, sir Hanger.

Ne strîngem energic labele şi mă trag uşor în lături pentru a-l prezenta pe Beru. Dar acesta din urmă îmi preîntîmpină politeţurile.

— William, aghiotontul nefericitului sir de colo, amice. Eşti sănătos ? Îţi merg afacerile ? Plozii învaţă bine ?

— Totul e-n regulă ! îl încredinţează mesagerul regal, încîntat de atîta atenţie.

Muzicanţii lui iau răspunsul drept un ordin, aşa că încep să cînte „Totul e în regulă, doamnă marchiză", căci sînt puţin cam în urmă cu şlagărele, cei din Obscen-Laculme.

Omul cu joben mă prinde de braţ.

— Dacă vrei, treci garda în rivistă ? îmi propune el.

Şi mă trage spre o companie de Royal-Medoc, garda de onoare a palatului. Defilăm prin faţa trupelor. Cam solizi, gealaţii reginei ! Cel mai scund măsoară cel puţin doi metri. Sînt îmbrăcaţi sobru, în ghetre albe, slip din piele de şopîrlă şi bicorn de academician francez. Merită să-i admiri, într-o impecabilă poziţie de drepţi, cu lancea la picior, cu bărbia ridicată, cu pielea lucioasă ca o mobilă veche, bine lustruită.

Beru îl ciupeşte de ureche pe ultimul din rînd, cu un gest extrem de napoleonian :

— Foarte bine, băiete, aprobă el, e foarte bine, transmite complimentele mele colegilor tăi, în afara ăluia care-şi ţine lancea pe dreapta.

Îi întinde militarului o bancnotă de cinci franci :

— Fiindcă e cald, să daţi pe gît o duşcă în sănătatea ricinei Angliei.

Soldatul nu pune banii la ciorap, pentru că nu poartă aşa ceva, dar îi îndeasă cu un gest rapid în slip.

— Bun aşa, acum înţeleg de ce se cheamă punguliţe, se hlizeşte Beru, grăbindu-se să ne ajungă din urmă.

E rîndul colibei de onoare a aeroportului. E împodobită cu drapelul englez şi cu cel mitocan. Acesta

din urmă, după cum bine știți, reprezintă un guștер verde pe fond galben, plus, scrisă în arc de cerc, falnica deviză : „Cine-mi umblă la guștер, are de-a face cu mine".

Ne închinăm în fața celor două drapele naționale. Se aude o înregistrare cu „**God save the queen**". Momentul e solemn. După imnul britanic, mesagerul reginei se apleacă spre mine.

— Scuză-mă, spune el, dar noi, mitocanii, n-avem imn național.

Îmi prezintă cîțiva înalți demnitari îmbrăcați la fel ca el, după care face un semn și o echipă de negrotei împinge spre noi o cameră de luat vederi.

Un operator e agățat de masivul aparat. Face un semn cu mîna. Atunci mesagerul mă ia de gît și mă sărută pe gură. Se întoarce spre obiectiv, face cu ochiul, schițează un vag salut roman, se hlizește, îi dă cu tifla și mi se atîrnă de braț, într-o pronunțată atitudine de sfîrșit de nuntă.

— Nu știam că aveți televiziune, spun eu eliberîndu-mă din strînsoare.

— N-avem încă, dar avem deja o cameră de luat vederi, răspunde ceremoniosul personaj. Așa că înregistrăm pentru cînd o s-o avem.

Îmi trage un cot în stomac, își umflă obrajii, scoate limba și emite un sunet pe care un cal îndopat cu ovăz l-ar recunoaște cu siguranță.

Pierzîndu-și răbdarea, Beru îl dă la o parte cu un gest hotărît.

— După dumneavoastră, dacă mai rămîne ceva, dom'le stareț, bombăne Namila, îmi dai voie să mi se vadă și mie ocheanele pentru posteritate ?

În mod deliberat, Beru acaparează obiectivul, în fața căruia se străduiește să adopte o expresie gîndi-

toare, lingîndu-şi în acelaşi timp degetele ca să-şi netezească freza rebelă. Dar iată că mentorul nostru se şi caţără pe un podium pe care se înalţă silueta deşirată a unui microfon. Scoate din buzunar un sul de hîrtie igienică şi începe să-l desfăşoare, citind textul plin de sevă (evident) scris pe el.

— Dom'le trimis spicial, începe şan bulanul ; ziua asta e o zi di glorie pentru toţi mitocanii. Suverana noastră ie tare mîndră să ti primească pe tine care reprezinţi pe marea colegă de-a ei. Astea două majestăţi guvernează fiecare o insulă. A ta e mai la nord decît a noastră, dar, cum spune marele nostru poiet Ma-Lro care l-a scris discursul ăsta : „Cocotierii uneia şi cocotierii celeilalte dau aceeaşi umbră oamenilor de bine". Sîntem încredinţaţi că roadele colaborării dintri celi două ţări ale noastre vor fi suculente ca portocalili şi că lumina progresulei, pardon : vreau să zic a progresului, va aduce zorii radioşi ai zilii di mîine care se deschide asupra perspectivei îmbucurătoari a unui viitor care, dacă n-ar fi futurist, ar fi deja depăşit, vreau să spun : petrecut ! Trăiască Marea Britanie, trăiască Mitocanii !

Personalităţile prezente aplaudă plesnindu-se peste fese ca să facă mai mult zgomot.

Mentorul nostru îşi ridică atunci braţele în V pentru a saluta auditoriul. Dar deja un Beru nemulţumit îl trage de pulpana hainei, bodogănind :

— Ai fi putut să espediezi o vorbă bună şi-n direcţia mea, bătrîne, că numai şefu' are parte, uite-aşa descurajezi poporul, tot poleind ceea ce e deja poleit !

Conştient de justeţea reclamaţiei, mesagerul cere să se facă linişte şi adaugă :

— Mi-aş încălca toate îndatoririle, dacă n-aş saluta pi tovarăşul de drum al lui sir Hanger. Preţiosul său colaborator, venind aici, adaugă un strat de glorie pe plăcinta de cinste care ne ie oferită.

Re-bravo.

Înaintez pentru a răspunde, dar Berurier înhaţă microfonul (care, în treacăt fie spus, nu e legat la nimic şi se găseşte aici numai în calitate de figurant).

Are pometii în flăcări şi privirea lăcrimoasă, Grasul.

— Domnilor şi domnilor, începe Beru (căci nici o femeie nu e prezentă la această ceremonie de primire), modul spontaneu şi magistral la care tipul vostru aici de faţă m-a periat, nu numai ca secretar de pelin potent iar, ci ca eu-însumi, mă mişcă profund. Mi-ar fi plăcut, continuă Vorbăreţul întorcîndu-se spre omul cu joben, să-i aduc trei flori cucoanei dumitale, cum s-ar zice să marcăm evenimentul ; dar ştiţi cum e : bagajele de făcut, avionul de luat, circulaţia blocării, o ultimă curtoazie nevestei, doar ca să-i faci plinul înainte de plecare, pe scurtelea, am omisionat.

Se scotoceşte, scoate o bancnotă de zece franci elveţieni din buzunar şi adaugă, întinzîndu-i mesagerului.

— Iată de ce îmi veţi face plăcerea să-i cumpăraţi un flecuşteţ din partea mea înainte să vă întoarceţi acasă.

Asistenţa e cuprinsă de emoţie în faţa acestui gest atît de elegant. Mentorul se aruncă hohotind la pieptul lui Beru. Bolboroseşte că n-o să uite asta niciodată şi că o să păstreze bancnota pentru folosinţa

lui proprie, avînd în vedere că cele douăzeci și trei de neveste ale sale îi fac ele lui cadouri.

În fine, într-o atmosferă de chermeză, ne îndreptăm către teleferic pentru a ne încheia călătoria spre capitala ale cărei acoperișuri de paie scînteiază în vale, învăluite într-un abur albăstrui.

Telefericul e împînzit de steguleţe. Cum nu avem scaune, au fost instalate două pliante de onoare. Beru, de la prima bucă face să crape chinga celui de sub el și se trezește pe podea ; dar incidentul rămîne hazliu și amuză pe toată lumea, inclusiv pe Grăsan.

În timpul coborîrii (foarte lentă, căci cabina se mișcă doar datorită tracțiunii umane ; sus se află opt sute de angajați care țin cablul în mîinile lor bătătorite), mesagerul reginei ne dă amănunte despre Obscen-Laculme.

Un adevărat ghid negru de buzunar, sacul ăsta mare de cărbuni. Ne descrie capitala în lung, în lat și în periferie. Patru mii de locuitori, toți de rasă neagră, în afară de consulul Suediei. În marea majoritate aparțin religiei poluante. Catolicismul fusese gata-gata să se instaureze în arhipelag la începutul secolului, dar din păcate, păstorii de gușteri, arierați și avînd o pasiune rușinoasă pentru dulciuri, au aflat că misionarul avea diabet și l-au consumat.

În afară de creșterea gușterilor, există o singură ocupație în insula Kacaberu : împletitul cojilor de banane. Navele de coastă descarcă la Obscen-Laculme importante cantități din aceste fructe. Obso-laculmienii le decojesc, aruncă conținutul bananelor în mare și le usucă cojile pentru a le recupera fibrele. Apoi le împletesc și obțin un fel de rogojină grosolană care servește la confecționarea sa-

cilor destinați transportului de banane. Sacii aceștia fiind considerați ambalaj de unică folosință, e clar cît de rentabilă e această modestă industrie ! Șomajul este complet necunoscut în Kacaberu. Nivelul de viață e mai ridicat aici decît în celelalte insule ale Mitocanilor. Fiecare cetățean are perechea lui de sandale (în timp ce înainte de ultimul război, doar oamenii de vază aveau), în fiecare familie se găsește un fonograf și un termos, ceea ce dovedește că nu poți opri progresul și că se revarsă confortul chiar asupra regiunilor celor mai izolate.

Ajunși la poalele muntelui Haicaramba, un somptuos Rolls-Royce avansează pînă la scărița de onoare. Nu este un Rolls ca toate celelalte, deoarece are caroseria din aur masiv și îi lipsesc roțile. Străzile din Obscen-Laculme sînt în același timp prea înguste, prea strîmte și prea prost pavate pentru a permite circulația unei mașini normale, așa că aceasta e împînzită de mînere îmbrăcate în catifea vișinie, care-i dau posibilitatea de a fi purtată de oameni, în spinare.

Un șofer în ținută de gală ne deschide ceremonios portiera. Luăm loc toți trei cu mare izmeneală (Beru și mesagerul poartă măsuri mari la izmene) după care șoferul se așază la volan și lasă motorul să meargă domol. Pe tot parcursul drumului, el semnalizează și claxonează în viraje. Încetineala deplasării noastre ne îngăduie să descoperim frumusețea neobișnuită a fermecătorului oraș extrem de scund, din moment ce clădirile sale cele mai înalte, de concepție troglodită, nu au decît parter. O mulțime frenetică se îmbulzește pe traseu, agitînd steguțe britanice și strigînd din răsputeri :

— Trăiască bomba atomică !

Îmi face impresia, măi băieți, că propaganda palatului și-a făcut datoria. Și Beru are aceeași impresie, deoarece, întorcîndu-se la temerara noastră misiune, îmi suflă în tubul acustic :

— Cred că o să fie greu al naibii să le schimbăm orientarea, Bătrîne. Chiar nu văd cum am putea s-o facem pe regină să se răzgîndească în privința acordului cu rosbifii.

— Așteaptă și vezi, îi răspund eu, ceea ce constituie un mod de exprimare franco-britanic.

— Cum ți se pare capitala ? se neliniștește mesagerul reginei.

— **Very** frumoasă, amice ! i-o întoarce Beru. Ar trebui să vin o dată în concediu cu muierea, sînt ceva hoteluri ieftine prin zonă ?

— O să construim unul cu paralili tratatului, afirmă importantul personaj. Țara noastră se află în plină nexampansiune.

Ne arată o imensă colibă de formă ovală.

— Aici ai Facultatea di Litere.

Într-adevăr, cîțiva studenți ne fac cu mîna de la ferestrele instituției.

— Ce diplome au băieții care ies de aici ? mă informez eu.

Își încrețește fruntea, se gîndește o clipă și afirmă, plin de importanță :

— Cum să-ți zic ? E la fel cu certificatul di studii în Neuropa. La fel asemenea ! Acolo, adaugă el indicîndu-mi altă colibă, din care doar acoperișul răsare din solul stîncos, ai spitalul elefanților bolnavi unde regina a fost reperată de prostată acum doi ani !

— Regina operată de prostată ! exclam eu, bine, dar femeile nu au prostată !

Mesagerul se posomorăște.

— Regina noastră e același lucru ca un rege, mi-o taie el scurt.

Rămîne o clipă tăcut, șocat de exclamația mea. În acest moment trecem prin fața unei modeste locuințe de chirpici pe care e fixată o placă de marmură care indică : „În această casă, marele savant Waicekald a inventat apa caldă în 1934".

Mulțimea devine din ce în ce mai densă și dansul ei se întețește. Serbiciul de ordine (aici polițiștii sînt dotați cu bice) comprimă cu greu populația.

Ajungem în Piața Parlamentului, de dimensiuni modeste, dar bine proporționată, cred că v-am precizat-o recent și mai sus.

În centrul ei se înalță un monument interesant pentru un amator de ciudățenii. Reprezintă o pereche de picioare desculțe. Ghidul nostru îmi explică că această operă e rezultatul unei neînțelegeri. Regina Bukabuna comandase statuia în picioare a defunctului ei soț, prințul Dilliman. Făcînd o confuzie, sculptorul curții n-a executat decît bulanele ; acestea din urmă semănînd leit cu originalele (nu lipsește nici o bătătură, nici o unghie încarnată din copia lor de bronz), Majestatea Sa a hotărît să păstreze monumentul așa cum era.

Ni se traduce inscripția în dialect mitocan ce figurează pe soclu. E un poem care sună cam așa :

Avea picioarele pe pămînt,
Gîndea cu picioarele
Și-a băgat picioarele
Și a plecat cu picioarele-nainte.
Fie ca zeul De-Zodor să-l primească.

... ceea ce, trebuie să recunoașteți sau dați o fugă să vă faceți cărți de vizită din hîrtie igienică, nu e lipsit nici de lirism, nici de avînt. Și ingenios pe dea-

supra ! Te împacă cu ideea gînditului cu picioarele ; o justifică, îi conferă un demers, ca să zic aşa, o imortalizează. În viaţă, cînd ai făcut o prostie, în loc s-o regreţi, trebuie s-o sărbătoreşti. Majoritatea marilor descoperiri îşi au originea într-o eroare. Deseori, o tîmpenie reuşită e mai profitabilă decît o piatră filozofală ratată.

Punctşidelacapăt.

Palatul Regal (în engleză the Royal Palace) se înalţă în fundul pieţei. Spre deosebire de celelalte construcţii care sînt făcute din lemn şi paie, el e făcut din ce vrei şi ce nu vrei, adică nu s-au zgîrcit la materiale. E o clădire care ar fi aproape dreptunghiulară, dacă n-ar fi perfect ovală. Are forma unei cutii de pălării. Nu are nici o fereastră, ca să nu pătrundă căldura în interior, şi captează lumina printr-un imens vitraliu în zigzag. Această reşedinţă regală te-ar duce cu gîndul la o uzină, dacă garda în ţinută de gală n-ar sta de pază lîngă vastul peron pus de-a-ndoaselea care coboară pînă la uşă.

Rolls-ul se opreşte. Coborîm. Pus pe bacşişuri. Grasul lasă o monedă şoferului. Se apropie nişte soldaţi, înarmaţi cu lănci de gală. La comanda şefului lor, care răcneşte : Buri... ic ! valoroşii războinici mitocani îşi plantează mînerul armei în alveola sfredelită în abdomen. Căci, de la cea mai fragedă vîrstă, copiii sînt selecţionaţi pentru a deveni lăncieri ai reginei. Sînt puşi să poarte o centură-sfredel-de-buric, care le formează, în decursul anilor, o cavitate de aproximativ douăzeci şi cinci de centimetri în burtă. Această cavitate e căptuşită cu piele şi lăncierii defilează cu lancea-n burtă, fără să aibă nevoie să o ţină, ceea ce le permite ca în acelaşi timp să

cînte la instrumentele lor, să jongleze cu nuci de cocos sau să citească „*Le Monde*“ (12).

Descaladăm treptele peronului și trecem printr-un pridvor monumental, îmbrăcat în catifea vișinie, de un efect eminamente regal. În schimb, ușa e bizară. Din acaju masiv, e ornamentată cu două panouri pe care scrie : „Beți Coca-Cola rece ca gheața“. După spusele ghidului nostru, ușa aceasta i-a fost oferită reginei de americani, dornici să aducă mulțumiri mitocanilor pentru ajutorul dat în timpul ultimului război.

Odată trecuți de pridvor, dăm (cu oiștea-n gard) peste Sala Tronului. Închipuiți-vă o imensă încăpere de cincizeci și doi de metri pe treizeci și patru, acoperită de covoare și mobilată doar cu un tron gigantic și cu borne kilometrice. Cînd vă asigur că tronul e gigantic, băieți, să nu credeți că exagerez. Ca să vă descriu dimensiunile lui, dați-mi voie să vă spun că posedă doi elefanți în mărime naturală în chip de brațe. E cu totul altceva decît stilul Chippendale, pe cuvînt ! Elefanții au particularitatea de a fi din fildeș și de a poseda colți de aur. Spetează acestui scaun formidabil este tot din aur, încrustat cu pietre prețioase. Bornele împrăștiate prin sală sînt borne veritabile servind drept taburete vizitatorilor. Ele fac parte din colecția particulară a reginei. Arhipelagul Mitocanilor fiind aproape complet lipsit de drumuri, regina Bukabuna e fascinată de șoselele altora.

— Luați loc, ne invită mesagerul, Majestatea Sa vine îndată.

---

12. După cum indică și numele, „Le Monde“ acoperă totalitatea planetei. Și, din pricina literelor titlului, majoritatea străinilor îl iau drept un ziar german.

Îmi aşez dosul pe borna care indică „La Tour-du-Pin 8 km", în timp ce Beru încredinţează o parte din al său uneia care anunţă că Birmingham se află la 3 mile.

Aşteptînd sosirea reginei arunc o privire fascinată pereţilor acoperiţi de indicatoare rutiere. Tot colecţia regală. Aproape că te-ai crede în sălile unei şcoli de şoferi. Sînt unele cu interdicţii de staţionare, altele de sens unic (în genul lor), de „stop", de „fără restricţii" (nici eu n-am) ; anunţînd viraje în Z sau piste ciclabile ; cu „sfîrşitul interdicţiei de depăşire", plus încărcături periculoase, curbe periculoase, alte pericole, 80,100, drum îngustat, zgomotul interzis, înălţimea limită 3m5, vamă pe douane, intersecţie, drum lunecos, atenţie, polei, sens giratoriu, trecere de nivel cu semnalizare, greutatea maximă admisă şi-ncă multe altele, a căror semnificaţie mărturisesc că o ignor, ceea ce-n ziua de azi îmi poate aduce retragerea permisului de conducere.

— Frumoasă colecţie, ieste ? jubilează mentorul nostru, ie cea mai completă din tot Pacificul.

— Superbă, admit eu.

— Piesa di rezistenţă, continuă amabilul nostru ghid, io cred că-i ăsta...

Şi-mi arată un „atenţie, lucrări" foarte banal la prima vedere.

— Ie di pi un drum din Corsica, explică el.

Îngheaţă brusc. În străfundurile palatului a izbucnit un cîntec. Un imn lent şi emfatic, pompos, cavernos, siropos, care te face să te gîndeşti la treizeci de căzi de baie dintr-un hotel de categoria a treia care se golesc simultan.

— Apare Majestatea Sa, face el cu o voce reculeasă (ca să nu se piardă).

Se ridică și noi îl imităm. E întors spre ușa din fund, ale cărei canaturi sînt ilustrate cu reclame pentru cauciucurile Firestone. Semafoare tricolore înconjură pragul. Din roșii cum erau, se fac verzi. Doi sclavi, care ar fi goi pușcă dacă n-ar purta fiecare cîte o brățară de piele, deschid ușa larg. Cîntecul se apropie. Din adîncul unui coridor imens, vedem cum răsare un ciudat cortegiu. Vreo douăzeci de tipi îmbrăcați în vînzători de benzinărie înaintează în genunchi, psalmodiind cîntecul sacru al Curții, al cărui titlu este : „Juisează, regină mult-iubită" și care începe cu aceste celebre cuvinte : „Dacă ți-ai vopsi-o în verde, ar fi luată drept șopîrlă".

În spatele acestui cortegiu de benzinari-coriștipenitenți, merge un grup de fete îmbrăcate în bleu, dar foarte sumar, căci au sînii goi. Sînt virginele palatului, rezervate din fragedă pruncie oficialităților. Și hrănite numai cu făină pură. După ele, o cohortă de războinici, dintre care cel mai scund măsoară cel puțin doi metri, cară un fel de lectică cu văl. Un bătrînel albit, îmbrăcat în barba-i albă, merge lîngă lectică, purtînd sceptrul reginei Bukabuna, minunat făurit, căci reprezintă chiar pe cei trei făurari din poveste, în timp ce ridică-n slăvi Creația. Cel de jos ridică-n slăvi servitoarea, făurarul din mijloc se ocupă de pisică, cel de-al treilea, un fel de Carol cel Mare care domină piramida de aur și rubine, își exhibă deliberat odoarele, și se poate citi, gravată în semicerc, deviza monarhiei mitocane, care este, vă reamintesc în cazul în care ați uitat : „Și asta ce e, belgiană ?" (13)

[13]. Bunicul reginei Bukabuna era congolez.

Beru, descumpănit pentru o clipă, se apleacă spre ghizdul urechii mele și aruncă :

— Asta zic și eu intrare, bătrîne ! E o contesă din „O mie-ntr-una de nopți", regina asta !

Cei de la benzinărie se ridică și tac. Virginele se depărtează. Lectica e adusă în mijlocul Sălii Tronului și moșul cărător de sceptru anunță cu o voce ascuțită :

— Majestatea Sa regina Bukabuna ! Împărăteasa mărilor Sudului ! Păzitoarea recifelor de corali ! Suverana Arhipelagului Mitocanilor ! Amirăleasa flotei ! Generăleasa comandantă a trufelor ! Membră a acadea-mi-iei din Franța ! Comandoresă a Ordinului Șopîrlei, Cavaleră a durdei da barbaria !

Și toți însoțitorii, toate însoțitoarele strigă într-un glas :

— Ea e !

Cam ca pe ringul de box, atunci cînd sînt prezentați adversarii.

Mentorul nostru își pleacă capul. Îl imităm, avînd în vedere că nu cunoaștem deloc protocolul mitocan și că preferăm să ne ajustăm comportamentul după al lui.

Moșul cu sceptru strigă :

— Glorie reginei noastre mult iubite !

Și toți reiau în cor :

— Glorie reginei noastre mult iubite !

Ne ridicăm capetele în timp ce virginele dau în lături vălurile lecticii. Sîntem nerăbdători s-o vedem pe dezmățata suverană, mare organizatoare de petreceri deocheate. Mă aștept la o Antinea, o Nefertiti, un soi de Mona Lisa neagră De la începutul acestei neobișnuite aventuri, am idealizat-o cu totul, pe potentata insulelor Pacifice ! Vreau o Astrid

tuciurie, o vreau frumoasă, magnifică, triumfătoare, încă tînără, semeață, romantică, fermecătoare și, pe scurt : legendară.

Să vă mărturisesc ? Simt o ușoară strîngere de palpitantă. Gagicile reușesc întotdeauna să mă cufunde într-o stare de semi-transă. Sincer să fiu, numai ele mă fac să vibrez. Le prefer lui Beethoven, lui Van Gogh, lui Balzac. Ele ! Cu privirea lor lentă, cu zîmbetul lor enigmatic, cu mireasma lor delicată, cu oftatul lor care seamănă deja cu sunetele dragostei.

Eu privesc. Beru privește. Conjugăm împreună verbul a privi. Tragem cu cei patru ochi, ne deplasăm pe orbitele noastre, sufletul ne cîntă cristalin.

Mă coagulez, împietresc, mă solidific, fraților. Mă chircesc pe dinăuntru. Simt că gura mi se deschide singură, ca o stridie la soare.

Ceea ce văd eu în lectică nu-i o regină, e o vacă. Mai rău : o elefantă, o balenă, un maldăr, un morman necontrolabil de grăsime.

Trebuie să cîntărească cam trei sute de livre, suverana asta. E monstruos de fleșcăită. Tremură, freamătă, se lățește, se revarsă. E oribilă. E abjectă. N-are vîrstă, n-are talie, n-are forme. E un volum grosolan, o descărcare claie peste grămadă. Ce tot îndrug : trei sute de livre ! Trei sute de kilograme, poate ! De altfel, o chestie ca asta nici nu mai poate fi cîntărită ! Nici controlată ! Nu mai folosește la nimic s-o verifici, s-o cataloghezi. E enormă, hidoasă și există, astea-i sînt ultimele caracteristici.

Imaginați-vă un butoi de gelatină negricioasă... Care poartă o rochie de catifea verde. Seamănă cu

o colină de cărnăraie avariată. Se zguduie din interior, ca Etna. Cea mai ruşinoasă fermentaţie. Fermentaţia asta e tot ce i-a mai rămas viu. Pîntecul ? Staţi aşa, să vi-l rezum. Muntele Ventuz ! Sînii ? Munţii Lunii ! Dar cel mai rău lucru, culmea grozăviei, hidoşenia totală, coşmarul delirant, e fizionomia reginei. Mare ca o maşină de spălat e moaca mamaiei. Grăsană, buhăită, triplu guşată, umflată cu pompa, căzută, fleşcăită, apăsătoare, cu obrajii ca doi saci de făină. Un nas lătăreţ, cu nări atît de căscate, încît otorinologii se echipează ca speologii pentru a-i gini polipii, buze groase, crăpate, violacee, pe care respiraţia ei căznită le ţine deschise. Dinţi depărtaţi, asemănători unor colţi, grilaj teribil care protejează o limbă cumplit de greţoasă. Ochi bulbucaţi, cu albul galben, galbenul roşu şi pleoapele insuficiente. Laţe descreţite, care i se lipesc de faţadă ca nişte alge ude. Adăugaţi la acest tablou nişte braţe scurte ca aripioarele de pinguin şi obţineţi creatura cea mai cumplită, cea mai monstruoasă care se poate zămisli. Eu zic că trebuie să aibă un hipopotam printre strămoşi, Bukabuna asta, obligat. Şi o gorilă, cu siguranţă. Şi, poate, cu cîteva generaţii în urmă, un caşalot. E rezultatul împerecherii lui Iona cu Balena.

Ne cercetează cu privirea ei cioplită-n piatră.

Mă solicit, mă forţez, iau iniţiativa.

— O rog pe Majestatea Voastră să binevoiască a primi omagiul respectului meu cel mai profund, recit eu.

Şi-l înghiontesc discret pe Beru.

Îl luase apa, pe Baby Food (14)

14. În engleză, food înseamnă mîncare.

Dar își revine :

— La fel asemenea, Majestatea Mea, bîiguie Umflatul (cît de subțirel pare așa-zisul Gras, în comparație cu regina).

Adaugă, silindu-se să zîmbească :

— Se poate spune că regatul dumneavoastră nu-i chiar la doi pași, dar vederea dumitale, scumpa mea jestate, merită deplasarea. Sper că nu vă deranjăm ?

Ea ne mai acordă o privire, mai apăsătoare decît precedenta. Greutatea lăptăriilor, insuficient compensată de cea a tîrtiței, o trage în față pe Bukabuna. Susținută de tinerele virgine ale căror sîni mici și obraznici ne agresează, ea urcă anevoie treptele tronului și se prăvălește între cei doi elefanți, care, dintr-o dată, sînt reduși la proporții bibelotoase.

Se lasă o tăcere adîncă. Atunci cînd suverana e instalată, toată asistența se așază în genunchi, cu fesele pe călcîie. Șovăi să fac și eu la fel, dar îmi spun că demnitatea mea de plenipotențiar e incompatibilă cu această poziție, astfel că rămîn în picioare, într-un fel de respectuoasă poziție de drepți.

— Fiți bine veniți la Kacaberu, capitala mea, declară în cele din urmă regina. Sînt încîntată să vă primesc, sir Hanger.

Vocea ei, deși puțin cam subțirică, este unicul lucru relativ uman care i-a mai rămas.

Adaugă :

— Am fost foarte mișcată de cadoul delicat pe care mi l-ați făcut. Aceste sclave albe sînt extrem de frumoase.

Deci așa, Mamaia a recepționat deja șeptelul.

Stimabilul meu camarad Alexandre-Benoît Berurier se simte dator să se bage-n vorbă.

— Pot să-i garantez Majestății Voastre că n-o să aibă decît complimente. Le-am experimentat eu-însumi personal pe aceste donșoare și vă garantez că, în materie de babardeală, merită felicitările juriului.

— O să vedem, afirmă mormanul de cărnăraie. O să vedem. „Mitocanii sînt în plină dezvoltare și amorul face parte din reformele întreprinse".

— Ca ce chestie, Majestatea Mea ? exclamă Beru. Vreți cumva să spuneți că pipițele voastre nu sînt cine știe ce frivole ?

— Vai, vai, vai ! se tînguie vocea firavă a Obezității Sale. La noi, fetele sînt frigide, dragul meu, și de-aici rezultă o răceală a mitocanului față de mitocancă. Contrar altor popoare care se înmulțesc, al nostru e pe cale de dispariție și vreau să îndrept cu orice preț această stare de lucruri. Este necesară educarea sexuală a fetelor noastre.

Namila dă din cap și afirmă, arătînd spre virgine :

— Și totuși au tot ce le trebuie ca să rîdă și să se distreze în societate, draga mea jestate. Nu credeți că, în loc să le arătați cum se dau europencele cu roțile-n sus, ați fi mai cîștigați dacă le-ați da pe mîna unora cu slip descurcăreț și tolbă de rețete ? Căci, să fim logici, Majestatea Mea, dar o muiere e frigider mai ales bicoz gorobeții nu sînt la înălțimea situației. Aveți o grămadă de șmecheri care se cred mari scule și care au tot atîta imaginație ca un centru de inseminare artificială. În nouă cazuri din zece, performanțele lor sînt „nu vă deranjați,

nu fac decît să intru și să ies" ; pe chestia asta, suratele nu foarte înclinate spre tandrețea devastatoare iau drept corvoadă ceea ce ar trebui să fie o partidă de extaz, înțelegeți ?

Enorma potentată pare tulburată de discursul berurian. Îl ascultă din tronul ei majuscul, mîngîindu-și uriașele fălci, mai mult sau mai puțin gușate.

— M-am gîndit la acest aspect al problemei, ne spune ea, dar prezintă o imposibilitate majoră : dacă fetele noastre se împerechează cu albi, rasa noastră va fi poluată, căci ar rezulta o progenitură impură...

Grăsunul se simte atins de epitete :

— Majestatea Voastră se aruncă cam tare, afirmă el. „Poluată", „impură", nu-i foarte amabil... Dacă Majestatea Sa ar fi niţel rasistă, asta nu m-ar mira deloc.

— O rasă ca a noastră trebuie conservată cu strășnicie, afirmă suverana.

Intervin la rîndul meu :

— Lumea evoluează, Majestate. Încrucișările sînt cele care asigură soliditatea rasei umane. Cînd toți locuitorii planetei vor avea aceeași culoare indefinită, același guvern și aceeași religie, abia atunci conflictele vor înceta și omul va fi demn de el însuși.

În acest timp, moșul bărbos care ține sceptrul urcă în genunchi treptele tronului și-i șoptește reginei ceva nu prea amabil la adresa noastră. Deși se exprimă în dialect mitocan, ghicesc după intensitatea și asprimea tonului său că nu ne împărtășește punctul de vedere și că o mustră pe regină. Ea îl calmează cu un gest al micilor ei brațe șuncoase.

— Vraciul Nikolai dorește să schimbăm subiectul și noi îi acceptăm obiecțiile, declară Bukabuna.

Îi arunc o privire posacă bătrînului bărbos. Din instinct simt un dușman în omul ăsta. El întruchipează tot ce poate fi mai rău într-o țară : reprezentantul vechilor tradiții. Regina adaugă ceva și toată asistența se retrage, cu excepția moșului.

— Domnilor emisari speciali, spune atunci bătrînul marțafoi, Grațioasa Sa Majestate propune următorul program : discuții prealabile, în particular, legate de acorduri. Apoi inaugurarea primei linii de metrou din Kacaberu, după care urmează banchetul oficial urmat de curtea de amor. Ea speră ca acest aranjament al convorbirilor și festivităților să vă convină.

— Dorința Grațioasei Sale Majestăți va fi îndeplinită, lansez eu cu o voce vibrantă.

Regina ne consimte un zîmbet. Tocmai bun să-i dea o amețeală unuia care întinde linii de înaltă tensiune, oameni buni ! Dinții ei galbeni de Mumă a Pădurii născută dintr-un căpcăun sînt redutabili.

— Apropiați-vă ! ne invită suverana.

Ne aventurăm pe treptele tronului. Cu ambele mîini, ea ne indică brațele-elefanți.

— Luați loc !

— Adică, scumpa mea jestate ? întrebă Grasul.

Bărbosul explică :

— Pentru întrevederile personale, interlocutorii Prea Grațioasei Sale Majestăți au dreptul să se așeze pe brațele tronului, în fața Ei.

Ne supunem. Cred că arătăm de nu se poate, scumpelor. Grăsanul, călare pe scăfîrlia elefantului

său de fildeș, constituie un formidabil cornac (B).

Moșul cu sceptru stă în picioare pe ultima treaptă a tronului. Arată mai sever ca oricînd.

— Înainte de toate, începe Bukabuna, aș dori să aflu adevărul asupra atentatului căruia i-a căzut victimă Bubata Laburiq, ministrul meu al Afacerilor Externe.

Îmi încrucișez privirea cu ocheanele bulbucate ale reginei. Ochi de vacă, desigur, dar care reflectă totuși o anume inteligență. Citesc viclenie și atenție în enormele ei pupile.

— Îl așteptam să vină la Geneva, declar eu, cînd cei de la Foreign Office ne-au înștiințat despre atentat. Se pare că poliția franceză a deschis o anchetă, dar n-a descoperit încă nimic.

— Cunoaște identitatea ministrului meu ?

— Nu cred, ziarele n-au citat decît numele de împrumut al Excelenței Sale.

— Nu credeți că e vorba de o crimă comisă de serviciile secrete franceze ? continuă regina. Să presupunem că acești domni au aflat de scopul călătoriei lui Bubata Laburiq și că au vrut să împiedice cu orice preț întîlnirea ?

Degetul meu mic (care m-a sfătuit întotdeauna de bine) îmi șoptește că a sosit momentul să dau un lustru prestigiului francez. Avem de răsturnat o situație din cele mai complicate, băieți. Poate că ar trebui totuși să ne suflecăm mînecile și să ne punem pe treabă, nu ?

— Să fim serioși, Majestate, spun eu mîngîind trompa elefantului meu-taburet pe care stau călare, Serviciile franceze n-au obiceiul să asasineze pe

(B) Cornac = conducător de elefanți. (N. tr.)

miniștrii țărilor prietene și, dacă ar ajunge la astfel de măsuri extreme, s-ar feri să comită crima pe teritoriul Franței, ceea ce ar fi ultima imprudență...

Namila, care-mi ascultă raționamentul și care-mi ghicește intențiile, adaugă imediat :

— Dacă vreți să mă credeți, scumpa mea jestate, așta-i mînăria englezilor ! Le-a fost frică să nu vă răzgîndiți și au vrut să bage strîmbe între Franța și voi, ceea ce e tipic pentru procedeele lor ipocritely.

— De ce ziceți : englezii, cînd voi sînteți englezi ! exclamă suverana. De ce vă învinuiți țara ?

— Nu învinuiesc defel, Majestatea Mea, constat only ! Dacă sînt rosbif astă nu-mi frînează spiritul critic. De altfel, fie spus între noi și o butelcă de vin tămîios, nu sînt mai mîndru că sînt englez și nu altceva. Bun, o să-mi ziceți că trebuie. Dar, din moment ce discutăm discuții pe șestache între trompa de elefant și deșert, dați-mi voie să vă șoptesc, ținînd cont de stima și ușoara dragoste la prima vedere ce vi le port, că faceți o mare tîmpenie tratînd cu Malaca Britanie. Maiori Thompson o să vă năpădească insulele, uscățivi, mustăcioși ca pisicile, de culoarea biftecului tartar și mai țepeni ca balenele de guler. Ah ! o să vedeți, nu-i de glumit cu ei ! Și-n ce privește coțăiala cu gagicile voastre, n-au nici o șansă să le transforme pe frigiderele puștoaice în cărbuni aprinși. Pentru că niște Don Juan ca ăștia, sărmana mea jestate, sînt buni doar la măturat closetele ! În timp ce dacă ați fi tratat cu Franța, era altă viață ! Ce mai avalanșă de cordaci s-ar fi abătut asupra Arhipelagului ! Francezii, indiferent dacă se ocupă de rampe de lansare sau dacă sînt frezori la Renault, pentru ei, importantă-i

răsturnica. Cum le-ar mai fi educat ei pe muierile voastre în timp ce-şi explozionau bombele ! În trei luni, mi ţi le deghizau în dezmăţate şmecherite. Dădeaţi o dublă lovitură ! Şi, cît despre esperienţele lor, asta ar fi circumcis riscurile, mica mea jestate ! Bicoz (cum se spune la Londra), bomba anatomică franceză e, vorba ceea, un flecuşteţ de bîlci, cade în confetti ! Şi iradiaţiile radiofonice-activate, te protejezi contra lor cu loţiune solară sau cu cremă Nivea. Vă vorbesc cum gîndesc, numai fiindcă mi-aţi căzut cu tronc, e, vorba ceea, fizic, ce mai !

Recunoaşteţi, fraţilor, c-a făcut tot ce-a putut ca s-o convingă, Alexandre Benoît !

A depăşit chiar doza prescrisă.

E clar că nu mai pricepe ce-i cu aceşti stranii ambasadori, suverana !

Nişte gorobeţi se prezintă ca să încheie un acord şi, înainte de orice, se străduiesc să demonstreze celeilalte părţi că ar fi mai profitabil să semneze cu alţii, asta-i o noutate, nu ?

Cam uimitor, îmi face mie impresia, greşesc cumva ?

Ca un vînzător de mărunţişuri care şi-ar prezenta marfa clientului, sfătuindu-l să nu cumpere nimic.

Drept care, Bukabuna face o faţă lungă. După ceva gîndire, începe să vorbească cu Nikolai :

— Cet otzicevita labali verne ! exclamă ea, ceea ce înseamnă (tocmai am buchisit micul meu franco-mitocan) : „Vorbele acestui om sînt surprinzătoare, unde vrea să ajungă ?"

Vraciul Nikolai îşi ţesală ţăcălia cu ghearele. Dă din ţeastă şi rosteşte :

— Cevamipute !

...Chestie care mă-ngrijorează cu atît mai mult, cu cît nu găsesc traducerea termenului în micul meu mitocan-francez.

Sînt înfuriat la culme pe Berurier.

— Colaboratorul meu are un umor glacial, Majestate, mă grăbesc eu să spun. Îi disprețuiește pe francezi și nu se poate abține să nu-i ia în derîdere. Guvernul britanic mi-a dat deplina împuternicire de a negocia, probabil că ați fost informată ?

— Desigur.

— Presupun, Majestate, urmez eu, avînd sentimentul că mă aflu fie într-o mlaștină, fie pe jar, fie într-un mare rahat și poate chiar în și pe toate trei la un loc ; presupun că, de la ultimele negocieri, ați examinat cu atenție problema ? Pot să vă cer, Majestate, să vă exprimați ultimele exigențe ? Bine-ntors, nu ? Nici dl prim-ministru n-ar fi spus-o mai frumos.

— Vorbește, vraciule Nikolai ! îi ordonă regina împuternicitului ei.

Mahărul își dă la o parte, ca pe o perdea, barba-i lungă și scoate la iveală o amuletă legată în jurul gîtului. Ne-o arată teatral. Reprezintă niște boabe mari de fasole uscată legate cu o sfoară.

— După ce grațioasa mea suverană mi-a cerut să-i consult pe zeul Darasol, zeul Nukontapemine, zeița Khioamba, precum și pe Honorus Hartani, rectorul-vrăjitor al facultății, au fost decise cele ce urmează.

Își pitește din nou amuleta (aparținînd amatadorului) sub barbă și scoate din buzunar un sul de hîrtie igienică pe care începe să-l desfășoare, citind literele enorme trasate cu suc de sepie.

— Guvernul mitocan consimte să cedeze Marii Britanii insula Miserupe, situată în jos şi la dreapta arhipelagului, la 45 grade de Capul Atta şi la două zile de pirogă cu motor de insula Komori şi aceasta, continuă behăitul, pentru o durată de o sută doisprezece ani, patru luni, şase zile, nouă ore şi unsprezece minute din momentul semnării acordului.

— Ce durată stranie ! exclamă Berurier.

Moşul binevoieşte să se explice.

— Restituirea insulei va coincide astfel cu aniversarea celor o sută cincizeci de ani ai suveranei noastre.

Beru face un rapid calcul mental, ceea ce e mult mai bine, cum spunea Brassens, de la Academia Franceză, decît să faci unul renal.

— Ce-am auzit, scumpă jestate, strigă galantonul, n-aţi împlinit încă 38 de ani ! Dar atunci aerul al tetei voastre vă arată, cum s-ar spune, mai purie decît sînteţi. De acord, treizeci şi opt de carate, nu mai e roua primăverii, dar nu e nici bruma toamnei. Dacă mi-aş permite să vorbesc prietenește cu magistrata voastră, i-aş spune că e fix la intersecţia dintre amorul planctonic şi băgatul în boală.

Bukabuna îşi gudură dosul între cei doi elefanţi de fildeş. Poţi să fii regină, să cîntăreşti o tonă şi să-ţi îngrămădeşti guşile pe piept, tot femeie rămîi, nu ? Regină sau servitoare, o damă este întotdeauna sensibilă la complimente. Şi ale lui Beru sînt atît de minunat aduse din condei !

Ea îi aruncă Namilei o privire de vacă care priveşte trecînd ultimul tren de pe un traseu secundar, ce va fi înlocuit de o linie de autobuze.

— Nu-i ştiam pe englezi atît de galanţi, murmură ea.

Lauda (care implică o critică) merge drept la inima (și la slipul) lui Berurier.

— Sînt englez doar printr-un accident, frumoasa mea jestate. Tata era un pescar normand, inventează acest poet priceput. A vrut s-o conducă pe mama la spital cu barca, dar s-a rătăcit în ceață și a traversat din greșeală Canalul Mînecii. Iată de ce sînt născut la Boston în loc de Boulogne-Billancourt-sur-Mer. Destinul, ce mai !

— Deci dumneata ești de origine franceză ? deduce regina, căreia-i merge bila.

— În fond și la urma urmei, da ! face Grăsanul. Asta vă esplică temperamentul meu clocotitor, Majestatea Mea. E ariditatea mea care e prea încărcată și-mi vorbește prin vene. Eu, cînd văd o femeie, mă gîndesc la fundul ei, e ceva fizic.

Tusea acră a moșului ne readuce la problemele de stat. E mai mult decît nemulțumit de Grăsan, vraciul Nikolai. Vrăjelile cu care Dolofanul o copleșește pe suverană îi par a fi o lez-majestate.

— Să continui ! spuse el, continuînd desfășurarea hîrtiei sale igienico-diplomatice.

„La încheierea acestei perioade, Marea Britanie va părăsi insula Miserupe fără să ia nici una din instalațiile pe care le va fi amenajat, căci, la acea vreme, guvernul mitocan va fi în posesia bombei atomice și va folosi insula pentru a face aici propriile sale experiențe".

Rîsul copios al lui Beru îl întrerupe.

— Da ? întreabă moșul.

— Bietul de tine, tataie, îți furi singur căciula, afirmă Namila, peste o sută doisprezece ani arhipelagul vostru o să semene cu deșertul Gobi. Și dacă

aș avea un sfat să-ți dau, tataie, ar fi să nu-ți arunci sulul de hîrtie igienică după ce-l citești ; după ce o să-nceapă esperiențele, o să faceți o mare gaură-n stoc, vă prezic fără să am nevoie să mă fac vrăjitor pentru asta !

Moșul se apropie de mine și mă trage într-o parte.

— Să-și fi pierdut mințile, însoțitorul dumitale ? mă întreabă el. Parcă ar vrea să rupă înțelegerea !

Cobor tonul și-i murmur :

— Dumitale pot să-ți spun, o, mare vrăjitor de calitate superioară, el are sarcina să testeze reacțiile coroanei. Propovăduiește minciuna pentru a se convinge de adevăr.

— Nu e nici o primejdie, face ucenicul vrăjitor, știți bine că sînt cu totul de partea dumneavoastră, sir ?

Vocea îi devine un murmur de-abia perceptibil :

— Că veni vorba, sper că ați făcut aranjamentele necesare în ceea ce mă privește ?

Întrebarea asta îmi bruschează înțelegerea. Bătrînul se lasă mituit pentru a o influența pe regina Bukabuna. Cu siguranță, el e cauza întreruperii tratativelor cu Franța ! I-a făcut probabil apropouri trimisului nostru, care nu i-a priceput aluzia, dobitocul ! Freamăt de satisfacție. Iată deci, elementul care-mi va servi la răsturnarea situației. Fac o față tristă.

— Sînt dezolat, dragă domnule, dar tare mă tem că veți avea o mare dezamăgire în această privință.

Face spume.

— Ce ! exclamă vraciul bălos.

— După examinarea pretenţiilor dumitale, cei de la fondurile secrete au decis că nu vă pot ajuta cu nimic, domnule Nikolai.

Asta nu-i place deloc nemernicului bătrîn. Dar chiar deloc. Avea pretenţii mari, probabil, dacă face acum o faţă atît de consternată.

— Băgaţi de seamă, scrîşneşte el, nu-mi cunoaşteţi puterea !

Îi arunc un mic zîmbet insultant (cum se spunea cîndva în Maroc).

Şi, cu voce tare şi sonoră, trîmbiţez :

— Dacă vreţi să vă continuaţi lectura, o, magule, vom fi încîntaţi.

Ne apropiem de tron şi astfel descoperim o scenă extrem de tulburătoare. În timp ce noi vorbeam pe şest, moşul şi cu mine, Beru s-a apucat să-i facă curte reginei Bukabuna. I s-a vîrît în suflet şi-i şopteşte ceva, privind-o în galbenul ochilor. E înduioşător, flirtul ăsta Beruro-monar hic. Regina e a naibii de tulburată, asta se vede din felul în care-şi lasă obloanele şi îşi învîrte inelul regal (un diamant enorm, luminat din interior şi înconjurat de minuscule baloane de rugby din smaralde de un roşu extrem de albastru).

Vraciul continuă să-şi reverse hîrtia care şerpuieşte pe treptele tronului. Spumegă, afurisitul, şi gura îi face clăbuci :

— În schimbul acestei închirieri pe termen lung a insulei Miserupe, continuă el, guvernul mitocan cere furnizarea unui port-avion vechi de cel mult o sută de ani, unui septel de zece sclave albe reîm-

prospătat în fiecare lună, unui stoc de șaisprezece mii de inele pentru șervete suficient de largi pentru a putea servi drept brățări, a patru misionari bine făcuți pentru sărbătoarea anuală a Emasculatei Contracepții (15), a o sută de mii de portofele de plastic (16), instalarea unui ventilator în camera Majestății Sale și în fine, o rentă de două sute de mii de lire, cu partiturile antice aferente.

Profit de ocazie să-i mai trag la gioale blestematului de moș.

— Referitor la ultimul paragraf, pare să aibă un cusur, o, vrajă a mării, încîntare a ochilor și bucurie a sufletului.

— Nu mai spune ! mîrîie bărbosul.

— Ne-am înțeles în lire sterline și nu în instrumente muzicale.

— E o minciună ! scheaună barosanul. Ce-am putea face cu o monedă care nu circulă în țara noastră ?

Evident, n-am replică, dar falsul sir ce sînt se îndîrjește, cu o încăpățînare tipic britanică :

— Ce-am zis, zis rămîne, n-o mai schimbăm ! declar eu.

Asta-l face pe moș să sară-n sus. Un mic capricios, acest pitic al Majestății Sale.

— Mincinosule ! Mincinosule ! Mincinosule ! strigă el. Beru reacționează cu spontaneitatea lui obișnuită.

---

[15] Nu fac decît să împing spre extravaganță Imaculata Contracepție a prietenului meu Pierre Dac, căruia țin să-i aduc, în acest subsol de pagină, nedemn de el, o fărîmă din omagiul pe care-l merită.

[16] Să nu uităm că în Arhipelagul Mitocanilor au portofele din piele de șopîrlă să-și pună și-n cap.

— Spuneți-mi, mica mea jestate, vrăjitorul dumitale e deocheat sau ce ? face scumpul de Alexandre-Benoît. Am impresia că ar fi cazul să-i găsiți un loc de ajutor de grădinar la auspiciul de bătrîni din zonă ! Ăsta face politică de Berna-dotă !

În mod vizibil, incidentul o sîcîie pe buna regină.

— Calmează-te, vraciule Nikolai, murmură ea, o să reluăm discuțiile la sfîrșitul zilei !

Dovadă că, deși ești manipulată de sfatul bătrînilor, cînd ești regină știi să-ți afirmi suveranitatea la nevoie.

— E timpul să mergem la inaugurarea liniei noastre de metrou urban.

Trage de un cordon care declanșează un claxon italienesc pe patru note, de cel mai răsunător și melodios efect.

Pe loc, peonii ei își fac apariția.

— Brațul dumitale, mesagerule ! îi face ea lui Beru.

Grasul e zăpăcit de acest însemn de cinste.

— Brațul ! Bolborosi el, dar, sărmana mea jestate, n-am titulatură. De-aș fi avut un nume care se deșurubează, o mică moleculă în fața numelui, fie măcar și-o liniuță între două nume ; dar nexam !

— Așa este ! zbiară moșul cîrcotaș. Plebeul ăsta n-are dreptul s-o atingă pe Majestatea Sa.

Berurier tresare.

— Pleava de care zici tot poate să-și ia dreptul să-ți smulgă țăcălia, măi dos de șobolan, dacă-l mai insulți o dată în fața Curții ! Dar cine se crede, borfașul ăsta bătrîn ! Zău, Majestatea Mea, dar dubioși indivizi mai țineți pe-aici !

— Așteptați ! spune regina.

Își întinde cazmaua, pe care sclipește inelul regal, deasupra capului mînios al lui Beru.

— În numele dinastiei Grosolanilor, îl ridic pe acest om la rangul de vice-baron și-l numesc guvernatorul muzeului Citroneriei. Uia ! Uia !

Tot poporul reia în cor : Uia ! Uia !

Beru privește în jur cu o privire buimacă. Lumina care cade prin vitraliu îl aureolează literalmente.

— Vice-baron, oftează el. Cu asta, jestatea sa îmi face o favoare neașteptată.

— Brațul dumitale ! spune atunci Bukabuna cu noblețe, șfichiuindu-l pe vraciul Nikolai cu o privire de femelă triumfătoare.

CAPITOLUL DOI

Ciudat de lung și cam mișto capitolul precedent, nu ? Tocmai l-am rebuchisit și sînt categoric, fraților : e o bucată antologică. Literatura n-o va uita. Niciodată ! Hop ! Aparține patrimoniului, nu mai am ce face. A încetat să mai fie proprietatea mea.

Pleiada mi-a sustras-o deja, mi-a aspirat-o din stilou așa cum ai sorbi cu paiul un suc de fructe. Fffflufff ! E cumplit să scrii prea mult în culmea gloriei, vă jur ! Nu-ți mai aparții. Te hăpăie rotativele istoriei. Mă doare sufletul pentru aceia care se vor bucura atît de mult să mă descopere, să-mi dezgroape proza dintr-un pod. Le tai descoperirea de sub craci. Prea tîrziu, m-am descoperit eu însumi. Mă auto-Cristofor-Columbez. Descoperirea secolului, de fapt. A ajuns chiar să se descopere singur, San-Antonio. Și nu numai la înmormîntări ; în fond, asta mă neliniștește.

Dar v-am părăsit în momentul în care plecam să inaugurăm metroul din Obscen-Laculme, cu mare pompă. Beru, vice-baron, cu regina la braț. E destinat basoaldelor, Namila. E o vocație ! Mai rău : o zodie ! Tot ce gușărește și burdihănește, toate cumetrele-basculante îi pică la așternut.

E o specializare stranie, pe care doar mușchii lui puternici, sangvinitatea lui și restul îi îngăduie s-o înfrunte.

De data asta, o regină autentică, ce mai, vă dați seama !

— N-am putea să facem o poză-sŭvenir, Majestate ? se agită el ajungînd la ieșire, doar ca să le iau maul prietenilor mei !

Bukabuna îl liniștește. O să fie un reportaj amănunțit în „Zilele Mitocanilor" și probabil coperta „Orgiei", săptămînalul monden. Atunci, lui Beru îi crește inima. Se umflă-n pene, își bombează pieptul și înaintează cu pași măsurați.

— Am senzația că-mi retrăiesc prima comuniune, îmi mărturisește el.

Ieșim din palat. Niște **boys** se precipită s-o poarte pe regină, căci greutatea și volumul ei nu-i permit să urce trepte. Ce cuminte trebuie să fi fost și cum și-o fi halit ea supa pe cînd era copilă ca să merite asemenea obezitate ! Beru, veșnic în avangarda (regală) a altruismului, ajută la căratul cărnăraiei suverane. Sprijină un jambon, Grasul. Întotdeauna alege bucățica cea mai bună.

Ajungem în piață. Nu departe de statuie se află o palisadă. Niște tipi dau deoparte bețele de bambus și ne descoperă privirii un fel de nacelă largă suspendată de un cablu. Un fotoliu roșu ocupă centrul sus-zisei nacele. Regina se așază. Sîntem o duzină de înalte personalități admise pe această platformă.

De îndată ce ne instalăm, o armada de angajați purtînd caschete pe care scînteiază în litere aurii cuvintele Metropolitan-Expres (inscripția înconjoară cascheta de două ori, căci literele sînt destul de mari)

se străduie să acționeze manivela cablului și cușca noastră se afundă în adîncurile pămîntului. Regina Bukabuna e încîntată. În schimb, port-sceptrul ei face mutre.

Nu mă are la inimă bărbosul. Probabil că înfierează (în petto, ca să facă mai puțin zgomot) mișelia britanică. A fost tras pe sfoară moșul ! Clocește represalii. Modul în care suverana s-a amorezat de Beru l-a făcut să înțeleagă că o să fie greu al dracului s-o convingă să lase baltă tratativele. Dar unul care chiar jubilează e San-Antonio al vostru. Pe onoarea mea, tot mișmașul ăsta merge brici Sollingen, fraților. Cu ce pricepere diabolică am găsit punctul slav, cum ar spune rușii !

Fără măcar să-și dea seama, partea adversă e cea care va submina tratativele.

Beru îmi strecoară la ureche, profitînd de scîrțîitul ascuțit al scripetelui care-o obligă pe regină să-și astupe clăpăugele cu gumă arabică încălzită :

— Este că-mi mănîncă din palmă, păpușa ? Am schema gata făcută, bătrîne. Mă strădui să-i vrăjesc sentimentul și fac pe tipul burdușit de remușcări care, în plină emoție, o anunță pe regină că a fost trasă-n piept. Fac pe trădătorul din dragoste, de acord ? Stil : ducă-se patria, amoreza mai presus de toate !

— Bravo, exact așa trebuie manevrat.

— Cine mă-ngrijorează e bărbosul, continuă Dolofanul, păduchele mic nu poate să ne-nghită.

— Nu-ți face probleme, ne face jocul...

Uf ! după o lungă balansare, cu șocuri și parașocuri, ajungem la capul de linie al primului tronson.

Metroul din Obscen-Laculme este un coridor mare, luminat de lămpi cu untură de peşte, lung de cincizeci de metri şi lat de patru.

Se întinde de la o extremitate a Pieţei Parlamentului la cealaltă, în fapt. Se compune dintr-un tramvai vechi cedat de o companie din Lyon şi revopsit în culorile naţionale ale mitocanilor. Pe laturile vehiculului, doi guşteri enormi, emblemă a ţării, au căpătat aspectul unor crocodili sau măcar caimani.

La ieşirea din nacelă, regina, transportată în fotoliul ei, e depusă în faţa tramvaiului. **Flash**-urile scapără. Toată presa mitocănească e prezentă, gata de acţiune pentru înregistrarea acestui moment isteric.

Regina întinde mîna. I se pune-n ea discursul. Locul fiind destul de întunecos, un servitor luminat la minte îndreaptă fasciculul unei lanterne asupra documentului.

Vocea piţigăiată a reginei Bukabuna se înalţă, reverberată de boltă. E tare, cumătra. Celebrează, în termeni vibranţi, fantasticul „salt înainte" al poporului mitocan. La ora cînd atîtea capitale occidentale sînt încă lipsite de metrou, iată că Obscen-Laculme posedă unul !

Ea întrevede perspective feerice în zorii noi ai viitorului înnoitor, textual ! Afirmă că această schimbare în viaţa urbană a oraşului prevesteşte o dezvoltare pe care nimic n-ar putea s-o înfrîneze. Metroul se înscrie în contextul uneia şi schimbă coordonatele celeilalte ; e puţin spus ! Pe scurt, prezenta zi e o zi mare, ale cărei douăzeci şi patru de ore vor cîntări cît greutatea lor în muştar în destinul ţării !

Supuşii ei plîng de emoţie. Beru îşi aplaudă frenetic gazda regală. Bagă mare, vice-baronul !

Emoția, care-ar putea fi doar colonelă, este generală. O paște mareșalatul !

Toată curtea își aburcă suverana în tramvaiul pe care un vatman de ceremonie, îmbrăcat în haină, șort cu buline și pălărie de bur, nu-l conduce, deoarece metroul e tractat de forța brațelor a cincizeci de gorobeți mai goi decît o banană descojită. Cel puțin, somptuosul vatman acționează clopoțelul respectivului tramvai plin de mîrlani, cîndva mocofani și acum mitocani.

Vehiculul stă să se dezmembreze (din toate cele două sute de membre). Regina se apleacă spre noi.

— Ce păcat că n-avem un imn național, spune ea.

— Într-adevăr, recunosc eu, acum ar fi momentul sau niciodată !

Berurier are cutezanța de a apuca încheietura (jambonescă) a reginei.

— Dacă doriți unul, Majestatea Mea, pot să vi-l servesc pe tavă. E vorba de-un marș săltăreț în draci și-i văd de pe-acum pe gorobeții voștri în pas de defilare pe ritmul lui.

Bukabuna parte extrem de interesată.

— Adevărat, vice-baroane ?

Noul său titlu cu care i se adresează cea care i l-a acordat (o frază ca asta, e mai bine s-o rostești pe stomacul gol) face să năvălească sîngele-n obrajii bucălați ai Majestății mele personale.

— Așa e cum vă zic, rugina mea ! Nici măcar nu știu dacă drepturile pentru muzica-n chestiune sînt depuse unde trebuie. Bucata se cheamă Marșul cartoforilor. Și spune exact așa.

Își închide frumoșii săi ochi de bariton răcit, își desface cravata și, în timp ce tramvaiul se bîțîie și

se fiţiie, ţîţiie şi mîţiie pe şinele prost potrivite ale tunelului, Beru îşi intonează imnul său semeţ :

Tatăl meu era cartofor
Bunicul meu era cartofor
Străbunicul meu era cartofor.

Cîntecul e stimulant. Pasionant şi nobil. Te galvanizează, te înflăcărează, te aprinde. Ceilalţi tac, cu ciocurile căscate. Somptuosul organ al Grăsanului se revarsă ca un torent subteran pe sub bolta unde clipesc lămpile.

Extaziată, regina nu-l mai slăbeşte pe bard din ochii ei bordaţi de jambon. E pe cale să cîştige superb partida, Beru. E Alexandru (Benoît) cel Mare. Wilhelm Cuceritorul. Încîntă, vrăjeşte, farmecă. Trăiască Beru !

Cînd vocea i se estompează în sfîrşit în ecourile groteşti (venind din grote) ale metroului, răsună o salvă de aplauze. Regina a dat exemplul. Ea a strigat : hip, hip, ura !, ceea ce, în pitorescul dialect al zonei se spune „Pipi picura". Doar taica Nikolai tace mîlc. Jale mare pe capul lui, fraţilor. Îşi macină ranchiuna, ascute săgeţi, îi iese curara prin piele, i se revarsă fierea prin ocheane.

— Începînd din seara asta, vice-viconte, v-aş ruga să-l învăţaţi pe muzicantul meu şef marşul şi-l voi decreta imn naţional, declară Bukabuna. Va fi învăţat în şcoli şi tot tineretul mitocan va trebui să-l cînte dimineaţa, în timpul salutului alergătorului (17).

[17] Consider că e necesar să dau cititorilor cîteva lămuriri în legătură cu respectiva salutare a alergătorului. Chibriturile constituind, la mitocani, o marfă extrem de rară, guvernul mitocan a declarat că nu va fi folosit decît unul pe zi, pentru a aprinde o torţă pe care un alergător de cursă lungă o poartă din casă-n casă (ca să le dea foc). El e încurajat de populaţia insulelor, care-l salută cu voioşie. Meseria e bine plătită, dar foarte grea, ba chiar periculoasă, deoarece atunci cînd purtătorul de foc ratează un chibrit, e imediat decapitat.

Iată-ne ajunși la destinație, adică în celălalt capăt al pieței. Cortegiul se destramvaizează.

Inginerul de poduri și șosete (e desculț) așteaptă în poziție de drepți complimentele Majestății Sale. Nu-i sînt precupețite. Bukabuna spune cît de încîntată e de această realizare, al cărei modernism este uluitor. Îl felicită pe inginer pentru munca lui titanică și-l decorează pe loc cu Colanul Caraliului.

Inginerul e foarte emoționat. Îi expune reginei spinoasa problemă a acestui foraj fabulos. Problema, explică el, este că n-a putut amenaja decît o singură intrare pentru a accede în metrou, roca fiind extrem de dură și de groasă la celălalt capăt al pieței. Asta impune să ieși pe unde ai intrat. Regina îl asigură că asta n-are importanță, că forța înțeleptului constă în a ști să-și limiteze ambițiile. Esențialul era dotarea capitalei cu un metrou. Acum că s-a realizat, poporul ar fi tare cusurgiu dacă ar cere două ieșiri. Cu atît mai mult cu cît linia nefiind prea lungă, e ușor să ieși pe unde ai intrat, de altfel a fost amenajat un trotuar, paralel cu șinele, permițînd călătorilor care nu vor să ia metroul pentru a ajunge la ieșire, deplasarea pe jos.

Pe scurt, ceremonia se sfîrșește euforic și ministrul lucrărilor publice îi oferă suveranei, în amintirea acestei frumoase zile, o cutie de chibrituri-reclamă.

* * *

Banchetul care urmează e demn de Imperiul Roman, fraților ! Dacă amicii bucătari Oliver, Terrail, Carrere sau Albert de Cabaret ar organiza același lucru, ar trebui să ridice costul unui tacîm la o sută

de bătrîne ca să selecționeze puțin clientela, să evite înghesuiala cumplită și luatul coșmeliei cu asalt.

Trebuie să participi la așa ceva ca să crezi. Să înțelegi de ce capitala mitocanilor se numește Obscen-Laculme !

E atît de deocheat, că nu-ndrăznesc să vi-l descriu. Întîi pentru că ați zice că inventez, bulangii cum vă știu. Și apoi s-ar apuca cîrcotașii să ceară să fiu interzis, cu tam-tam și cu Ministerul de Interne. N-aș mai fi publicat decît în Liechtenstein. Țineți cont că s-ar organiza excursii cu autocarul pentru a permite turiștilor să cumpere generoasa-mi proză. Ar fi obligați să-și pitească romanele mele în chiloți, ca să mă treacă peste graniță, dezmățații ! În fine, aș ocupa locul pe care-l merit ! Mai aproape de tine, Doamne ! Asta le-ar crea probleme cu vameșii, bicoz colegii mei de la vamă le-ar kidnappa recolta ca să-și scutească drumul. Nu, hotărît, un reportaj despre banchetul reginei Bukabuna ar avea consecințe mult prea grave.

Ar provoca un tămbălău prea mare ! Nu-i momentul să-i întărît pe scandalagiii de profesie. De altfel, există deja o ciorovăială pe tema mea. Unii mă citesc și alții mă ciuntesc, pe motiv că sînt rebel și că nu iau în serios rațiunile pentru care ei își trag medalii, și-o trag pe la spate, își trag la gioale și tot restul. Așa că mai încet cu descrierea. Adevărul trebuie îmbrăcat în culoarea zidurilor. Așteptat la ieșirea din adîncuri cu un halat larg deschis ca să-i eviți să șocheze și să facă valuri. De aceea precaționez. E cariera mea în joc, vă spun. Nu pentru mine, mie mi se fîlfîie (mi se fîlfîie de atîtea lucruri care mă privesc, încît îmi zic uneori că poate-ar fi bine

să mă duc la doctor ; să mă duc la Lourdes sau la Fatima ca să mă miraculez puțin) ; pentru voi n-aș vrea să mă-nțarc de la o zi la alta.

Bun, acum că v-am făcut să salivați din glandele inferioare, trebuie totuși să vă dau măcar o idee despre chestiune, nu ? N-o să cadă în păcatul pudorii, San-Antonio al vostru ! Dacă nu poți să spui lucrurilor pe nume, poți măcar să le spui pe prenume, este ?

Deci, banchetul...

Ah, ginește-te încoace un plic ! Ce viziune bahică ! Mă hazardez ? Fiți atenți, dacă depășesc doza îngăduită, faceți-mi semn; o să pun frînă.

Agapele astea au loc în sala joasă (zisă și fala roasă, în amintirea ocupației spaniole din 1775).

Imaginați-vă o încăpere suficient de vastă pentru a părea imensă, cu tavanul și podeaua joase, cu un acvariu tăiat într-unul din pereți, pe toată lungimea lui, ei ? Îl giniți ? În acvariu sînt pești, ceea ce nu-i de mirare, dar în compania peștilor înoată niște fete complet goale, care reușesc să rămînă trei sferturi de oră sub apă, respirînd doar cu degetul mare pe care și-l plasează în rectum. Ele numără o jumătate de duzină. Sînt cele șase sirene ale reginei sisi (Regina sisi este varianta mitocană a Împărătesei Sissi) (18)

O masă lungă de șase sute de degete (19) ocupă centrul încăperii. În fund, pe o estradă drapată cu catifea, masa reginei Bukabuna, la care sîntem in-

18. Am vrut să subliniez ceva, dar nu-mi mai aduc aminte ce anume, scuzați-mă.

19. La mitocani nu se folosesc tacîmuri, se halește cu degetele. O masă de sase sute de degete reprezintă deci șaizeci de persoane.

vitaţi Beru şi cu mine, precum şi membrii guvernului, te duce cu gîndul la scena unui teatru.

Suverana m-a luat în dreapta ei şi l-a plasat pe grăsan în sinistra ei. Toţi invitaţii de onoare stau cu faţa la sala în care se desfăşoară nebunia nebunilor. Închipuiţi-vă că

CENZURAT DE EDITOR

ceea ce, trebuie să recunoaşteţi, e de-o pornografie nemaipomenită.

Cît despre blondele care călătoriseră împreună cu noi şi despre care Beru ar putea să facă un raport pe cît de sexual, pe atît de amănunţit, ele participă la petrecere şi sînt, cum s-ar zice, atracţia principală.

Au fost instalate, goale, în mijlocul mesei şi

CENZURAT DE TIPOGRAFIE (20)

veţi înţelege că în asemenea condiţii, banchetul degenerează din start într-o mare

CENZURAT DE CENZURĂ (21)

trozneală !

Pentru o curte regală, daţi încoace cantarida şi reparaţi moara stricată. Ah ! suflete, ce mai banchet ! Ai flăcări în obraji, mîncărimi în dos, cocostîrcul bălos, glandele leşinate de plăcere.

Cel mai nasol în toată chestia asta, e că, oficialităţi cum sîntem, n-avem parte de nimic. Nu putem decît să strigăm „ole", ca la corrida, asistînd la cele mai frumoase pase ! Şi oricum, cu excepţia reginei, nu sînt muieri la masa noastră. Dar vice-baronul Beru nu-şi lasă sfîrtecat senzorialul. Se defulează pe Majestatea Sa, Alexandre Benoît. Lăboanţa lui investighează-n draci în decolteul regal, vă spun eu. Şi debitează nişte vrăjeli clasa-ntîi. Nu-ţi vine să

[20] Linotipistul ori a depus o plîngere la sindicat, ori a făcut ravagii printre legătorese.

[21] Păcat, erau trei capitole !

San-Antonio

crezi ce inspirație poate să dea frenezia chiloțardă, ce vocabular și ce simț al metaforei capătă ființa asta necioplită. Toarnă tremolouri în clăpăugele elefantine ale reginei.

— Drăguța mea jestate, îi ciripește jupînul, văduvă cum sînteți, și-n călătorie cum sînt, ar trebui să ne dăm amîndoi o-ntîlnire la vîrf de pat. Știați că sînteți genul meu, în stilul dumitale ? Toți cordacii ăștia ai voștri de aici îmi fac milă cînd văd laguna educației lor. Lipsă de imaginație, regina mea ! Ăștia nu-s bărbați, sînt pompe. N-au darul inventivității, dacă vreți să știți. La noi în Fr... în Anglia, se controlează Dolofanul, orice licean ar face-o mai bine. Dacă pot să-mi permit, grație vice-baroneriei cu care ați binevoit să mă onorați, între banane și brînza din lapte de nucă de cocos, ce-ar fi s-o ștergem în vîrful bulanelor și să mă duceți să vizitez colecția de ștanțe japoneze în apartamentele voastre private ? Ce ziceți ?

Și-și subliniază vorbele cutezătoare cu gesturi îndrăznețe. Grăsana Bukabuna freamătă-n străfundul șuncilor. E băgată-n boală, se vede de la o poștă. Are privirea tulbure și spasme sub linia de plutire. Totuși își păstrează controlul cîrmei suverane.

— Nu mai rostiți astfel de nebunii, prietene, susură ea pe un ton stendhalian. Deși femeie, nu sînt mai puțin regină, și sînt în primul rînd răspunzătoare față de exigențele funcției mele !

— Deși regină, nu sînteți mai puțin femeie, obiectează Beru, ca într-o piesă de Bernstein. Nu văd de ce n-ați avea dreptul la o răsturnică, ca oricare alta !

— Eticheta, bietul meu prieten, gîfîie scumpa de ea.

— Ascultați aici, Buka, îndrăznește Grasul (special a trecut la diminutive), sînt momente cînd ar trebui să vă lăsați eticheta asta pe-un borcan de gem și să uitați de ea. Atunci, așa tinerică cum vă văd, v-o puneți sub lacăt pentru că monarhul dumitale s-a căptușit cu o myxomatoză ! Dați-mi voie, în cazul ăsta, să mă revolt.

— Asta-i legea ! spune crîncen opulenta regină, înlăturînd mîna prietenului meu. De-acum înainte, adaugă curajoasa ființă, am regatul drept mascul ! Nu mai cunosc dragostea decît prin intermediul altora...

— Ioana d'Arc a centurii de castitate ! zeflemisește Îngrozitorul. Nu te regulezi cu un regat, Majestatea Mea, ci cu supușii lui !

După aceste frumoase cuvinte Grasul amuțește, își retrage mîna, pălește, cască gura, se oprește din mestecat și fixează intrarea sălii de banchete.

Îl imit.

E rîndul meu să pălesc și să mă opresc din mestecat.

Flancați de doi ofițeri englezi în mare ținută de ofițeri britanici, sir Harry Hanger și fidelul său William au apărut în prag.

Cu tot banchetul neobișnuit ce se desfășoară sub privirile lor de nou-veniți, ei n-au ochi decît pentru masa regală. Mesagerul care ne-a întîmpinat dimineață la aeroport îi însoțește. Fața lui crispată arată că e la curent cu înșelătoria noastră.

Micul grup înaintează implacabil spre noi.

— Auzi, bătrîne, murmură Grasul, o să-l țin minte pe amicul tău Kurly ! Să-mi mai zică cineva de pensiunile elvețiene după chestia asta !

CAPITOLUL TREI

Parcă vă văd, diavolilor. Vă ziceaţi : San-Antonio ăsta o ia prin bălării cu călătoria lui în Arhipelagul Mitocanilor. Se crede-n croazieră ; se scaldă-n pitoresc, face băi de exotism şi ne face şi nouă ! Coţăiala lui Beru cu regina e hazoasă un timp, dar asta nu înseamnă acţiune. E static, descriptivul. Se dă Zola, jupînul !

Mă-nşel cumva ? Recunoaşteţi că vă întrebaţi dacă nu cumva noua mea capodoperă nu-i pe cale să se transforme într-un ghid turistic ! Dacă, pornind de la o anchetă poliţistă, nu urma să las baltă acţiunea, să mă limitez la ţăcănelile curţii mitocane, să o tot toc, trecînd de la inaugurarea metroului la drăgostelile lui Beru cu Bukabuna ! Şi încă asta la nevoie mi-aţi fi-ngăduit-o, nu, caraghioşilor ? Cu condiţia să fie dezmăţ. Uite că nu-i aşa, vedeţi, nu trebuia să intraţi în panică, continuăm !

E puţin prea bruscă, pentru gustul meu, răsturnarea de situaţie. Îmi spuneam, e adevărat, că prea ne merge uns tertipul. Grasul şi cucerirea lui regală ! Vraciul Nikolai cel afurisit, pe care-l împingeam discret spre schimbarea alianţelor, toate astea constituiau inaugurarea unei reuşite, cum spunea un

ministru tăind panglica. Pentru că, remarcați, pentru un ministru foarfeca e mai importantă decît portofoliul.

Niște mici rabini, domnii ăștia.

Și apoi, în plină fiesta și exact cînd Grăsanul meu e pe cale să propună un amendament la eticheta mitocană, cine-și face apariția ? Afurisitul de sir Hanger, cu niște generali britișî (și cu ranchiună cît cuprinde). Ah ! vă jur, în meseria noastră trebuie să ai palpitanta solidă ! Încasezi niște lovituri de teatru, fraților, care l-ar transforma în cardiac și pe un om fără inimă !

— Majestate, face ghidul nostru aici prezent, să-mi ierți că deranjez banchetul, dar ivinimente grave au avut loc. Îți prezint, Majestate, pi adevăratul sir Harry Hanger, că ăla care-i lîngă tini e un compostor !

— Eram sigur și convins ! răsună o voce. Pe zeul Cemaidos, prințul adevărului, pe zeița Treijdoi, pe spiritul lui Ra-Fie, marele nostru vrăjitor, știam că ăștia doi mint și uzurpă împuterniciri ce nu le-au fost conferite.

Așa grăit-a vraciul Nikolai. Lui Beru i se pune pata.

— Auziți la el, păduchiosul îngîmfat ! Sanchi, ai ghicit, prost bătrîn ! La cît de clarvăzător ești, ar trebui să fii trimis înapoi la fabrică, căci îmi face impresia că ți s-a dus o bielă din retină, amice ! Sau atunci ai conjunctură (22). Dacă nu cumva nu ți s-a aburit globul de cristal...

— Gura, Grasule ! fac eu scurt. Nu-i momentul...

22. Probabil conjunctivită.

Grasa regină își întoarce țeasta dintr-o parte într-alta, de parcă ar asista la finala de simplu bărbați a campionatului Franței la Roland-Garros.

— Ce înseamnă asta ? Dar ce înseamnă ? întreabă biata balenă blazonată.

— O să vă explic totul, Majestate, îi spun eu.

Dar sir Hanger se apropie, se înclină și mi-o retează scurt :

— Umilele mele respecte, Majestate. Dacă Majestatea Sa îmi îngăduie, vă voi explica eu incalificabila comportare a acestor doi oameni care ne-au răpit, pe colaboratorul meu și pe mine, ne-au sechestrat, au luat numele noastre și s-au făcut vinovați de cea mai impardonabilă dintre fapte, înșelarea clementei, marii suverane, care este Majestatea Sa !

Punct și de la capăt, băieți.

După acest mic preambul, ne scad acțiunile ca cele Suez într-o zi de război în Orientul Mijlociu.

Nu ne mai rămîne decît să așteptăm verdictul reginei.

— Vraciule Nikolai, oftează ea, acționează în consecință !

Normal că atîta aștepta, taica barbișon, ca să ne contreze !

Își vîră cuțitul de masă în mînerul sceptrului regal al cărui deținător permanent este, ceea ce-l silește să-și țină-n el briciul de ras, pieptănul, periuța de dinți, pastilele, șmecheriile, sarea de bucătărie, timbrele și sculele.

— Gaaar-dă ! strigă el.

Niște haidamaci cu aere feroce apar în pas alergător. Bărbosul ne indică acestor teribile gorile.

— Luați-i pe acești doi oameni și încătușați-i în torturorium !

Toți participanții la banchet se opresc care din mîncat, care din mîngîiat, mînărit și manipulat. E fioros, sceptentrionul.

— A fost comisă cea mai cumplită dintre lez-majestăți, predică Mahărul. Acești mizerabili vor fi judecați, condamnați și executați precum o merită.

— Haide, gardă ! Și-nchideți-vă inimile în fața milei ! Onoarea reginei voastre e în jos, vreau să spun : e în joc !

În timp ce sîntem săltați fără menajamente, remarc rîsul sardonic al lui Hanger.

— O.K. sir, îi zic, ați cîștigat manșa a doua, nu ne mai rămîne decît să-i dăm bice în cea de baraj.

— Și încă cum, întărește Grasul, pentru care a-i da bice este sinonim cu a-și lua tălpășița.

* * *

Toate aceste sclipitoare replici parcă ar fi din capă și spadă, nu ? Ai crede întrucîtva că e un roman de-al regretatului meu coleg Paul Feval. Lagardere și tot tacîmul. Și totuși, sînt clipe cînd simțul onoarei îl întrece pe cel bun. Abia după o matură chibzuință și o mătură nouă, ajungi să-ți spui că Parisul face cît o liturghie. Pe moment însă, ți se scoală orgoliul, e omenește. Un reflex, supranumit condiționat.

Gorilele reginei ne tîrăsc cu brutalitate spre subsoluri neliniștitoare. Nu sînt prea vesele, temnițele palatului, zău ! Săpate **in the rock,** ele șiroiesc de apă.ai cărei stropi, pe cale să se stalactizeze, fac un zgomot cît se poate de crispant.

Iată-ne popriți într-o hrubă mizerabilă, copii. Un fel de tunel vertical, asemănător cu hota (nnenbaum !) unui șemineu, revarsă o lumină filtrată, de cavou. Niște lanțuri, mai uriașe decît cele cu care erau legați pe vremuri ocnașii, sînt fixate de pereții hrubei, unde compun o lugubră sarabandă.

Zbirii **of the gracious queen** ne potcovesc gleznele și mîinile. Cric-crac-croc ! Gata ! Pentru a te elibera din această panoplie a micului inchizitor perfect, ar fi nevoie de un atelier de fierărie în stare de funcționare, fraților.

Grosolane și solide, broaștele cătușelor noastre sînt mai puțin complicate decît cele de seif Fichet, dar la fel de rezistente. În viață, simplitatea e întotdeauna cea mai eficientă.

Singura ușă din torturorium e groasă ca o saltea pneumatică, din oțel sănătos, cu zăvoare exterioare mai late decît brațul meu. Cît despre gura de aerisire, ea e prevăzută, acolo sus, cu zăbrele în cruce, deloc firave. Am vaga impresie că-l joc pe Monte-Cristo, Beru interpretînd nobilul rol al abatelui Faria. Vă ziceam eu că o dăm pe Dumas-tatăl, copilași.

— Ne-ar fi putut lăsa măcar să ronțăim desertul, se lamentează Lugubrul. Nu-mi place să mă car de la masă înainte de cafea !

— În chip de cafea, sigur o să avem parte de paharul de rom, profețesc eu ; ai auzit ce-a zis bestia bătrînă ? O să fim judecați, condamnați și executați...

— Măgarul ăla de rosbif ; și tu ești de vină ! bombăne Rotunjimea Sa.

— Eu !

— Dacă-n loc să-l dai în gazdă la borfașul tău rentier, i-ai fi tras o pralină-n scăfîrlie, i-ai fi legat

un cataroi de zgaibarace și bîldîbîc cu el în lacul Leman, m-aș fi lăfăit acum, coțăind în **private-cording-room** pe Majestatea Sa. Se ofusca doar de ochii lumii, de fapt mergea cum nu-ți închipui, între ea și mine. Aveam bulanul încolăcit pe-al ei, ca iedera pe brad, amice ! E un semn de încurajare, nu ? O primă de răbdare, îmi face impresia ? Muierea care-și lasă cracii pipăiți pe sub masă, crede-mă, că am o veche experiență, e gata pentru dansul burții, se știe. Deja mă parașutase vice-baron pe chestia asta, e clar, nu ?

— Mă-ntreb ce naiba a putut să se-ntîmple în Elveția !

— Eu nu. De cum ne-am întors cu spatele, împuțitul tău de Kurly s-a repezit să-și elibereze locatarii. Și probabil că s-a mișcat ca vîntul, dacă au apărut în arhipelag doar la cîteva intervale după noi !

O scurtă tăcere ne desparte. Apoi Grăsanul oftează :

— Ah ! dac-aș putea s-o cobzăresc numai puțin pe Bukabuna, pariez că s-ar rezolva problema. Știam cum s-o iau pe femeia asta. E catifea, la mine, arta de-a vorbi cu voluptoasele. Pentru că tot ce ne-a îndrugat despre educația sexuală a suspușilor ei (23) nu-i decît o gogoriță, amice. Cumătra are nevoie să-și îndulcească văduvia, se vede de la o poștă. Dă ea cu geana, dar în loc s-o calmeze asta nu face decît să-i înfierbînte simțurile cu lampa de sudură.

O nouă tăcere meditativă și A.-B. mă-ntreabă :

— Ce crezi c-o să ne facă ?

— Nimic plăcut... N-ai văzut materialele ? adaug eu, arătînd spre un echipament dubios aflat în fundul hrubei.

23. Grasul a vrut să spună „supuși".

Disting acolo un șevalet, niște unelte barbare, o forjă, niște instrumente de tortură, o serie de țepe și operele complete ale lui Jules Romains.

Tot presupunînd, regretînd, rumegînd, făcînd, desfăcînd și monologînd (cu amărăciune), mai trece timpul. Pe ăsta nu-l poți opri. Cu toții sîntem tîrîți de acest dezgheț glaciar. Chiar și după noi, totul continuă. Adevărul e că nu mori niciodată, din moment ce te afli permanent în inima aceleiași mișcări, îmbarcat în superba călătorie interstelară, ce anihilează neantul. Mort sau viu, continui să fii malaxat de secundele ce picură chinezește. Asta te înspăimîntă și te liniștește. Moartea nu e decît schimbarea compartimentului : rămîi în același tren !

Deodată, zgomote de cohortă pe scară. Ușa se deschide în fața unei armade de ciumeți. Spre noi, deci, înaintează trupa, purtînd pe chipuri fudulii virile.

Vraciul Nikolai pășește în frunte. În spate vin Consiliul de Siniștri, președintele Camerei Reputațiilor și cel al Sonatului (care, în chip ciudat, este un alb metisat din insulele Yatutot). Toți au un aer grav și doct (ori Honoriscausa). Sînt escortați de războinici ale căror arme poartă emblema Komple-Mentel-Or-Deloc (una din cele mai redutabile).

Vraciul Nikolai se apropie de noi. Lovește de trei ori în podea cu sceptrul și declară :

— Consiliul suprem erijat în tribunal excepțional a hotărît să vă condamne pentru spionaj, atentat la ignoranța Statului (vreau să spun, la siguranța Statului), uzurpare de funcții, abuz de putere, crimă de vezi-majestate (vreau să spun lez-majestate), tentativă de corupție, violare de palat, înaltă și joasă trădare...

— Trage-ți sufletul, tataie, îi recomandă Beru, și păstrează restul pentru data viitoare.

Vraciul îl fulgeră cu privirea lui ca o flegmă.

— Tăcere ! Tribunalul, în marea sa înțelepciune, perfecta sa echitate și profundul său simț al justiției, vă condamnă la pedeapsa cu moartea și ordonă executarea pe loc a sentinței.

Ce expeditivi sînt ăștia din Obscen-Laculme. Judecata fără prezența acuzaților, sentința imediată, a mers repede. Viteză și discreție.

— Și-n ce constă asta ? întrebă Beru fără să-și piardă cumpătul.

— Execuția ? întreabă Nikolai.

— Da.

— De obicei, condamnații de drept comun sînt sfîrtecați în bucăți, îi destăinuie vraciul.

— Ar fi fost oarecum stilul meu, eu care-mi rup picioarele pentru alții, rînjește Șmecheritul (romano-catolic).

— Dat fiind însă aspectul diplomatic al chestiunii, veți fi doar decapitați, încheie moșul. „Gardă", continuă el „executați-i pe acești doi oameni cu paloșul".

Promptitudinea și stupiditatea evenimentelor mă lasă mască.

— Nu știți cine sîntem ! răcnesc eu.

— Ba da, mi-o întoarce pungașul bătrîn. Sînteți doi polițiști francezi, v-am aflat pînă și adevărata identitate. Numele dumitale este San-Antonio, gradul : comisar. Individul ăsta care-și permitea intimități cu glorioasa noastră suverană este un anume Berurier.

— Nu vă e teamă că vor fi grave incidente diplomatice cu Franța, ca urmare a asasinării noastre ?

Căci de asasinat e vorba !

Bărbosul își clatină babețica părosată.

— Ba mai degrabă Franța va avea probleme din cauza voastră. Căci sînteți asasinii ministrului nostru al Afacerilor Externe, căruia i-ați luat locul pentru a-l întîlni pe sir Hanger și a ne sabota acordul în curs.

Agasat, lovește iar cu sceptrul.

— Gardă ! Repede ! Justiția Majestății Sale nu suferă întîrziere !

Coloșii cu tors de abanos ne înșfacă în doi timpi și trei mișcări (cel mult patru).

Ne tîrăsc pînă în fundul hrubei.

— Admirați clemența Majestății Sale, continuă ticălosul bătrîn, o să vi se taie doar capul. Dacă hotărîrea ar fi depins de mine, v-aș fi smuls fiecare bucățică de carne cu cleștele înroșit în foc !

— Recunosc într-adevăr aici clemența reginei Bukabuna. Mulțumiți-i din partea noastră.

— Se va face voia dumitale cea din urmă, declară vraciul fără să clipească.

Arată spre Beru :

— Începeți cu el !

Nu-i o glumă, pe-onoarea mea. Zău așa, să ți se ia glanda într-o văgăună din mijlocul Pacificului, e un motiv suficient ca să-ți pierzi capul, nu ? Și cea mai tare chestie e că eu, care văd întotdeauna portița de scăpare în circumstanțele dramatice, acum văd mai mult de o grămadă, fraților.

Între noi și ușă se află o întreagă armată. Sîntem strîns ținuți de niște gorile atletice și decapitarea este iminentă. Situația asta ar fi numită de un comentator de televiziune o conjunctură nefastă.

— N-avem dreptul la un mic întăritor ? se neliniștește Anemicul ; cu tîmpeniile voastre, n-am mai apucat lichiorul !

— La noi nu se obișnuiește ! răspunde Nikolai. Și apoi, nu zici că piticul începe să țopăie și să blesteme agitînd sceptrul bunei regine, cum că gorilele pierd timpul și că, dacă-n trei minute nu ni se rostogolesc capetele în praful de pe jos, o să cadă alte capete. În consecință, zbirii încep să se agite. Se scoate un butuc solid din depozitul de materiale. Călăul (care este de asemenea funcționar în Obscen-Laculme) apucă o secure mult prea tăioasă ca să-mi fie pe plac, pe care, din exces de precauție, o mai ascute cu o piatră.

Butucul, ca să vi-l descriu, este al naibii de perfecționat. Se pare că inventatorul lui l-a brevetat și-l va expune anul viitor. Are un diametru foarte mare și posedă două toarte mici de-o parte și de alta a muchiei (e amuzant ca un butuc să aibă muchie, dacă stai să te gîndești). Toartele sînt prevăzute cu chingi de piele, de care se leagă mîinile osînditului. Astfel, condamnatul e silit să îmbrățișeze butucul și să-și țină capul pe suprafața plană. Ingenios, nu ? Călăul are tot timpul necesar pentru a-și calcula corect lovitura.

Oribilele gorile regale îl forțează pe Grăsan să îngenuncheze. Încearcă el să se împotrivească, dar se supune în fața legii numerelor mari.

— Salut, San-Antonio ! îmi aruncă el cu o voce la fel de calmă și egală ca cea cu care-mi spune bună seara înainte de-a pleca spre casă. Trebuia să ni se-nfunde, mai devreme sau mai tîrziu. Eu personal nu bănuiam că circul nostru o să se termine așa, dar, cum zicea vărul-meu : „Fie că-i o blenoragie, fie că-i

o liturghie, tot o lumînare curge, nu ?" Ne-am simţit grozav pe acest pămînt, Bătrîne, şi, la o adică, cam asta contează. Ciao ! Le zic să-ţi pună una la rece, cînd ajung.

Şi, cu aceste cuvinte, scumpul, tandrul, bunul, bravul (şi încă cît) Beru încercuieşte butucul cu braţele şi îşi depune pe el mutra lătăreaţă patinată de vinul roşu.

Privirea mi-e înceţoşată de lacrimi. Totul se întunecă, fraţilor. Beru, Malacul, Bibendum, Monstrul o să piară sub ochii mei îngroziţi peste cîteva secunde. Propria mea moarte îmi va părea uşoară după ce voi fi asistat la un asemenea spectacol. Şi totul e din vina mea. Am vrut să-i fac impresie Bătrînului, să mă dau Machiavelli ! Să fac un exces de zel cînd nu mi se cerea nimic ! Ah ! nenorocire, dacă aş putea să-mi trag un ultim dosnic şut înainte să dispar. Într-o străfulgerare, o evoc pe Felicia mea, care, în acest moment... Chiar, de fapt cît o fi ceasul în dulcea noastră Franţă ? Fusele orare mi se-nvîrtesc în minte. Nu reuşesc s-o situez pe mama în clipă prezentă.

E îngrozitor. Beru cu mîinile legate de aceşti sălbatici... Stă cu moaca pe lemnul tare. Lemn de tek !

Un gorobete cu bustul gol, călăul reginei, îşi cumpăneşte securea în monstruoasele-i mîini ucigaşe. Încet, cu infinite precauţii, aşază tăişul armei pe fărîma de gît a Grasului (de-atîta îndopat, Beru aproape că nu mai are gît, ţeasta fiindu-i aşezată direct pe umeri, ca un bostan pe-o masă).

Mi se-nvîrte capul, prieteni. Totul se clatină. Văd teribilul tăiş care se ridică încet, perfect perpendicular pe teribila sa ţintă. Se înalţă fără să tremure către bolta umedă, acaparînd toate reflexele de lumină

rătăcite prin văgăuna asta. Faţa călăului e încordată şi ermetică (că e închis, ce mai, aici vroiam să ajung).

O dată ajunsă la verticală, securea rămîne în suspensie. Şi apoi se produce un şuierat, acoperit de un răcnet de kamikadze (ca în reclama pentru sirop de tuse). O bufnitură înfundată, vibrantă. Lacrimile ce-mi înceţoşau privirea curg. Văd ! Nu-mi revin; de-altfel nici ceilalţi, cu excepţia lui Beru. Ah ! banditul ! Ah ! invincibilul ! Ah ! rapidul ! Cum poate un corp atît de gras să facă gesturi atît de precise şi de fulgerătoare ?

În momentul în care i se legau mîinile de toartele butucului, Jupînul şi le-a încordat la maximum, e un truc bine cunoscut al borfaşilor, care uneori fac acelaşi lucru cînd li se pun cătuşele. În plus, în graba lor, zbirii zoriţi de bărbos au dat rasol, aşa că, exact în ultimul moment, Barosanul şi-a rupt legăturile într-o teribilă sforţare şi tăişul securii n-a făcut decît să-i atingă în treacăt obrazul.

Nimeni n-a avut timpul să realizeze măcar ce s-a întîmplat, înainte ca el să fie deja în picioare, tăuraşul. Cu o singură mînă, smulge securea din butuc şi o roteşte ca un nebun.

Capetele pică-n jurul lui ca nucile bătute de furtună. Are o criză de nebunie furioasă. Îşi urlă furia, supravieţuirea, încăpăţînarea de a trăi, în ciuda şi pofida tuturor.

Hăcuieşte din răsputeri. Şi hîrşti, şi hîrşti !

Eu, doar mă ştiţi, nu ? Momentele mele de buimăceală nu durează mult. Cu o bruscă lovitură dublă mă descotorosesc de gorilele mele înfricoşate. Unindu-mi eforturile cu cele ale căsăpitorului meu eventual (căci Beru nu prea e obişnuit să mînuiască

securea), înhaţ un cleşte gigantic şi decimez adiţional.

În jurul nostru se cade. Dar noi nu pierdem timpul să socotim pierderile adversarului. Bilanţul bătăliilor, ca şi cel al societăţilor comerciale, nu se face în cursul exerciţiului. Obiectivul nostru e uşa, punct strategic în cel mai înalt grad. Cei care nu sînt K.O. sînt pe burtă, ceea ce-i face să fie obstacole uşor de sărit. În mai puţin timp decît îi trebuie unui şofer să primească o amendă într-un raid automobilistic, ajungem la uşă, o tragem după noi şi o zăvorîm. O dată atinsă această etapă spre libertate, ne acordăm un respiro pentru respirat. Gîfîim, dar sîntem veseli ! Credeţi-mă, dacă vreţi, sau duceţi-vă să vă ungeţi podoaba ca să puteţi folosi mai bine paratrăsnetele drept taburete, dar îmi vine să rîd. Ce răsturnare aproape miraculoasă. Ce fantastică piruetă a destinului.

— Tipi ca tine, Grasule, strig eu, tipi ca tine...

— Ştiu, mă-ntrerupe el caritabil. Şi-acum ?

În hrubă e un tărăboi teribil, asta-i tot ce vă pot spune. Vînzoleală fără menajamente. Şi apoi, brusc, se face linişte. Asupra uşii se abate o ploaie de lovituri, de o rezonanţă aparte. O răpăială precipitată, întreruptă din timp în timp de momente de linişte.

— Bat la tobe ? se nedumireşte Grasul.

— Nu, amice, telefonează !

— Ce tot îndrugi ?

— Adevărul, ei folosesc tam-tamul ca să dea alarma, acuşica ne trezim că le vin întăriri...

— Atunci hai s-o ştergem !

În timp ce răspund îndemnului, continuu să mă gîndesc că pielea noastră nu valorează cine ştie ce în momentul ăsta ! Întîi că pielea de alb se devalori-

zează rapid în zilele noastre, şi-apoi că ne aflăm la subsolul unui palat cu o singură ieşire. În plus, chiar dacă am reuşi să ieşim, nu uitaţi că Kacaberu e o insulă pierdută-n mijlocul Pacificului !

Şi totuşi, temperamentul nostru combativ fiind arhicunoscut, jucăm cartea cea mare.

Pentru început avem de escaladat treptele abrupte ce duc la parter. Au fost tăiate-n stîncă şi sînt destul de alunecoase.

Am escaladat deja trei sferturi din ele cînd sus, în capul scărilor, răsar nişte războinici Maiokit (24). Sînt înarmaţi cu lănci pe care le aţintesc în direcţia noastră. Cum să trecem de acest obstacol ? Securea Grasului, prea scurtă, e neputincioasă. Ar putea să le-o arunce-n cap, dar APOI ?

Feţele lucioase şi privirile cu o strălucire sălbatică ar vindeca de sughiţ şi un ciocan pneumatic. Ce-i de făcut ? Nimic !

Aşa că ne oprim.

— Bună ziua, domnilor, îi salută Beru pe un ton amabil.

În loc să-i răspundă, „domnii" scot un chiot surprins. Ceva de genul „ia te uită !" şi coboară în cor două trepte, după care se opresc.

— Ce planuri ai, amice ? se interesează Beru, fără să mă privească. În fond, tu eşti şeful, te las să responsabilizezi.

Îmi vine o idee. Nu valorează decît nădejdea pe care mi-o pun în ea.

— Bagă-ţi cazmaua-n bot, Bătrîne, deblochează-ţi mestecătoarea dublă şi arată-le-o, dacă n-au auzit de proteza dentară, asta o să-i impresioneze !

[24] Cei mai sîngeroşi din tot Arhipelagul Mitocanilor şi, de asemenea, cei care au dantura cea mai bună, din moment ce îşi mănîncă soacrele în ziua nunţii lor de argint.

— N-ai folosit deja figura asta în „Merge, San-Antonio ?“ se neliniștește Conștiinciosul.

— Era cu un ochi de sticlă, Grasule. Și oricum, dacă cititorii noștri se prind, războinicii ăștia n-au cum !

Învins, scumpul de Beru trece la acțiune. Scoate un grohăit, își introduce două degete în gură și cu un gest scurt își degajează ustensila pentru picnic. Apoi și-o flutură deasupra capului, rostogolindu-și ochii cu un aer fioros.

Efectul îmi depășește toate așteptările. Cu singura diferență că acolo unde contam pe spaimă, recoltez o furtună.

De rîsete !

Trebuie spus că Beru știrb e ceva de nedescris. Fața i se fleșcăie și obrajii îi atîrnă de fălci. Are mutra cățelului care face reclamă încălțărilor Hush Puppies.

Războinicii din primul rînd încep să se înconvoaie, după care îi apucă pe cei din rîndul următor, apoi din al treilea. Își plesnesc coapsele ca nebunii, fiorosii Maiokit. Își lasă lăncile să cadă ! Îl arată cu degetul pe Beru. Se înecă de rîs. Chestia îi distrează.

— Alo ! Alo, băieții, protestează prietenul meu, rîdeți cumva de mine sau ce ?

Rîsul cu lacrimi, ca și șeful Marelui Stat Major francez, e general. Are darul să-i întărîte pe Beru, care-și bagă proteza-n buzunar.

— Las'că vedem noi, declară Bestialul, las' că vedem noi, copilași...

Îl înșfacă pe primul care-i stă în cale de jugulara slipului și-l dezechilibrează violent.

Flăcăul își agită disperat brațele prin aer și-mi cade în spinare. Îi trag un umăr la momentul potri-

vit, astfel încît zîmbăreţul zboară să-şi strănute veselia pe colţul ultimei trepte.

Ceilalţi urlă de bucurie. Acţiunea lui Beru li se pare comică. Atunci, Grasul îşi iese din minţi. Iată-l mistreţ atacînd haita ! Furia face să-i crească colţi în locul măselelor din buzunar.

E teribil, vă spun drept ! O tornadă umană ! Un ciclon cu patru membre, dintre care cele inferioare sînt superioare superioarelor. Din păcate, războinicii reacţionează. În clipa cînd al patrulea îşi zdrobeşte ţeasta, iar la piciorul scării se află un morman presărat cu dinţi şi stropit cu sînge, cîrlionţaţii încep să rîdă mai verde.

Îşi recuperează halebardele. Şi, spre deosebire de gărzile elveţiene, nu se dau pontifi. E unul, grozav de fioros, care se pregăteşte să-l străpungă pe Grăsan. Stă pe vine, bestia de lăncier. Îşi plănuieşte atacul printre cracii colegilor lui. Mă folosesc de cleştele meu ca de-un proiectil, aşa că-l încasează drept în bot. Zbanggg ! Cade în faţă, alunecă pe treptele umede. Îi înhaţ lancea din mers şi-l las să-şi continue lunecarea.

— Înainte ! urlu eu.

Un atac, reţineţi asta, fraţii mei, trebuie să fie întotdeauna însoţit de strigăte, pentru a fi eficace. Urechea e punctul slab al combatantului. Din cauza ei îşi dă ascultare ! Deci, merită să faci uz şi abuz de zgomot pentru derutarea adversarului.

Mă năpustesc. Văzîndu-mă şi auzindu-mă atacînd brusc, eu care pînă atunci ocupasem o poziţie inferioară, războinicii se dau brusc înapoi. Noi abuzăm de această retragere. Fluxul i-a adus, refluxul îi duce ! Înflăcărarea beruriană, o clipă domolită, re-

naşte. Redezgroapă securea războiului, Beru. Parcă ar fi Marele Ferre, viteazul ţăran, aşa cum îl populariza cartea mea de istorie din clasa întîi. Marele Ferre, celebrul anglofob... Mort în 1358 ; dar vouă vi se filfîie şi lui aşişderea, acum. Înghesuim adversarul, îl facem bucăţi. Pac ! Trosc ! Zbanggg ! Au ! Trebuie ori să meargă, ori să ne spună motivul !

Merge !

Iată-ne într-o vastă încăpere care serveşte drept mică magazie de unelte. Adversarii noştri, nevoiţi să se retragă, se organizează, spaţiul redîndu-le curaj. Ne semi-ncercuiesc ca să ne înconjoare, noi utilizăm subterfugii. Butoaie de nu ştiu ce (dar pline), fiind îngrămădite într-un colţ al camerei, începem să le dezîngrămădim, făcîndu-le să se rostogolească şi să se propage.

Revărsarea rostogolitoare sileşte războinicii să se dea în lături. Drept care o zbughim pe uşă afară, într-o viteză. Ghinion, uşa n-are zăvoare. Traversăm bucătăriile palatului în care nişte femei îmbrăcate doar cu mănuşi de cauciuc (regina e strictă cu igiena) pregătesc deja masa de seară, clefăind manioc pentru a face o supă de tapioca.

Fără să ne oprim din goana noastră nebunească, aruncăm pe jos tot ce găsim în cale, mod de a stăvili iureşul urmăritorilor. Taburete, ustensile de bucătărie, saci cu provizii, un talmeş-balmeş incredibil acoperă podeaua.

Cel mai eficace se dovedeşte a fi butoiul cu măsline... Freneticii Maiokit derapează şi se culeg de pe jos.

Bucătăria odată depăşită, iată-ne din nou în sufragerie, pustie la ora asta, dacă îi considerăm drept zero pe cei trei amăriţi care sînt ocupaţi cu lustrui-

tul veselei de aur, scuipînd deasupra și frecînd-o cu pielea urechilor (sînt faimoșii oreioni-spălători din Arhipelagul Mitocanilor). Ne privesc trecînd cu uimire, apoi se întorc spre șleahta galopantă care năvălește la rîndul ei.

Situația noastră seamănă cu cele din filmele mute bazate pe urmăriri abracadabrante. Nu contează. O urmărire continuă să dea bine într-o poveste. Sînt rețete verificate, care nu vor fi nicicînd abandonate.

Sala orgiilor e străbătută. O nouă ușă ! Acum vine Sala Tronului. Dăm de un tablou magnific compus, stil Rex Napoleon, coniac pentru stomac.

Regina Bukabuna stă pe tronul ei planturos. Sclavele-i fac vînt, căci ea are digestii dificile.

E înconjurată de sir Hanger, în haină și pantaloni vărgați, avînd la gît ordinul jartelei și, în dreapta ei, de generalul Mac Scenett de la amiralitate, de William, secretarul, și de generalul Scott Dean Mintz de la serviciile incluse britanice. Discuția trebuie să fie a naibii de **serious,** căci arborează toți niște expresii ușor cam sinistre.

— Respectele mele, Majestate ! strig eu, traversînd sala în triplu galop.

— Inima mea bate doar pentru tine, frumoasa mea ! supralicitează Beru.

N-avem timp să savurăm stupoarea acestor domni și doamne. Deja o nouă ușă. **Ciao, ciao, bambino !** Din fericire, războinicii se opresc în fața reginei. O respectă prea mult pentru a continua să fugă în fața ei. În plus, ea îi chestionează pentru a afla ce se petrece. Ne bucurăm deci de un mic răgaz.

De data asta iată-ne pe un coridor... Ușile se înmulțesc. Șovăim la unison, Beru și cu mine, ceea ce ne permite să ne tragem sufletul.

— Care ? întreabă Grasul Ferre.

În acel moment, o ușă se deschide și un personaj gigantic scoate capul pe coridor. E eunucul-șef însărcinat cu paza sclavelor albe, un anume Nic Yoffu-Dulye, un băiat bun, în fond, cu toată misoginia lui accentuată.

În ceva mai puțin de foarte puțin timp, trag o cazma pe gîtul scopitului și acesta mă caută pe jos. Îl împingem înapoi, intrăm în arenă, închidem ușa la loc.

Duduițele blonde care ne întovărășiseră în călătorie scot diverse exclamații la intrarea noastră.

Îmi duc un deget la buze și fac „șșt". Deși am spus-o în franceză, ele înțeleg că există un pericol și se opresc din cotcodăcit.

Una dintre ele, cea mai fermecătoare, cea care are ochii verzi, o aluniță pe coapsa dreaptă și sînii în formă de pară, se apropie de noi.

— Ce se întîmplă ? mă întreabă ea în engleză, deși nu e limba ei maternă.

— Viețile noastre sînt în mîinile voastre (ca să nu schimb expresia), îi răspund eu. Idioții ăștia de mitocani ne-au condamnat la moarte și vor să ne taie capul...

— Ce-ați făcut ?

— O faptă bună, frumoaso.

— Ce ?

— Sîntem francezi și ne-am dat drept englezi, deci e clar că era o faptă bună, pentru care Regatul Unit avea toate motivele să se felicite.

Ea zîmbește.

— **Well** (25), zice ea, și ce-o să faceți ?

— Asta mă-ntreb și eu !

---

25. Așa pare mai veridic.

Se întoarce spre colegele ei și le spune iute ceva în scandinava modernă. Imediat, frumoasele copile ne pun să ne ascundem sub paturile lor. După care, se agită să-l trezească pe Nic Yoffu-Dulye din K.O. Ele îi afirmă că ne-am continuat drumul pe coridor. În acel moment apare garda, întărită.

Îmi zic atunci că dacă zbirii au minte măcar de doi bani, o să scotocească totul, dar cum n-au decît de un ban, ei își continuă galopul pe coridoare și totul redevine calm.

Rămînem blocați sub paturile noastre, căci eunucul nu pleacă din apartamentul preafrumoaselor. Și-a reluat locul din fotoliul stil Lulu al XIII-lea și începe să citească „Mitocanul duminical" ca să se relaxeze. Ultimul număr e pasionant pentru supușii unei monarhii absolute, deoarece relatează povestea de dragoste dintre fiica unui președinte de republică și un negustor de brînzeturi.

Lectura efectuîndu-și efectul, eunucul chicotește și apoi picotește. Cînd adoarme buștean, magnifica sclavă blondă vine lîngă mine sub pat. Îmi spune cum o cheamă : Vicky Inga. Cum e obligată să vorbească încet, își apropie buzele de obrazul meu. Și-asta mă deranjează cu atît mai puțin, cu cît ele îi miros a căpșuni și a femeie.

CAPITOLUL PATRU

Vă veți spune, cu acel cartezianism care vă face să cereți cărți de fiecare dată cînd vă așezați la o masă de joc, vă veți spune, bunii mei răutăcioși, că decade un pic, San-Antonio al nostru. Uite-l acum că se ambalează cu o gagică al cărei job constă chiar în a oferi un mod plăcut de a petrece timpul celor pentru care timpul înseamnă bani ! Rușine lui ! Bărbatul care nu-și rezervă elanurile cinstitelor femei adultere se coboară la nivel de papagal ! Spuneți așa pentru că sînteți geloși, asta vine dintr-un resentiment serios, în definitiv. Dacă încerc să mă dezvinovățesc în ochii voștri, să nu deduceți de aici că mă simt mic și prost. Pur și simplu am scrupule, fraților. Sînt preocupat de prostia voastră, așa că încerc să o combat pentru a-i atenua consecințele. Ambiția mea secretă nu-i bicornul, nici premiul Derahat sau o decorație, ci ca atunci cînd o să crăp, dacă o să mai știe cineva, un tip oarecare să se plece peste costumul meu de scînduri și să zică ceva de genul : „Ai luptat bine împotriva prostiei, San-Antonio. Ai încercat să le arăți contemporanilor tăi ce c... este să fii un... cînd ești un c... și cum e încă și mai și să te dai un c... fără să fii". (26) Iată la ce aspir, iepurași-

[26]. Am obiceiul să spun lucrurilor pe nume și să scriu un c... căcat, dar cum e ditamai grămada în același paragraf, o dau pe franc-masoanele puncte de suspensie, ca să nu vă șochez... Căci sînteți niște c...

lor. N-o să-mi spuneți acum că sînt pretențios ! La o adică, puteți să copiați fraza și să veniți să mi-o citiți, odată sosit momentul, în fața coșciugului. Astfel, asistenței i se va trezi, poate, dorința de a mă citi și drepturile de autor vor continua să curgă pentru văduvele și orfanii mei.

Vicky, ca să revin la sărăcuța de ea care așteaptă sub pat cu buzele țintuite de-ale mele (doar nu v-ați închipuit că am stat degeaba în timp ce țineam discursuri), Vicky, cum spuneam, a decis să-și facă o carieră în amor, așa cum alții intră în armată, la mînăstire sau în trupele teatrale de asalt ale lui Jean Louis Barrault. E o somitate în materie carnală, mă-nțelegeți ? O tehniciană, o tacticiană, o patriciană, mai mult decît o curtezană. Eu, personal, mă prind că o muiere-i meseriașă după felul cum sărută.

Hai să facem un concurs, dacă vreți. Voi selecționați douăsprezece muieruște mascate. Eu le sărut și le dau note. Ei bine ! pariez că clasamentul meu va fi identic cu cel stabilit de un juriu specializat în selectarea știoarfelor. Pe bune !

Cît ai număra pînă la patru, eu îmi dau seama cu cine am de-a face. Vicky, fără glumă, e la marea artă. Participă cu totul. O adevărată femelă trebuie să facă dragoste cu genele, cu nasul, cu bătăile inimii, cu sudoarea frunții, ca și cu propriul contor Geiger. E absorbită cu totul de ceremonie. Asta înseamnă fervoare. Sfînta Blandine a dragostei !

După un timp, uităm de îngustimea ascunzătorii mele, de criticul momentului, de prezența eunucului care, în visul lui, e pe cale să se-ntrebe de ce mama dracului s-a născut în zodia taurului.

Îl văd, din dedesubtul meu de pat, pe scumpul platonic, care a fost cîndva sustras maladivei afecţiuni părinteşti (locuiau într-un cartier infect), pentru a-şi începe dificila carieră de eunuc.

Demonstrîndu-i concomitent lui Vicky că prezenţa ei lîngă mine îmi reţine toată atenţia, nu-mi pot lua ochii de la sărmanul Nic Yoffu-Dulye. Ceea ce-mi permite ca, supraveghindu-l în acelaşi timp pe cel adormit, să mulţumesc cerului pentru performanţele pe care mi-a îngăduit să le realizez în timpul trecerii mele pe acest pămînt.

Sub culcuşul vecin, Beru încearcă să ademenească o fată pentru consumul lui personal, dar duduiţele astea sînt istovite. Banchetul le-a făcut K.O. şi, dacă îndrăznesc să mă exprim astfel, nu sînt deloc grăbite să reia tot tacîmul. Aşa că se prefac că nu-l aud, ceea ce-l irită groaznic pe Alexandre-Benoît. La un moment dat, freneticul individ îşi permite nişte „pssst ! hei ! alooo !" atît de zgomotoase, încît trezesc eunucul din somn. Îl văd cum îşi deschide un ochi. Nu se mişcă... Rămîne evaziv, dar în interiorul scăfîrliei îşi dă încetişor seama de o prezenţă străină, mă prind după zbaterea tot mai precipitată a pleoapelor.

Atunci, prieteni, o dilemă îi apare scumpului vostru San-Antonio. „Sau îşi întrerupe superba activitate la care se dedă pentru a-l neutraliza din nou pe Nic Yoffu-Dulye înainte de-a fi prea tîrziu. Sau o duce pînă la capăt şi acceptă riscurile care ar decurge din asta." Am oare dreptul să risc viaţa Grasului în acelaşi timp cu a mea ? Da, pentru că imbecilul ăsta sinistru este cel care tocmai a creat pericolul, solicitîndu-le pe aceste tinere nevinovate. Şi încă continuă, ţapul bătrîn ! Imaginaţi-vă că îndrăzneşte să le

vorbească fermecătoarelor sclave blonde. Le spune : „Hai măi, fetelor, nu fiţi scroafe cu mine ! Ne cunoaştem, nu ? Doar ştiţi că cu mandea nu-i producţia-n serie, ci artizanatul meseriaş". Şi apoi, aducîndu-şi aminte că ele nu pricep franceza, face apel la toate cunoştinţele sale lingvistice. **„Hello, bitte, senoritas ! Come** vuiz me frauleins. Beru sculat **for you !**

Fetiţele chicotesc.

Beru îşi scoate nasul.

Ceea ce mă lasă rece.

Între timp, eunucul se trezeşte de-a binelea.

Tîmpită conjunctură ! Trebuie să mă grăbesc să aterizez, fraţilor ! Să balizez pista într-o viteză. Să-mi scot trenul. Să mă branşez la radar. E momentul să-mi leg centura şi să ies din pilotajul automat pentru a prelua comanda.

Amintindu-şi de croşeul primit adineauri şi ştiind că în nici un caz nu va primi ceva de la Asigurările Sociale, Nik Yoffu-Dulye sare din fotoliu şi iese. Odată ajuns pe coridor, încuie şi alertează garda. În acel moment îmi închei întrevederea particulară cu Vicky. Fetiţa nu-şi pierde capul, meritul fiind cu atît mai mare cu cît capul cel mai apropiat se găseşte de-abia la o mie de kilometri distanţă.

— Ne-a luat dracu', îi spun eu, dar îţi mulţumesc pentru partida de extaz, fetiţă, nici că se putea mai bine în chip de ultima ţigară !

Ea mă prinde de braţ.

— Aşteaptă ! face ea, nu-i totul pierdut !

— S-o crezi tu, cu camerele astea fără ferestre, ne iau ca din oală !

În chip de răspuns, se întoarce pe spate (noi manevrarăm pe-o parte) și o văd trecîndu-și mîna printre zăbrelele somierei grosolane de lemn.

— Ia spune, don Juan, mă interpelează Grasul, poate-ar trebui să ne luăm poziția de caft, am impresia că acuș apar lăncierii.

— Nu mai da vina pe alții, băi, Purcel scîrbos, tu ești ăla care l-a trezit pe eunuc strigînd după fecioarele astea.

Amuțesc, trăsnit de uimire. Vicky extrage din măruntaiele saltelei sale spintecate un fel de termos pe care-l deschide repede. Îl răstoarnă. Un tub de vreo patru centimetri diametru, lung de cincisprezece, ascuțit la un capăt și prevăzut cu un buton roșu pe partea stîngă (care de-abia așteaptă să devină partea dreaptă, ajunge doar să întorci tubul), îi cade în palmă.

Mi-l întinde.

— Ia-l ! spune ea.

— Ce-i asta ?

— Un hipnovaporiz cu bradabrant comprimat... Are suficient gaz soporific ca să adoarmă tot palatul. Ajunge să îndrepți vîrful tubului către agresori și să apeși ușor pe buton.

— Și ?

— Ai să vezi...

— Cum se face, Vicky, că ai o jucărie ca asta ? Zîmbește.

N-avem timp să lungim vorba. Ușa se deschide și garda năvălește în cameră. Urmînd sfatul lui Vicky, îndrept vîrful tubului spre ei și apăs pe buton.

Curată vrăjitorie, dragilor ! Mă urmăriți cu atenție, da ! Vrăjitorie curată. Domnii ăștia se prăbușesc lin și care mai de care, ceea ce nu-i incompatibil. Pe

măsură ce-şi fac apariţia, vedeţi la parter ! Se trezesc cu nasul pe covor. Şi cel mai grozav lucru e că pe noi nu ne afectează deloc.

Îi spun asta lui Vicky. Ea îmi ţine un curs de chimie gazadormitoare pentru avansaţi. Gazul e aruncat cu atîta forţă şi este atît de volatil, cum zicea o puicuţă abandonată (27), încît n-are timp să se disperseze. Paralizează creierul celor care-l respiră într-o fracţiune de secundă şi asta pentru o durată care variază între două ore şi şase luni.

Ieşim de sub paturi. Beru rămîne interzis, aşa cum îi stă bine unuia aflat în afara legii.

— De unde ai scos chestia asta, San-Antonio ?

— Am găsit-o într-un pachet cu surprize cu menţiunea „fetiţe", Grasule, îi explic eu ridicîndu-mă.

Mă închei, fără să las aparatul din mînă.

— Are autonomie mare extinctorul tău de voinţă, scumpo ?

— Ţi-am spus că îţi ajunge ca să adormi tot palatul !

— Zău eşti Sfînta Vineri, în felul tău !

Şi încă, între noi fie vorba, pentru că ne spunem totul, pot să vă mărturisesc că Sfînta Vineri n-avea cum să fie la fel de arzoaică cum e Vicky. Putea ea să agite nuieluşa de alun, dar echivalentul nu era realizabil, asta vă garantez eu.

— Păstrează-l, zice Vicky. Şi acum valea !

Îmi refulez tot ce-aş fi vrut să-i spun şi, mai ales, să-i cer. Un semn Namilei şi păşim peste noua recoltă de neînsufleţiţi.

Cum ajungem pe coridor, o nouă şarjă de alertaţi îşi face apariţia, venind dinspre Sala Tronului. Îşi

27. Nu încercaţi să înţelegeţi, asta am făcut-o numai pentru mine. E o primă pentru bătut cîmpii. Editorul meu îmi permite una la fiecare carte, dar mi-o taie din borderou.

încasează porția de gaz și-o pornesc urgent spre tărîmul L.S.D.-ului.

— În fond, remarcă Placidul, e cum s-ar spune arma absolută, moșule. E vorba doar să-ți manevrezi vaporizatorul înainte să te pălească inamicul. Noroc că garda n-are decît arme albe (28).

Acum sînt vreo douăzeci de zbiri întinși pe dalele coridorului.

Mă îndrept spre ușă, pe care o depărtez nițeluș ca să arunc un ochi în sală.

Regina Bukabuna poartă în continuare discuția animată cu englezii.

Bărbosul, eliberat, li s-a alăturat și blestemă ca nebunul. Descrie cercuri în aer cu sceptrul regal care începe să semene cu spectrul solar. E pe cale să pronunțe o cumplită anatemă împotriva noastră, făcîndu-ne pirați, demoni demonici și tot tacîmul. Își sfătuiește suverana să ne hărăzească o moarte cumplită. Ne-ar vedea cu o colonie de furnici roșii în rectum, sau mai bine să ni se facă acupunctură cu andrele de tricotat frecate cu usturoi... Biata regină grasă pare foarte tristă. Dar consilierul ei insistă, cere încuviințarea rosbifilor și o capătă. Sir Hanger afirmă că ar trebui să fim împușcați pentru spionaj. Încîntătoare atenție, nu ? Bukabuna îi obiectează că războinicii ei nu pot folosi puștile pentru că se tem de bubuituri. Singurul ins care a murit de glonț, Joss Kalota, un revoluționar îndîrjit, a văzut cum îi intră gloanțele-n corp, nu prin intermediul unei puști, ci cu coarba. În acest stadiu, asta încetează de a mai fi o execuție capitală, pentru a deveni o acțiune de incrustație. Imediat, un general englez sugerează să fim arși de vii. Iată că sînt vreo cinci sute de ani de

28. Arma albă e preferata oamenilor de culoare.

cînd au o obsesie-n familie (el avea un strămoş care funcţiona ca piroman-şef la Rouen, în 1431). De data asta, îmi sare mustarul definitiv. Cred că exagerează puţin, camarazii noştri de antantă cordială ! Că ne dăm la gioale ca să ne izbutească misiunea, de acord ; dar de aici şi pînă la a preconiza moartea adversarului, nu-i decît un pas greşit, pe care ei îl fac cu uşurinţă.

Pariez pe un pat cu coloane contra lui Oedip în Colona că o să mă supăr, că mă supăr, că s-a făcut : iată-mă supărat.

Deschid uşa larg şi mă îndrept spre tron cu paşi apăsaţi.

Scheunat al vraciului Nikolai care ne zăreşte primul şi le răcneşte paznicilor Tronului ordinul de-a pune mîna pe noi ! Iureş mare. Fîsss ! O mică doză surpriză şi gorobeţii se prăbuşesc. Sceptrul vraciului începe să atîrne ca în a doua zi după nuntă. Nu-şi revine. Englezii, ei, au perceput imediat natura seringii mele. Cu o unanimitate emoţionantă, îşi duc mîinile la buzunare pentru a-şi scoate cuţitele. Două apăsări uşoare pe buton şi reprezentanţii marelui Albion li se alătură, pe treptele tronului, celor proaspăt adormiţi.

Panică în colivie. Virginele de serviciu, labacheii reginei, ştergătorii de fese, făcătorii de vînt, băgătorii de seamă, ştergătorii de praf, ştergătorii de urme, purtătorii de drapel, clefăitorii, clevetitorii, paharnicii, degustătorii, dezgustătorii, biografii, zgrepţănitorii de lăute, scărpinătorii de buci, lingăii de elită, brigada de zîmbăreţi servili, lansatorii petalelor de trandafir, minimalizatorii, împuietorii de capete, mistificatorii de fapte diverse, inventatorii de faimă, ţesătorii de aureole şi şamanii-boşimani o

șterg prin toate găurile ca șobolanii. Se reped afară din palat. Fără o vorbă, spaima e mută ! Doar numeroase tropăieli, un foșnet de stofă...

Nu mai sîntem decît patru persoane lucide în Sala Tronului : regina, vraciul, Beru și sluga dumneavoastră. Grație frumoasei și misterioasei Vicky, sînt stăpîn pe situație.

A naibii de palidă, regina ; sub pielea cafenie, grăsimea i se face verde. Spaima o alterează văzînd cu ochii.

Mă grăbesc s-o liniștesc.

— Nu vă temeți, Majestate, nu vă vrem răul, nici dumneavoastră, nici supușilor, nici măcar borfașului bătrîn ce se pretinde consilier și care complotează pe furiș, adaug eu, arătînd spre bărbos. Căci vă va mărturisi chiar el că își negociază comisionul cu englezii. Nu-i așa, dragă vraciule ?

Ar scrîșni din dinți, Nikolai, dacă i-ar mai avea. În orice caz, gingivită face sigur.

Îi privește pe cei fără suflare, îi crede morți și îngaimă :

— Așa e, așa e, cer cu umilință iertare grațioasei și puternicei Sale Majestăți. Fie ca zeul Faketa s-o ocrotească și zeița Sinekura să vegheze asupra capului ei august...

— Ba august ești tu, băi, păduche ! izbucnește Beru. Ar trebui să te rad, nemernicule ! Așa deci, domnu' o trăgea în piept pe frumoasa mea jestate, pe șestache ? Domnu' Cinșpe-la-sută își umplea teșchereaua profitînd de faptul că scumpa-i stăpînă, care e bunătatea-ntruchipată, nu vedea nimic ! Ah !

dacă nu m-aş stăpîni, o lepră de tură (29) de teapa ta, i-aş trage-n closet pînă n-ar mai exista !

Un rîs argintiu (deşi are păr auriu) răsună şi, precum a dat de-nţeles paranteza mea celor mai puţin cretini dintre voi, apare Vicky.

Radiază. Frumoasele ei colege o însoţesc.

— Ce amuzant poate să fie prietenul dumitale la mînie, îmi spune ea.

— Înţelegi cumva franceza ? mă minunez eu.

— Vorbesc curent şapte limbi, dragul meu, îmi replică frumoasa. Cînd cineva vorbeşte şapte limbi, franceza e inevitabil inclusă !

Ajunge lîngă mine.

— Cum îţi place jucăria ?

— Minunată, ar trebui s-o brevetezi !

Las gluma la o parte, căci un grup de indivizi dă buzna în palat. Sînt înarmaţi cu lănci şi cuţite şi nu poartă uniformă. Sînt oameni din popor veniţi în ajutor, presupun eu. Mă pregătesc să-i vaporizez, dar Vicky intervine.

— Nu ! Pe ei nu ! spune ea, sînt prietenii noştri !

— Prieteni ! tresar eu.

— Promit că o să-ţi povestesc totul în detaliu, declară Vicky întinzînd mîna spre ustensila ei. Îmi dai voie ?

Îmi ia din mînă tubul magic cu un gest hotărît.

— Scuză-mă, adaugă fata, o să continuăm discuţia mai tîrziu. Între timp, vă mulţumesc că aţi rezolvat grosul problemei.

Îşi îndreaptă aparatul spre mine. Mai am timp să-i văd degetul delicat apăsînd pe butonul roşu. Totul dispare instantaneu.

29. După 48 de ore de studiere aprofundată a dialecticii beruriene, consiliul de redacţie a decis că această expresie înseamnă lepădătură.

CAPITOLUL CINCI

Un tren rapid trece șuierînd și zăngănind din șine în capul meu. Sînt într-un tunel. Și apoi, instantaneu, e zi și trenul se îndepărtează. Deschid ochii, perfect lucid. Toate au o claritate perfectă. Am impresia că văd degetul manichiurat al lui Vicky, apăsînd pe butonul roșu, dar nu. Sînt culcat pe-o piele de tigru. Nu mă doare deloc capul. Dimpotrivă, mă simt cît se poate de bine.

Creierul meu are pretenția să mă scol, dar membrele mele nu pot să-l asculte din cauză că sînt foarte legate cu un fir gros de nailon. Întorc capul și-l zăresc pe Beru, încă adormit, lîngă mine. Dincolo de Beru e o imensă pată de culoare : regina Bukabuna, tot adormită și identic legată, și lîngă ea, vraciul Nikolai. Mă răsucesc în sens invers, rezultatul fiind că-l văd în dreapta mea pe sir Hanger, perfect treaz. Nu e singur, deoarece colaboratorii lui zac de asemenea pe pieile ce împînzesc camera în care am fost legați fedeleș și care trebuie să fie dormitorul Majestății Sale.

Tot mișcîndu-mi capul, termin de examinat locurile. Văd un găligan aproape gol, cu capul teșit și

nasul complet aplatizat, care ascute o baionetă, sprijinit de uşă.

Alţi doi tipi prea puţin simpatici sînt aşezaţi pe patul Majestăţii Sale şi savurează cîte un hartan de porc spinos, aruncîndu-ne priviri sîngeroase.

— **Well,** s-ar părea că lucrurile n-au evoluat aşa cum doreaţi, de la intervenţia dumneavoastră ? remarcă calm sir Harry Hanger.

— Într-adevăr, recunosc eu, a existat o hibă.

— Adică ?

— Personalul amoros recrutat de dumneavoastră pentru plăcerea Majestăţii Sale, deşi face dovada unei superbe conştiinţe profesionale, nu-mi pare a fi prea demn de încredere.

Şi îi relatez ce-am păţit cu Vicky, cum ne-a salvat ea viaţa, modul în care mi-a încredinţat lansatorul ei de somn şi, în final, cel în care l-a folosit împotriva mea.

Sir Hanger, căruia nu-i mai port chiar aşa o pică de cînd am devenit tovarăşi de suferinţă, dă din cap atît cît îi permit legăturile.

— Fetele astea au fost recrutate prin intermediul reţelei noastre din Stockholm, spune el, dar mă tem că, de fapt, am fost traşi pe sfoară de un al treilea pungaş, **my dear** (30).

— Care ar fi acela ?

— Nu putem face decît presupuneri.

Beru scoate un scîncet.

— Mie îmi aduceţi o căpşunică, articulează Setosul, ca să-mi clătesc gîtlejul.

După care revine la realitate şi mîrîie :

— Dar ce dracu facem aici ?

30. Tot pentru a crea o atmosferă britănească. Toată lumea ştie ce-nseamnă şi asta-mi anglicizează textul.

— Ne odihnim, Grasule. Toţi în aceeaşi oală !

— Da' ce-a putut să se întîmple ?

— O revoluţie de palat ; paraşutele controlează situaţia după ce s-au folosit de noi ca detonator.

Îşi pipăie limba uscată şi mormăie :

— Eşti în plin delirium, amice, ce poa' să le pese fiţelor de palat !

— Asta aş vrea să ştiu şi eu !

Iată că şi regina îşi revine. E ofuscată rău de tot, coana Bukabuna.

Ca să-ţi legi fedeleş suverana îţi trebuie tupeu, nu glumă, găseşte ea. Înseamnă să dai dovadă de o temeritate nebunească. Autorii unei astfel de nelegiuiri vor fi aspru pedepsiţi.

Berurier, filozof, încearcă s-o ealmeze.

— Mica mea regină, spuneţi-vă că asta nu-i nimic în comparaţie cu ce-a păţit Ludovic al XVI-lea. Sărmanul monarh, el unul şi-a pierdut capul prin talaşul de butuc...

Pe fondul acestor cuvinte evocînd un trecut sîngeros, uşa se deschide cu violenţă pentru a permite năvălirea unor hoarde în camera regală. Bădăranii ăştia nu respectă nimic : nici frumoasele jardiniere constituite din cauciucuri vopsite în alb, nici masa de toaletă făcută dintr-o tarabă de îngheţată a galeriilor Lafayette.

Răstoarnă mobilele (în mitocăneşte : mobilili), deschid sertare, îşi însuşesc conţinutul, scuipă pe portretul defunctului rege oferit acestuia de un artist francez şi pe care, în chip de recunoştinţă, monarhul trasase cu un scris energic : „Francis e limba scumpă".

— E o josnicie ! O mîrşăvie ! O infamie ! anunţă sever Bukabuna. Veţi fi cu toţii spînzuraţi de picioare în piaţă, pînă cînd muştele vă vor lăsa scheletele la fel de albe ca spălate cu OMO (31).

În chip de răspuns, revoluţionarii îşi scot chiloţii, ceea ce reprezintă un mod succint dar eficace de a-i arăta unei persoane cît de puţin luate în seamă îi sînt cuvintele.

După ce au făcut praf şi pulbere totul, după ce l-au făcut să treacă prin ciur şi prin dîrmon pentru a stoarce tot ce se putea, mitocanii ăştia de Mitocani pun gheara pe noi, în modul cel mai neplăcut cu putinţă : apucîndu-ne de picioare şi tîrîndu-ne în Sala Tronului, unde atmosfera s-a schimbat complet. Monumentalul fotoliu al reginei a fost sfărîmat cu lovituri de măciucă, iar elefanţii, cu trompele (uterine) extirpate, cu colţii (de stîncă) smulşi, seamănă cu nişte pachiderme tot atît cît seamănă Venus din Milo cu Buda. Pe spetează sau, mai exact, pe ce a mai rămas din ea, a fost plasat steagul revoluţionar, care este complet roşu, cu această deviză crîncenă scrisă de-a curmezişul : „Trăiască răs-pubica !"

O masă rudimentară, o simplă scîndură de sicomor pusă pe două capre de palisandru, a fost instalată fix în mijlocul imensei încăperi. O liotă de indivizi fioroşi, care şi-au pus ochelari pentru a face pe intelectualii, dar le-au scos lentilele ca să nu li se perturbe vederea, stau în spatele acestei mese-mese-riaşe. Se află aici fostul ministru al P.T.T.T. (poştă şi tam-tam-telefon), fostul ministru al justiţi-

31. Simplă conştiinciozitate profesională a reginei, care a semnat cu societatea OMO un contract prin care se angaja să graveze pe frontispiciul palatului ei următorul slogan : „Într-o bună zi, datorită detergentului OMO, poporul mitocan va fi alb ca zăpada".

ei, actualul şef al sezonului militar (nu există armată în sezonul ploilor), secretarul general al sindicatului vrăjitorilor, erectorul Facultăţii de fetişe şi totemuri şi, conducînd areopagul, Anar Hizant, liderul revoluţionar proscris, care dirijase gruparea de eliberare a mitocanilor din exilul lui în Franţa.

În spatele lui Anar, o zăresc pe Vicky, care caută să se facă cît mai mică.

Unul care se crede dator să facă valuri e vraciul Nikolai ! Îi face trădători pe revoluţionari şi le promite nişte catastrofe iminente. Un dupac în barbă îl sileşte să-şi stopeze prezicerile răzbunătoare. Atunci, liniştea fiind restabilită, Anar Hizant scoate o batistă de mătase cu care-şi face vînt ca un **dandy**, ceea ce face o puternică impresie asupra camarazilor lui.

Îi priveşte pe toţi „arestaţii" cu o îndîrjire sumbră, sfîrşindu-şi examinarea cu regina. Apoi trece la atac, cu o voce cam snoabă :

— În prima sa şedinţă istorică de azi, Comitetul revoluţionar mitocan declară prin gura mea cele ce urmează :

„Articolul unu, monarhia e abolită.

Articolul doi, republica e proclamată.

Articolul trei, regina Bukabuna aici de faţă, unealta-i oarbă, vraciul Nikolai, şi toţi cîinii străini care-l ajutau să distrugă ţara vor fi executaţi în Piaţa Poporului, fosta Piaţă a Parlamentului."

Ceilalţi membri ai Comitetului revoluţionar se ridică-n picioare şi aplaudă.

E impresionant. Beru se-ntoarce spre mine şi murmură :

— Două condamnări la moarte în aceeaşi zi, Bătrîne, nu găseşti că e tare ?

Vraciul Nikolai izbucnește în plîns. Cere iertare. Vrea să participe la revoluție. Cunoaște micile secrete ale Curții și nu vrea nimic altceva decît să le împărtășească republicanilor. Citise în stele, ceară topită, coajă de banană, căcăței de muște, chibrituri arse, praf de talmeș-balmeș, diaree rebelă, chică de chel, găinat de liliac, apă vie și în Paris Match, prăbușirea monarhiei. Dacă protesta, cu cîteva minute mai devreme, o făcea doar ca să se asigure de sinceritatea rebelilor. O să-i ajute să întemeieze o republică de **first quality.**

Pe scurt, ține la bătrînul lui hoit. Anar Hizant îl reduce la tăcere cu un gest și anunță că va fi spînzurat primul.

Ne scot afară.

Piața e neagră de lume (ceea ce nu e o figură de stil !)

Au fost înălțate opt spînzurători, dispuse în semicerc. Populația, ținută-n frîu de oamenii fărădelegii, e frenetică. De-ndată ce apare jalnicul nostru cortegiu, ea, care-n aceeași dimineață strigase : trăiască Anglia, trăiască bomba atomică, vociferează acum ori trăiască republica, ori trăiască res publica, ori trăiască răs-pubica, după gradul de porcie al fiecăruia. E un tămbălău de nedescris.

O caut din ochi pe micuța Vicky. O aflu lîngă mine, surîzătoare. Mă conduce discret la moarte.

Știe ea cum să organizeze evenimentele și cum să participe la ele cu modestie. Se vrea categoric rotiță.

O strig :

— Hei, Vicky, cum rămîne cu explicațiile, gagico ? Poate că-i momentul să mi le furnizezi.

Ea se apropie de mine.

— Franța și Anglia nu sînt singurele țări care ar avea nevoie de arhipelag drept poligon de încercări. China găsește că el constituie o bază ideală pentru a-i șicana pe americani.

— Și tu lucrezi pentru orezari, preafrumoasa mea ?

— Exact, dragul meu prieten. În timp ce voi duceați lupte secrete între aliați, noi ceilalți ne ocupam în liniște de răsturnarea regimului. Era simplu, dar trebuia să-ți vină ideea.

— Voi sînteți cei care l-au lichidat pe ministrul afacerilor externe la Orly ?

Încuviințează.

— Nu eu personal, dar cineva din secția mea. Țineam să-l împiedicăm să încheie un acord în numele mitocanilor pentru a evita incidentele diplomatice care ar fi urmat.

— Și cînd ne-ați văzut sosind pe vasul de pe lacul Leman ?

— Am ales, știind — firește — că prietenul dumitale nu e Bubata Laburiq și descoperind că nici măcar negru nu e, am înțeles, deci, că încercați să-i fentați pe britanici. Lucru care nu ne-a displăcut. Erați niște posibile ajutoare pentru operațiunea de azi...

Rîde ușor.

— Și uite dovada, fraiere ! Cînd lumea va afla de lovitura de stat, rolul nostru va trece neobservat. Oficial, poporul s-a ridicat împotriva ingerințelor Occidentului. Rătăcirile reginei obeze, oscilînd între Londra și Paris, au fost fatale monarhiei.

Cortegiul se oprește lîngă spînzurători. Călăul (care nu-i același cu cel din torturorium), un pîntecos al cărui buric seamănă cu Etna fotografiată din

avion, iese în față, superb și exclusiv învești cu un tricou roșu și cizme de vidanjor. Îl înșfacă pe moșul bărbos și-l cară-n spinare pînă la prima spînzurătoare.

— Ca la Montfaucon, murmur eu. Al naibii Villon !

Vicky se mai află încă lîngă mine.

— Acum ar fi trebuit folosit minunatul tău extinctor de conștiințe, îi spun eu.

— Mii de regrete, ripostează femeia, bătînd cu palma peste geanta care-i atîrnă la șold. Și-a îndeplinit misiunea. Îți spun adio, cu o fărîmă de nostalgie, căci îmi erai oarecum simpatic.

— Încîntat să te aud spunînd-o.

Fiecare dintre noi este depus vertical lîngă spînzurătoarea respectivă. Zbirii care ne-au cărat pînă acum ne înconjoară cu fețele șiroind de transpirație și cu privirile debordînd de veselie, căci sînt încîntați de spectacol.

Urale puternice răsună dinspre mulțime, vraciul Nikolai se leagănă la capătul funiei cu limba scoasă.

Călăul salută în maniera romană. Se apropie apoi de nenorocosul de William. Călăul ăsta execută-n cerc, după cum se pare. După William vin la rînd cei doi generali, sir Hanger, Beru, eu și grațioasa Sa ex-Majestate, căreia i s-a lăsat totuși rolul de vedetă a spectacolului. William rămîne imperturbabil, admirabil de liniștit.

— **Sorry** că o iau înaintea dumneavoastră **sirs,** le lansează el camarazilor săi în timp ce i se pune ștreangul.

Curajul lui îmi dă ceva asemănător unui șoc prin tot hoitul. Mă iau deoparte și mă bruftuluiesc ast-

fel : „N-o să te lași atîrnat fără un hai de pomină, nu, San-Antonio ? Pasivitatea nu-ți stă-n fire".

Și chibzuiesc, copilași ! Și-mi storc creierii ! Și dau cu geana prin jur, în speranța unei idei geniale !

Amploarea scenei e shakespeariană. Neo-republicanii sînt în al nouălea cer. E un delir colectiv ! Un orgasm popular monstru. Transpiră de entuziasm.

Zbang ! **Bye-bye,** William ! E rîndul lui să facă pe rozeta vînturilor (32) la cîțiva metri de răposatul Nikolai. Balada spînzuraților ! Frați oameni, care după noi veniți... **Vanitas finita, kaputt !** Rugați-vă pentru noi, sărmani fuduli !

Orgasmul populației seamănă cu un răget. Un fel de „rrraaa !" Intrarea lui Anquetil în Parc-des-Princes cu ocazia triumfalei sale curse Bordeaux-Paris.

Trag de legăturile mele, dar nu există nimic mai parșiv decît nailonul. Cu cît te forțezi mai mult, cu atît se strînge mai tare. Atunci îmi cad ochii pe baioneta unuia dintre zbiri. E trecută prin centironul care-i servește și drept uniformă, iar lama e ațintită agresiv spre mine. Încep o ușoară mișcare de apropiere, răsucindu-mă pe călcîie. Mă mișc încet, dar precauțiile mele sînt inutile, căci omul e prea absorbit de performanțele gîdelui.

Pentru moment, sînt ocupați cu un general, ceea ce e mai puțin trist. Cînd m-am răsucit convenabil, încep să-mi frec legăturile de tăișul lamei. Și puteți fi siguri că fac o treabă bună, că mă trec prin tăișul sabiei, cum ar fi spus generalul. Tălîmbul băgător de seamă habar n-are de tot circul meu. Frec și invers. Pîrîie... Continuu să mă dezlănțui (eram înlănțuit, nu ?). Acum, cînd îmi încordez mîinile, simt că cedează. Încă un mic efort. Culmea baftei, înainte de

[32] Pe care eu, unul, o prefer celei a Legiunii de Onoare.

a se lăsa gîtuit, generalul face o declarație. Îndrugă cum că supliciul la care e supus este nedemn de calitatea sa de ofițer superior și că istoria va judeca sever un asemenea act.

Tipii, neștiind engleză, se chestionează reciproc.

— Ce zice ? mă întreabă paznicul meu cu scula hoinară.

Îi traduc amabil și la ureche, ceea ce-mi permite să apuc mînerul armei lui cu mîna dreaptă, liberă acum. Trag spre mine, ușor, ușor. Cînd mă depărtez, s-a făcut : paloșul lui e acum al meu.

Suspendarea generalului creează o bună diversiune. Pricep de ce în evul mediu, manglitorii operau lîngă estradele saltimbancilor. Un tip care, în aer liber mai ales, are atenția subjugată, devine o momîie pentru ciorditorii de orice fel.

Îmi tai legăturile care-mi paralizau picioarele. Ce bine e, fie și pentru un moment, să-ți regăsești totala libertate de mișcare.

Cei doi paznici ai mei sînt aplecați în față spre a privi mai bine atîrnarea sărmanului ofițer. Eu, șmecher ca nimeni altul, mă trag în spate, îmi ocolesc spînzurătoarea și trec în spatele lui Beru.

— Nu mișca, moșule, îi șoptesc. Și așteaptă să declanșez balamucul înainte să ne joci întoarcerea lui King-Kong.

Nici o reacție. Își lasă tăiate legăturile fără să clipească și chiar atunci cînd firele de nailon îi cad la picioare, păstrează cu strășnicie aceeași poziție.

— Pregătește-te să șutești sabia unuia dintre gorobeții tăi, pricepi ?

Şi mă retrag în sînul mulţimii hipnotizate. Intenţia mea : s-o dibuiesc pe micuţa Vicky înainte să iasă balamuc. Ultima oară cînd o reperasem, dulcea panteră stătea lîngă eşafodul reginei. Trebuie să mă mişc repede. De îndată ce generalul va înceta să ţopăie în gol, va apărea acea relaxare care urmează fiecărui număr de **music-hall** şi atunci, oricît de tălîmbi ar fi, zbirii mei îşi vor da seama că tocmai am ales libertarea.

Cu paloşul lipit de picior, (nu ăsta, celălalt !) mă strecor prin mulţime. Un incident o amuză grozav pe-aceasta din urmă, un mic ştrengar mitocan s-a căţărat pe spînzurătoarea generalului ca pe un catarg şi i-a scos chipiul pentru a şi-l pune pe cap. De acolo de sus, face semne mulţimii şi trage lovituri de picior cadavrului pentru a-l face să se legene. Interludiul are mare succes. Alţi puştani, nedorind să rămînă mai prejos, escaladează primele spînzurători. Asta place enorm. Îl văd pe Anar Hizant, suit pe un butoi de coji de banane prelucrate, aplaudînd şi urlînd : „Moarte ne-negrilor !", ceea ce nu-i prea amabil nici faţă de chinezi, care au organizat această revoluţie, nici faţă de frumoasele scandinave care i-au oferit ocazia s-o realizeze.

Docilă, mulţimea reia : „Moarte ne-negrilor !". Cînd o masă de oameni îţi urlă asta-n clăpăuge, visezi să fii vărul primar al lui Mobutu. Mă chircesc, mă fac mic. Sînt sigur că mă înnegresc de cît îmi dau silinţa.

În fine, o zăresc pe Vicky la trei metri de mine, nu foarte-n largul ei nici ea. Dar un lungan cît o prăjină intervine. M-a văzut şi recunoscut ; este în acelaşi timp şi surprins şi înfuriat. Alege, simultan (căci

e un tip cu o anumită ubicuitate în gîndire, expresie şi acţiune) să urle şi să sară pe mine. Dar San-Antonio, micul viteaz, îi înfige confidenţial paloşul în stomac. Cred că vă trece prin minte, firește, în ciuda inaptitudinii voastre congenitale, că dacă am ştuit o sabie, n-am făcut-o ca să tai pagini cu ea. De altfel, în zilele noastre, filele cărţilor sînt tăiate la maşină, ceea ce este logica însăşi. Căci e clar că o carte nu poate servi decît dacă e răsfoibilă ; nu cu mult timp în urmă şi chiar acum, uneori, eşti obligat să închei personal procesul de fabricaţie a celor cumpărate.

De ce vă vorbesc despre asta într-un asemenea moment, ei bine, sînt incapabil să vă explic.

O simplă înlănţuire de idei. Nu vă dereglaţi marele zigomatic, continuu.

Lunganul trage o strîmbătură groaznică şi se pliază-n două. Mandea decide că-i zor mare şi, uitînd de orice prudenţă, îşi croieşte drum cu coatele printre gură-cască, pentru a ajunge mai repede.

Răsar în fine în spatele lui Vicky. Îşi ţine geanta sub braţ, cureaua ei fiind răsucită pe mînă.

Nici o şansă să i-o smulg prin surprindere. Aşa că, la boli grave, remedii etc... etc... Îmi cobor mîna dreaptă, ca să pot ţine sabia ca pe un cuţit. Apoi îmi las mîna stîngă peste geantă ca s-o împiedic pe gagică s-o deschidă.

Ea tresare, se întoarce. Sîntem obraz lîngă obraz. Ochii i se măresc de uimire, cum se spune atît de drăguţ în cărţile de aventuri de aproape un secol încoace.

Cearcăne îi umbresc privirea.

— Dă drumul genţii, fetiţă, sau te sfîrtec.

Şi, îmbinînd **the** vorba **to the** fapta, îi înţep pîntecul cu instrumentul meu.

Și-a venit în fire ; în loc să devină moale, mîna i se crispează.

— Repede ! mîrîi eu surd, cred că ai priceput că vremea favorurilor s-a dus !

În clipa aceea se produce o învălmășeală. Strigăte. Înțeleg că au descoperit evadarea mea. Înghesuiala mă face să mă dezechilibrez și lama bine ascuțită se înfige în corpul fetei. Degeaba încerc eu să-mi opresc gestul provocat, presiunea mulțimii mă împiedică și simt cum pătrunde sabia în trupul palpitînd. Ochii lui Vicky se dau peste cap.

În acel moment niște labe mă înhață. Simt o ploaie de lovituri căzîndu-mi pe spinare, pe cap. Cad. Sînt bumbăcit zdravăn. Mulțimea se adună. Toți vor să mă calce-n picioare.

Eu n-am decît un singur gînd. Să deschid geanta, să pun mîna pe vaporizator. Sînt buimac. Mă dor toate. Mă ard ! Am sînge în gură. Știu că o să leșin. Răpus aici, devorat de aceste picioare înfuriate, ca de dinții unui monstru. Lupt, cu o mînă pe creștet, cu cealaltă căutînd febril fermoarul genții. Nici nu văd ce fac. Țeasta mi-e plină de clopote. Nu mai văd clar. Doar mîna mea mai tatonează. E singură. Detașată de mine, autonomă ! Fălci de oțel îmi sfîșie carnea. Îmi pierd cunoștința... Mi-o recapăt. Aud strigăte. Ici și colo, mai percep cîte o lovitură mai dureroasă. Mă golesc ca un tub de cremă călcat în picioare. Fac încă un efort. Ultimul. Simt în mînă ceva rece, neted, rotund.

Îmi spun : „E tubul lansator-de-somn". Și-mi spun de asemenea dacă are capacul pus, sînt în pom, căci n-o să-l pot desface. Îmi strecor mîna dreaptă

sub celălalt braţ şi apăs toată suprafaţa tubului în speranţa că o să găsesc butonul. Brusc, loviturile încetează. Corpuri grele cad moale peste mine. Gîndesc : „Asta-i, funcţionează". Îmi adun tot ce mai rămîne recuperabil din mine. Îmi folosesc ultimele rămăşiţe, în fond. Mă arcuiesc. În jur e o panică totală. O simt printr-o ceaţă sîngerie. Văd în faţa mea un şir de tipi fără suflare. Alţii care fug, împingîndu-se sălbatic.

Şi apoi, mai departe, un alt şir de tipi **out,** dar pentru ei lucrurile stau mai prost. Beru îşi face loc învîrtind două săbii deodată. Ah ! îi toacă mărunt. gagiul ! Zbang ! Trosc ! Taie, crapă, străpunge şi doboară tot ce mişcă-n jurul lui. Merge drept spre spînzurătoarea reginei, viteazul spadasin. Cîţiva temerari încearcă să-l radă pe la spate, prin surprindere, dar s-ar zice că Beru are ochi la ceafă. Poate că sfînta lui patroană a făcut o minune, că i-a înzestrat fundul cu darul vederii. Are anusul în formă de ochi de curcă, Grasul. Asta-i permite să se întoarcă la momentul oportun.

Dopat de acest fabulos spectacol, mă ridic, însîngerat, cu spray-ul meu de muşte aţintit. O doză la dreapta, una la stînga. Tot ce mişcă ! Recalcitranţii adorm. Zbirii o şterg care-ncotro. Eliberează locul. Piaţa (fostă a Parlamentului) se goleşte. Nu mai rămîn decît călăul, condamnaţii şi bunul Anar Hizant, tot în picioare, pe butoiul lui, care urlă arătîndu-ne dragilor lui dispăruţi : „Puneţi mîna pe oamenii ăştia ! Vă ordon să-i prindeţi !"

Îi trag o duhnitoare ca să-l fac să tacă. Cade de pe piedestal. Una mică şi călăului, care-i punea deja laţul de ceremonie lui sir Hanger, şi iată-ne stăpîni pe situaţie.

Îi las bunului Berurier onoarea și inefabila plăcere de-a o elibera pe regina Bukabuna.

A slăbit cu vreo douăzeci de kilograme, brava suverană, în ultimele ore. Date fiind dimensiunile ei, nu se vede, dar se citește în privirea-i leșinată. Și-a tras o saună strașnică, Păpușica.

Regina se aruncă plîngînd în hohote la pieptul lui Bayard al ei.

— Haide, haide, copila mea, încearcă Beru s-o calmeze, nu-ți mai strica glandele lacrimogene. Ar fi trebuit să știi că atîta vreme cît mai rămîneam în viață, colegul meu San-Antonio și cu mine, nimeni n-ar fi putut să se atingă de vreun fir de păr din barba ta !

CAPITOLUL CINCI BIS (33)

În timp ce ivoriștii Curții repară tronul și în timp ce mulțimea se strînge în Piața Parlamentului (fosta Piață a Poporului), care a fost debarasată de spînzurători (atît cele cu rod cît și cele fără), strigînd : „Trăiască regina, trăiască monarhia", stau la o șuetă cu sir Harry Hanger, supraviețuitorul funiei cu laț.

Sîntem așezați fiecare pe cîte o bornă-taburet. A mea indică „Shitborough 4 miles", iar a lui „Foutreville 2 km", vă dați seama ce politețuri facem. Asta nu se limitează la alegerea scaunelor, ci face din conversația noastră o pură bijuterie de secol XVII.

— **Mon cher** (34), declară Hanger, nu-mi doresc decît un lucru : să întîlnesc întotdeauna în calea mea adversari de calibrul dumitale. Vă datorez viața, cum aș putea să mă revanșez pentru asta ?

— Abonați-mă la *„Life"*, glumesc eu cu finețe.

Îmi întinde mîna.

---

33. Scurtimea acestui ultim capitol mă face să am scrupule în a-l intitula capitolul șase, cum aș fi avut totuși tot dreptul s-o fac. Îndrăznesc să sper că cititorii mei vor ști să aprecieze această nouă dovadă a conștiinței mele profesionale.

34 Eu, unul, îi spun „my dear".

— Și **sorry** pentru purtarea mea de la prînz. Aș fi intervenit în favoarea dumitale, după ce v-am demascat...

— Basta, mă milostivesc eu, afacerile externe sînt afaceri externe. Esențialul e ca totul să se termine cu bine pentru noi, nu-i așa ?

— Nu ne mai rămîne decît o singură chestiune în litigiu de rezolvat, face Hanger cu frumoasa-i voce leneșă, mîngîindu-și falangele mîinii stîngi.

Văd unde bate, sir-ul ăsta cu nonșalanța și modestia lui.

— Credeți ? întreb eu.

— Bine, **my friend**, dar problema tratatului nu s-a rezolvat încă.

Își aprinde un trabuc și continuă :

— Cu toată datoria de recunoștință pe care o am față de dumneata, trebuie să vă previn că voi face totul ca teza britanică să prevaleze.

Și adaugă, rîzînd, prin fumăraia albăstruie a havanei lui :

— Dumneata ai spus-o : „Afacerile externe sînt afaceri externe“...

— Ați pierdut un atu serios în persoana vraciului Nikolai pe care îl mituiserăți...

— Ei, îmi rămîn altele.

— Și anume ?

— Regina Bukabuna nu e decît o suverană de operetă. Dacă Majestatea Sa Elisabeta a II-a o invită să-i facă o vizită oficială pe care i-o promite triumfală, credeți că Bukabuna va rezista în fața unui asemenea argument ?

Fac o strîmbătură, căci lovitura e într-adevăr puternică.

— Rămîne de văzut dacă regina voastră...

— Dar eu știu, zîmbește Hanger, și sînt autorizat să formulez invitația, ca ultim argument.

Asta nu-mi place deloc, fraților. Dar chiar deloc.

— După această revoluție avortată, continuă micul Talleyrand insular, monarhia mitocană va avea nevoie să fie consolidată. Operațiunea prestigiu, **my dear,** este imbatabilă, credeți-mă. Bukabuna va ceda, întîi pentru că i-ar face plăcere, apoi pentru că e-n joc tronul ei !

— Pot face să fie invitată de Președintele nostru, obiectez eu.

— Hmmm, murmură Diavolul împielițat, fără să vreau să scad cu ceva prestigiul marelui vostru om politic, permiteți-mi să vă atrag atenția că un Citroen nu face cît o caleașcă și că el a primit pînă acum atîția demnitari negri, că totul ar fi lipsit de pompă.

Scîrba ! Încep să regret că am intervenit la timp pentru a-i salva pielea. Să-ți dai atîta osteneală și să fii întrecut chiar la potou, recunoașteți că ai de ce să scrîșnești din dinți !

Probabil că asta și fac, căci în ochii lui Hanger mijește un zîmbet.

— Haide, scumpe colega, îmi zice el, trebuie să știi să pierzi cu același brio cu care cîștigi.

Are dreptate. Îi întorc zîmbetul amabil.

— De fapt, sir, cum ați reușit să scăpați de onorabilul **gentleman** elvețian căruia vă încredințasem ?

Ridică din umeri.

— Prietene, să nu vă luaţi niciodată complice un individ care la fiecare cinci minute înghite cîte o pilulă. După ce aţi plecat, a fost de-ajuns să-i spun că Intelligence Service-ul va fi la uşa lui în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, că ne-a şi condus singur la Geneva, scuzîndu-se tot timpul...

În acea clipă uşa se deschide larg.

Heraldul anunţă :

— Puternica şi Graţioasa Sa Majestate, Regina Bukabuna.

Ne ridicăm în picioare.

Bukabuna revine din apartamentele ei, înconjurată de toată liota de lingăi şi mîncători de rahat. Berurier păşeşte solemn alături, cu fruntea ondulată ca tabla acoperişului unei magazii de unelte. Chiar, de fapt unde-mi dispăruse pînă acum, afurisitul ? Captivat de discuţia mea cu Hanger, nu-i observasem lipsa.

Ea îl ia pe Gras de braţ ca să urce treptele tronului ei cîrpăcit. Remarc că degetele lor sînt împletite. Ia te uită !! Nu cumva domnu' Beru a ajutat-o (în felul lui) pe regină să-şi revină din emoţiile pe care le-a îndurat ? Parcă ghicindu-mi gîndurile, Alexandre-Benoît se-ntoarce şi-mi face cu ochiul.

În loc să se aşeze, suverana îşi ridică braţele în V.

— Trăiască regina ! Trăiască monarhia ! strigă asistenţa.

Bukabuna impune tăcere. Vocea ei firavă răsună :

— Ascultaţi, voi toţi, începe ea, după ce m-am recules îndelung...

Grasul îşi priveşte modest vîrfurile pantofilor. Un uşor zîmbet de satisfacţie îi îndulceşte trăsăturile.

— După ce l-am consultat pe zeul Tragemio...
— Prezent, rînjește Beru.
— Pe zeul Cebune, continuă regina.
— El e ! adaugă Beru, ridicînd mîna.
— Și pe zeul Vaicemare, sfîrșește Bukabuna.
— Tot el, inserează Beru.
— Am decis următoarele, continuă dama cea grasă. Începînd de azi, monarhia e abolită în Arhipelagul Mitocanilor. Eu, regina voastră, abdic pentru ca națiunea mitocană să-și continue mai liberă marșul său triumfal spre progres.

Stupoare ! Tăcere ! Buimăceală !

Îmi revin de bine de rău suficient ca să-i trag un cot lui Hanger.

— I-auzi, bătrîne, fac eu pe familiarul, cred că operațiunea „consolidarea tronului" e anulată !

Bukabuna continuă :

— Din clipa aceasta, face cetățeanca Bukabuna (nemaifiind regină are dreptul la această avansare), devin președintă a noii republici. Făcînd aceasta, am aceleași drepturi ca și supușii mei și voi putea chiar să mă recăsătoresc dacă am chef.

Ah ! monstrul mic ! Ah ! dat naibii Beru ăsta !

— Se va impune o nouă constituție la elaborarea căreia poporul va participa printr-un referendum. Pînă atunci, îl numesc ministru al afacerilor externe pe dl Alexandre-Benoît Berurier aici de față, ale cărui curaj și clarviziune au evitat căderea țării noastre mult iubite în haos și anarhie.

— Și cu asta, basta ! îmi face Grasul.

O extraordinară aclamație izbucnește din toate piepturile.

— Trăiască Republica ! Trăiască Președinta ! Trăiască ministrul !

Ştafetele pleacă în galop să ducă poporului marea veste. Ne felicităm unii pe alţii.

Mă apropii repede de Grăsan.

— În ce constă şmecheria ? îl întreb eu.

— Femeii ăsteia, care de ani de zile îşi dădea frîu liber numai la ginit, cu emoţiile ciuntite, n-a trebuit decît să mă aplec ca să-i culeg virtutea. Te cred că atunci cînd i-am făcut şedinţa pariziană : cabrioleta din Asnieres, creţul din Pantin, vipera lubrică din Kremlin-Bicetre, triplul elan din Aubervilliers, hornarul din Bastille, stropitul din Petit-Clamart, inundatul din Butte, sărutul din Pinson, ce mai, tot metroul ; continuînd cu celebrele mele tablouri vivante, gen : „Pune-ţi cracul pe calorifer", „Ţi se înnoadă şiretul" sau „Dacă nu-ţi mai place, nu-i scîrbi pe ceilalţi", îmi mînca din palmă, majestuoasa Majestate. Dinastia ei făcea oac, amice ! Fără să mai punem la socoteală că murea de frică să nu se afle că o luase apa. M-au apucat toţi dracii şi i-am zis-o în faţă : ascultă, Germaine...

— Germaine ? mă minunez eu.

— E al doilea prenume al ei, care-mi vine mai la-ndemînă. Deci, îi zic : ascultă, Germaine, cu regalitatea aia a ta, n-ai decît probleme, ai avut un exemplu bun adineauri. O să laşi naibii tronul ăsta, majestatea ta grăsană, sclavii tăi şi tot bîlciul şi-o să trăzneşti o republică cu răspundere limitată şi, în felul ăsta, luînd-o înainte, o să-i fentezi pe toţi nemulţumiţii. Dacă Ludovic al XVI-lea ar fi făcut la fel, ar mai fi fost încă în viaţă, trăgînd în fazani la Rambouillet, în loc să-şi caute ţeasta în patru labe.

Coboară vocea:

— A stat un pic pe gînduri : „Adjudecat !“ așa mi-a zis Germaine. Și scurt pe doi, iat-o făcîndu-și treaba în societate și bombardîndu-mă ministru al afacerilor externe.

Revenind la treburile solemne ce-i revin acum, Grasul mă dă ușor la o parte din cîmpul său vizual și bate din palme.

— Asta-i, citizeni ! strigă el. O să începem să facem un pic de ordine în șandramaua asta. Dacă Președinta e de acord să deblocheze credite, duceți-i pe englezul ăsta groaznic, pe revoluționarul de trei parale și pe fetele blonde la aeroport și luați-le un bilet pentru Londra ca să nu-i mai văd. Eu, unul, ceea ce vreau e asanarea țării. Nu sînt negru decît prin adopțiune, e clar, dar vedeți și voi : mă străduiesc să devin !

— Trăiască ministrul ! i se răspunde.

CONCLUZII FACULTATIVE (35)

Cîteva săptămîni mai tîrziu...

La ambasada mitocană din Paris, într-un apartament de două camere, vedere spre curte, pe strada 29 iunie (36), sînt reuniţi în jurul unei mese şchioape acoperite cu o muşama verde : ambasadorul mitocan în Franţa (în viaţa obişnuită e muncitor la metrou), ministrul afacerilor externe franceze, omologul său mitocan şi secretarele lor, plus, puţin mai la o parte şi în picioare, Bătrînul, înalte personalităţi civile şi militare, precum şi sluga dumneavoastră.

Ministrul afacerilor externe franceze parafează un document şi, cu aceeaşi graţie, îi întinde pixul ministrului afacerilor externe mitocan.

— E rîndul vostru, Excelenţă ! îi zice el colegului său.

Interpelatul îşi şterge nasul cu mîneca, îşi freacă vîrful pixului de reverul hainei pentru a-i reda virginitatea şi scrie în josul documentului, cu litere apăsate :

„Pentru Republica Mitocană :

[35] Dar aşteptate.

[36] Ziua de naştere a comisarului San-Antonio.

Alexandre-Benoît Berurier".

Astfel, printr-o trăsătură de condei, Franța devine posesoarea deja faimoasei insule Miserupe, obiectul atîtor dorințe.

Un oftat de ușurare ciufulește asistența. Apoi, ușa se deschide, făcînd loc unui negru slab, care merge sprijinindu-se în baston. Tresar, recunoscîndu-l pe Bubata Laburiq.

— Cum așa, dumneata ești ! bolborosesc eu.

Îmi scutură energic mîna.

— Eu sînt, mulțumită dumitale, dragă domnule. Fără vinul pe care mi l-ai dat să beau cînd eram pe moarte, sigur îmi dădeam sufletul.

Beru își încruntă sprîncenele, într-un moment de derută. Apoi, partea bună a ființei lui învinge.

— Doi miniștri ai afacerilor externe pentru un singur stat e cam mult, bătrîne, îi spune Grasul lui Bubata Laburiq. O să-ți înapoiez portofoliul, colega. Și cînd te-ntorci în țară, zi-i Președintei, transmițîndu-i bîstarii Franței, să-i folosească mai bine ca ea !

* * *

Și, așa cum am promis, rezumatul părții a doua :

După peripețiile pe care tocmai nu le-ați citit, San-Antonio și Berurier au revenit din Arhipelagul Mitocanilor, după ce au obținut ca președinta Bukabuna să cedeze Franței și nu Marii Britanii, insula Miserupe, unde guvernul nostru va continua acele faimoase experiențe nucleare ce stîrnesc temeri unor populații primitive și unor deputați ai majorității.

SFÎRȘIT

FORUM

SAN-ANTONIO

L'archipel des malotrus

Fleuve Noir

ISBN 973-584-263-7

2 032320 182607